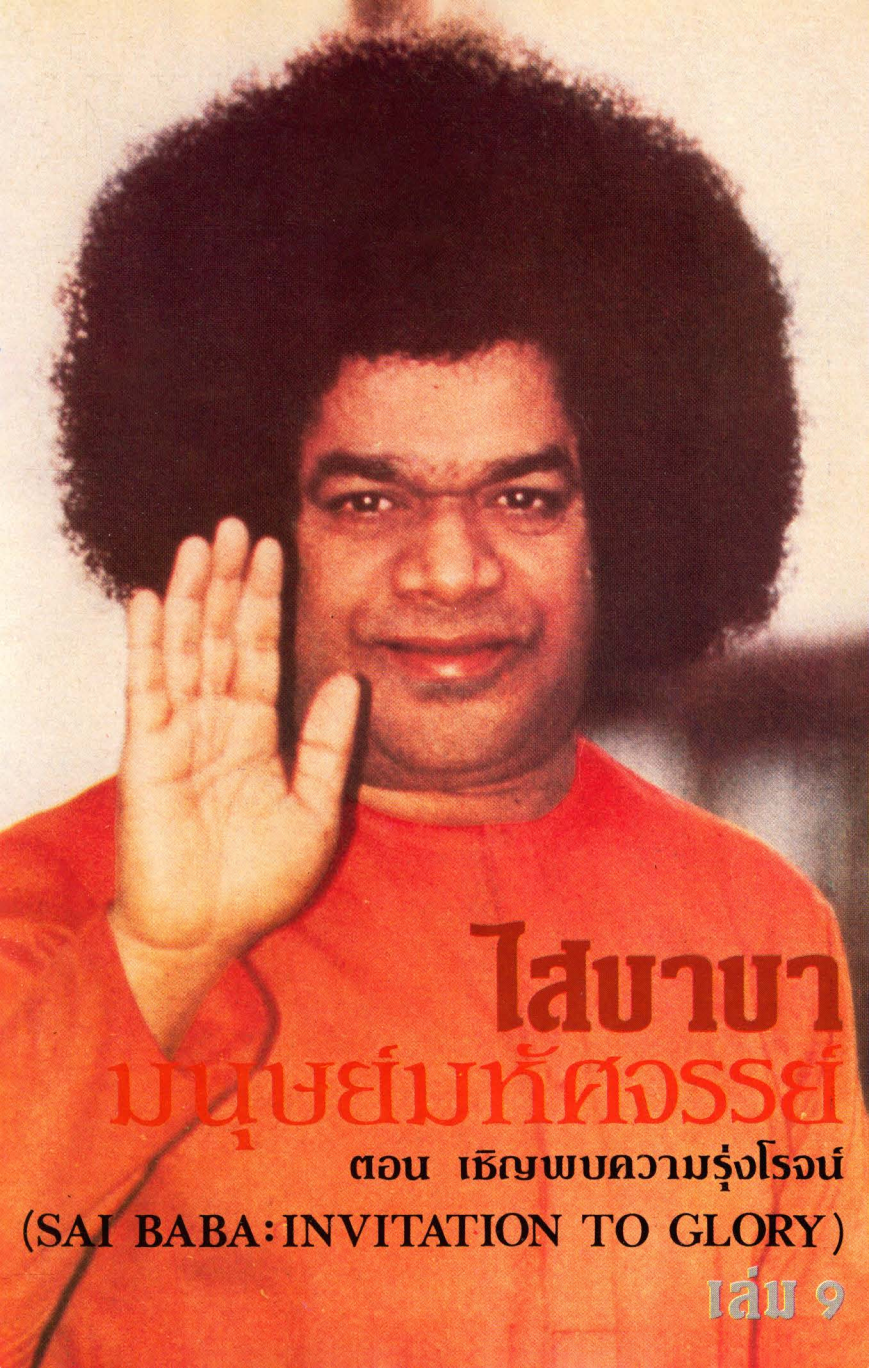


ไสบาบา
มนุษย์มหัศจรรย์

ตอน เชิญพบความรุ่งโรจน์

(SAI BABA: INVITATION TO GLORY)

เล่ม 9

"รถแห่งใจ"

รถคัน	นั้นชื่อ	โมหะ
ชนดะ	เรื่อยไป	ไม่หนี
เพราะเหตุ	ห้ามล้อ	ไม่มี
ไม่หยุด	แม้ที่	ไฟแดง
บางครั้ง	วิปริต	วิตถาร
คิดอ่าน	ทำอะไร	แผลง ๆ
ถึงที่	ควรเร่ง	ควรแซง
หมดแรง	หยุดกึก	พิลึกแท้
ทั้งนี้	เป็นด้วย	คนขับ
คงหลับ	และบ้า	แน่ ๆ
อารมณ์	หมุนเวียน	เปลี่ยนแปร
สุดแต่	ตัณหา	พาไป
นี้คือ	สภาพ	ของคน
ปุถุชน	ทั้งมวล	ส่วนใหญ่
ผู้อัน	ตัณหา	พาไป
จึงขับ	**"รถ" ใจ**	ไม่เป็น
ใจกล้า	บ้าบอ	คอแตก
ชนแหลก	ไม่เลือก	ไม่เว้น
ในเมื่อ	ควรไป	ใจเย็น
กลับเห็น	เป็นเรื่อง	สนุกดี

(ต่อปกหลังด้านใน)

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
นำเสนอเรื่องนี้
เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า
อภิญญาของพระพุทธองค์
ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น
เป็นสิ่งที่มีได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า
"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ
ทั้งนี้มิ ใช่เพื่อจะให้เห็นว่า
ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า
อนุสาสนีย์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๙

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

SAI BABA: INVITATION TO GLORY

by *Howard Murphet*

โดย ศิริ พุทธศุกร์

ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา
มหามกุฎราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยพุทธศาสนา
บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW
องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย
สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กทม. ๑๐๒๐๐

ราคาเล่มละ ๔๐ บาท

คำนำ

ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๘ และเล่ม ๙ นี้ ได้แปลมาจากหนังสือ SAI BABA INVITATION TO GLORY ซึ่งเขียนโดย นายเมอร์เฟ็ต นับว่าเป็นหนังสือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ ชุดที่ ๒ ที่เขียนโดยคนเขียนคนเดียวกัน คือชุดที่ ๑ นั้นมี ๔ เล่ม คือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ ตั้งแต่เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๔ ก็เขียนโดยนายเมอร์เฟ็ต ส่วน ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่มที่ ๕,๖,๗ นั้น เขียนโดย นายรามามูรติ กับนายคณาปติ ส่วนเล่มที่ ๘ และที่ ๙ เขียนโดยนายเมอร์เฟ็ตดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ฉะนั้นจึงกล่าวว่า เป็นหนังสือชุดที่ ๒ ที่เขียนโดยคน ๆ เดียวกัน

อันที่จริงหนังสือชุดนี้ ซึ่งมีชื่อในภาษาอังกฤษว่า SAI BABA INVITATION TO GLORY ถ้าหากจะแปลเป็นไทย ก็น่าจะแปลว่า **ขอเชิญพบพระผู้เป็นเจ้า**

(ซึ่งกำลังรุ่งโรจน์ หรือนัยหนึ่งคือผู้ซึ่งบัดนี้ได้อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว) นี้ ควรจะเป็นหนังสือภาษาไทยเล่มเดียว เพราะในต้นฉบับภาษาอังกฤษนั้นมีข้อความอยู่เพียง ๗ บทเท่านั้น แต่เนื่องจากเมื่อแปลออกมาแล้วปรากฏว่าเป็นหนังสือหนาเกินไป จึงได้ทำเป็น ๒ เล่ม ดังที่เห็นอยู่นี้

หนังสือชุดนี้ในเล่มที่ ๘ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนคำนำ ทั้งนี้เพราะในขณะที่จัดพิมพ์เล่มที่ ๘ นั้น ข้าพเจ้าไม่มีเวลาว่าง และอีกอย่างหนึ่งก็ตั้งใจไว้ว่า อะไรที่ควรจะเขียนชี้แจงก็จะนำมาเขียนไว้ในเล่ม ๙ ฉะนั้นในเล่ม ๘ จึงไม่มีคำนำของข้าพเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม ในหนังสือชุดนี้ อาจารย์ศิริก็ได้เขียนคำชี้แจงไว้แล้วพอสมควร แต่ถึงกระนั้นก็ใคร่จะขอชี้แจงเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้

หนังสือ ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๘ ส่วนมากจะมีกล่าวถึงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ อย่างเดียวกับในเล่ม ๑—๓ แต่ถึงกระนั้นปาฏิหาริย์ที่กล่าวไว้ในเล่ม ๘ นี้ จะไม่ซ้ำกับเรื่องที่เคยกล่าวไว้ในเล่ม ๑—๓ และที่ดีกว่าคือในเล่มนี้ ส่วนมากจะอธิบายเหตุผลไว้ด้วยว่า ทำไม

จึงเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งอันนี้นับว่ามีประโยชน์มาก เพราะจะทำให้เชื่อได้อย่างสนิทใจว่า ปาฏิหาริย์ในทางจิตนั้นก็มีเหตุผลเหมือนกับเรื่องปาฏิหาริย์ในทางวัตถุ เช่น คนเหาะได้โดยอาศัยเครื่องบิน คนมีหูทิพย์ ตาทิพย์ได้โดยอาศัยโทรศัพท์ วิทยุ ที.วี. หรือมนุษย์ปัจจุบันนี้สามารถดำดินได้ เดินบนน้ำได้ เดินใต้น้ำหรืออยู่ในน้ำได้ อย่างนี้เป็นต้น โดยอาศัยเครื่องที่ประดิษฐ์ขึ้นตามกฎของธรรมชาติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เราไม่แปลกใจ ไม่สงสัยก็เพราะเข้าใจเหตุผล ในทำนองเดียวกันปาฏิหาริย์ทางจิตหรือเกิดขึ้นด้วยอำนาจจิตนั้น ก็มีหลักมีเหตุผลซึ่งก็เป็นไปตามกฎของธรรมชาติเหมือนกัน ฉะนั้นในเมื่อเรารู้ถึงกฎของจิต ก็ย่อมจะเห็นเป็นของธรรมดาและก็เชื่อว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ฉะนั้นจึงนับว่าหนังสือเล่มนี้ให้ประโยชน์มากมาย

แต่อย่างไรก็ตาม เท่าที่ข้าพเจ้าอ่านดูโดยละเอียดแล้ว (เพราะโดยปกติหนังสือไส บาบานั้น ข้าพเจ้าเป็นคนตรวจปรู๊ฟทุกเล่ม ฉะนั้นแต่ละเล่มจึงมีโอกาสอ่านหลายครั้ง) เห็นได้ชัดว่า ถึงแม้จะอธิบายอย่างมีเหตุผล

เพียงไร ก็ยังเข้าไม่ถึงเหตุผลแท้ ๆ ของเรื่องนี้ ทั้งนี้ เพราะมัวไปติดอยู่ในเรื่องที่กล่าวว่า **ท่านเป็นพระเจ้า จึงทำอย่างนั้นอย่างนี้ได้** คล้ายกับว่า คนอื่นจะแสดงปาฏิหาริย์อย่างนั้นไม่ได้ เพราะไม่ใช่พระเจ้า และอีกประการหนึ่ง เป็นเพราะไม่ทราบความจริงขั้นมูลฐานว่า **ธรรมดาจิตหรือวิญญาณก็ได้แสดงปาฏิหาริย์อยู่แล้วเป็นปกติ** กล่าวคือ บรรดาสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นพืช เป็นสัตว์ เป็นคน หรือเป็นผีสางเทวดา หรืออะไรก็ตาม ทุกอย่างก็เกิดมาจากวิญญาณทั้งสิ้น (มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา) ซึ่งถ้าเข้าใจเรื่องนี้ชัดเจนแล้ว จะไม่ประหลาดใจหรือสงสัยในเรื่องปาฏิหาริย์เลย แต่ก็จะประหลาดใจหรือไม่ค่อยจะแน่ใจก็ตรงที่ว่า *"คนที่จะมีอำนาจจิตสูงถึงขนาดสามารถแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ได้จริงนั้น ในปัจจุบันมีจริงหรือ ?"* เพราะบุคคลประเภทนี้หาได้ยากมาก แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเสียเลย องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา เป็นบุคคลที่พิสูจน์ได้ว่า ท่านเป็นบุคคลที่มีอำนาจจิตสูงจริง ๆ แต่อำนาจิตนี้แน่นอนไม่ใช่เกิดขึ้นเอง ต้องอาศัยการ

ผีกฝน และต้องทำมานานแล้ว ซึ่งถ้าเชื่ออย่างนี้ ปัญหาทุกอย่างจะกระจ่างแจ้งได้หมด แต่ถ้ายังไม่ยอมเข้าใจและเชื่อตามนี้ ข้อสงสัยเกี่ยวกับองค์ท่านยังจะต้องมีต่อไปอีกไม่สิ้นสุด

ส่วนในเล่มที่ ๕ นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นหลักคำสอนขององค์ภควัน และเปรียบเทียบกับคำสอนของศาสนาต่าง ๆ ซึ่งอันนี้ก็มีประโยชน์มาก และแสดงว่าผู้เขียนคือนายเมอร์เพ็ตนั้นเป็นคนมีการศึกษากว้างมาก รอบรู้ไปเกือบจะทุกอย่าง และเท่าที่สังเกตดู โดยเฉพาะตอนที่เขียนเรื่อง**พุทธศาสนา** ซึ่งเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ารู้ดีนั้น ก็เห็นได้ชัดว่า เขาเข้าใจพุทธศาสนาถูกต้อง เขียนอธิบายได้ไม่ผิด แต่ก็ไม่ลึกซึ้งและละเอียดพอ ซึ่งทำให้คิดไปว่า *แม้ในเรื่องของศาสนาอื่น ๆ ซึ่งตนเองไม่มีโอกาสได้ศึกษามากนั้น จะนำมาวิเคราะห์ได้ถูกต้องสมบูรณ์ละหรือ?* เพราะแม้ในศาสนาของฮินดูเท่าที่นายเมอร์-เพ็ตเขียนออกมานั้นก็ยังวิเคราะห์ได้ไม่ถึงที่สุด และอีกเรื่องหนึ่งคือศาสนาคริสต์ก็รู้มากเหมือนกัน แต่ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็รู้ว่า ยังเข้าไม่ถึงแก่นแท้ของศาสนาคริสต์

และการที่ข้าพเจ้ากล้าพูดอย่างนี้ ก็เพราะข้าพเจ้ารู้จักองค์พระเยซูดีกว่าคนที่นับถือศาสนาคริสต์เสียอีก และบรรดานักบุญหรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือคนที่บรรลุถึงภูมิธรรมขั้นสูงในศาสนาฮินดู เช่น ท่านศิวานันทะ ซึ่งขณะนี้เป็นโอปปาติกะ ข้าพเจ้าก็เคยได้พบและสนทนากับท่านอยู่เสมอ จึงทำให้รู้แน่ว่า **พระเจ้าในศาสนาฮินดูนั้นคืออะไรแน่** เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าวได้ว่าถึงจะอธิบายไว้อย่างละเอียดและลึกซึ้งเพียงใด ก็ยังเข้าไม่ถึงแก่นแท้ของศาสนานั้น ๆ ทั้งนี้ก็เพราะสิ่ง ๆ หนึ่งซึ่งถอนออกไม่ได้ คือ **เรื่องพระเจ้า** แนวความคิดเรื่องพระเจ้าผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลกนั้น เป็นมุมมืดหรือเป็นป่ารกชัฏ ซึ่งใครจะลงเข้าใจแล้วยากนักยากหนาที่หลุดรอดออกมาได้ คือแปลว่าถึงอย่างไร ? ก็จะต้องเดินวนไปวนมาอยู่ในป่านี้หาทางออกไม่ได้ ข้อพิสูจน์ในเรื่องนี้ก็คือ ยิ่งเรียนยิ่งรู้ ก็ยิ่งสงสัย และแล้วก็หาคำตอบที่ทำให้สว่างจริง ๆ ไม่ได้เลย เพราะในป่าดงรกชัฏนี้มีความมืดครอบงำอยู่เสมอ

ข้าพเจ้าคิดว่า สำหรับชาวพุทธที่เข้าใจหลักของพุทธศาสนาเป็นอย่างดีนั้น การที่ได้มีโอกาสศึกษาเรื่องขององค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา โดยละเอียด และรู้จักพิจารณาเชื่อในสิ่งที่ควรเชื่อนั้น จะทำให้เข้าใจหลักของพุทธศาสนาชัดเจนยิ่งขึ้น และจะทำให้มีศรัทธาในพุทธศาสนามากยิ่งขึ้นอีกด้วย นี่คือประโยชน์ที่ชาวพุทธจะได้รับ และในยุคปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าก็กล้าพูดได้ว่า ไม่มีบุคคลใดที่ไหนที่จะทำให้เราเข้าใจและเลื่อมใสในพุทธศาสนาได้ดีเท่าองค์ภควัน องค์ท่านเพียงองค์เดียว ซึ่งในเมื่อเราได้ศึกษาเรื่องราวขององค์ท่านโดยละเอียดแล้ว ก็สามารถจะทำให้เราเข้าถึงพุทธศาสนา คือทำให้ทั้งเข้าใจและเชื่อเลื่อมใสในหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี และสามารถที่จะทำให้เราเข้าถึง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และยึดถือเอาเป็นสรณะได้อย่างมั่นคงอีกด้วย ถ้าหากจะมีใครซึ่งเป็นชาวพุทธกลับใจไปนับถือองค์ภควันว่าเป็นศาสดาของตน และเชื่อในเรื่องราวทุกอย่างที่ทางนี้ได้กล่าวไว้นั้น นั่นเป็นเพราะแม้แต่ในศาสนาของตนก็ยังไม่เข้าใจ ยังไม่รู้ ฉะนั้นจึงเป็นไป

ได้ที่ว่า จะมีชาวพุทธบางคนหันไปนับถือศาสนาฮินดู ยิ่งกว่าศาสนาเดิมของตนก็ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ ซึ่งเรื่องนี้ก็ไม่น่าจะเป็นห่วงอะไรเลย เพราะถึงอย่างไร ก็คงมีไม่มากอย่างแน่นอน ส่วนประโยชน์ที่ชาวพุทธจะพึงได้จากองค์ท่านนั้นมีมากกว่าส่วนที่เสียไป และมีมากมายยิ่งนักด้วย ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

พร รัตนสุวรรณ

๑๘ ตุลาคม ๒๕๒๗

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร
โทร. ๒๘๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

คำชี้แจงของผู้แปล

สำหรับเรื่อง

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๙

ข้อความในเล่ม ๙ นี้ คงจะเป็นที่พอใจของท่านผู้อ่านจำนวนหนึ่ง ที่ประสงค์อยากทราบหลักคำสอนของท่านไส บาบา เพิ่มเติมจากการแสดงปาฏิหาริย์ของท่าน ดังที่ข้าพเจ้าได้แปลมาแล้ว ตั้งแต่เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๘ นั้น อันที่จริง ผู้แปลขอชี้แจงว่า ถ้าผู้อ่านมิได้อ่านโดยรีบร้อนเกินไป (เรียกว่าอ่านอย่างใจเย็น ๆ) ก็จะเห็นได้ว่า มีคำสอนที่มีประโยชน์สอดแทรกอยู่เป็นระยะ ๆ พอที่จะให้นำไปไตร่ตรองเปรียบเทียบกับคำสอนของพระพุทธองค์ได้อยู่ไม่น้อย และนอกจากนี้ ก็ยังมีข้อความเชิงวิจารณ์ของผู้อื่น ซึ่งผู้แต่งได้ยกมาเสนอ และก็ได้กล่าวแก้ให้ตามความเห็นของตนเองบ้าง หรืออ้างคำกล่าวของท่านบ้าง หลายแห่งด้วยกัน เรียกว่าชาวอินเดียและชาวตะวันตก ซึ่งทราบเรื่องนี้มาก่อนพวก

เราชาวไทยได้สงสัยมาแล้ว ได้โจมตีท่านมาแล้ว อย่างรุนแรงกว่าพวกเราชาวไทยมาก คือถึงขนาดจะเอาชีวิตกันเลยทีเดียว แน่นอนว่าหากท่านไม่มีอภิญญาเป็นเครื่องป้องกันตัวไว้แล้ว ป่านนี้คงจะเหลือแต่ชื่อเท่านั้นเอง นี้คือประโยชน์ของอภิญญาหรือว่าอำนาจฤทธิ์ ซึ่งถ้ามีมากก็คุ้มครองตนเอง และผู้อื่นได้มากยิ่งขึ้นตามส่วน

ในการแปลคำสอนดังที่ปรากฏในบทต่าง ๆ ของเล่มที่ ๙ นี้ มีความยากลำบากอยู่บางประการ คือศัพท์ธรรมของเขา (หรืออันที่จริงก็ของเราด้วยนั่นแหละ) มีความหมายบางครั้งก็กำกวม คำ ๆ เดียวกันเมื่อปรากฏในประโยคต่าง ๆ กัน ก็อาจมีความหมายต่างกันไปได้ และโดยนัยตรงกันข้าม คำต่าง ๆ กัน บางครั้งก็มีความหมายเหมือนกัน คือเป็นศัพท์ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า synonym คำเหล่านี้ได้แก่คำว่า divine, godhead และ mystic เป็นต้น ซึ่งผู้แปลจำต้องสังเกตดู context คือความหมายที่เล็งถึงในประโยคนั้น ๆ อีกด้วย ไม่ใช่จะแปลคำหนึ่ง ๆ **ตายตัวแบบศัพท์กฎหมาย** ซึ่งมีความ

หมายแน่นอนไม่ผันแปร และอันที่จริง สภาวะเช่นนี้ก็มีอยู่ในศัพท์ธรรมทางพุทธศาสนาของเราเองเหมือนกัน และทำให้เกิดการโต้เถียงกันอย่างหน้าดำหน้าแดง (หรือบางทีก็หน้าเขียว)มาแล้วระหว่างนักธรรมทั้งหลาย เช่นคำว่า สังขาร, ทุกข์, อุปาทิเสสนิพพาน, วิญญาณ, มโน, จิต, อนัตตา เป็นต้น จนบัดนี้ก็ยังไม่มีใครในวงการพุทธศาสนาที่สามารถให้ความหมายที่นักธรรมทั้งหลายจะต้องยอมรับโดยทั่วกันได้เลย สภาวะเช่นนี้มีอยู่ไม่ใช่เฉพาะในประเทศไทย แม้ในต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน

เมื่อคิดดูว่า แม้ในวงการของเราเองยังเป็นเช่นนี้ ผู้แปลซึ่งไม่ใช่ผู้นับถือศาสนาฮินดู จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะแปลออกมาให้ถูกต้องอย่างรับรองได้เต็มที่ เพราะบุคคลผู้จะตัดสินเรื่องนี้ได้อย่างเด็ดขาดในปัจจุบันนี้ก็คงจะมีท่านไส บาบาผู้เดียวเท่านั้นกระมัง ดังนั้น หากท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยกับการใช้ศัพท์แปลของข้าพเจ้า ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะคิดหาคำแปลเอาเอง หรือไม่ก็หาโอกาสไปนมัสการท่านไส บาบา แล้วเรียนถามท่านด้วยตนเองก็ได้ ซึ่งวิธีนี้จะเป็นวิธีที่ดีที่สุดแน่นอน

ข้อสำคัญที่ผู้แปลใคร่ให้คำเตือนสติแก่ท่านผู้อ่านเรื่อง ไส บาบา นี้ก็คือ ขอให้ "ใจเย็น ๆ" คืออย่าเพิ่งโวยวายเร็วนัก โดยเฉพาะในการเปรียบเทียบคำสอนของท่านไส บาบา กับหลักศาสนาต่าง ๆ ในเล่มนี้ ซึ่งรวมทั้งศาสนาพุทธด้วยนั้น เราชาวพุทธต้องคิดอยู่เสมอว่า จะให้ผู้แต่งซึ่งมิใช่ชาวพุทธมายกย่องพระพุทธเจ้าเสียจนเลิศลอยกว่าศาสดาของเขานั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้ดูถูกเรา และพยายามหยิบยกข้อความที่พอจะลงรอยกันได้มาเปรียบเทียบให้เห็น เช่นนี้ก็น่าจะเป็นที่พอใจแล้ว เราควรนึกว่าก็ในเมื่อเขาสามารถมองเห็นความดีของเราและยกย่องเราได้พอสมควรแล้ว เราจะไม่ยอมมองเห็นแง่ดีของเขาบ้างเลยทีเดียวหรือ? กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเขาแสดงความโอภาปราศรัยมาด้วยบิยวาจาเช่นนี้ เราจะตอบเขาด้วยผรุสวาจาเช่นนั้นหรือ? การที่เรามองเห็นคุณความดีที่มีอยู่จริง ๆ ของผู้อื่นนั้น จะทำให้เราต้องเปลี่ยนศาสนา หรือว่าจะต้องเป็นความชั่วร้ายกาจอย่างนั้นหรือ? ข้าพเจ้าคิดว่า การที่คณาจารย์ชาวพุทธกำลังวิตกอยู่ในเวลานี้

ก็คือเรากลัวว่าสาวกของเราจะไปเข้าเป็นพวกหรือสาวกของเขามากขึ้นทุกที ซึ่งปัญหาเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เขียนตอบแสดงความเห็นไว้แล้ว ในหนังสือตอบปัญหาเล่ม ๑ ข้อที่ ๑๗ ในที่นี้จะขอกล่าวย้ำว่า ในโลกนี้เราจะให้มีพุทธศาสนาอยู่แต่เพียงศาสนาเดียวนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะเราจะต้องมีศาสนาอื่น ๆ เป็นคู่แข่งขันกันในที่อยู่เสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็จะต้องถือเป็นโอกาสที่จะสำรวจตนเองว่าเรามีอะไร **"ขาด ๆ เกิน ๆ"** อยู่บ้างหรือเปล่า? เราทำตน **"อืดอาดเป็นเรือเกลือ"** หรือ **"ยักษ์ใหญ่ใส่เสื้อคับ"** หรือว่า **"แตกคอกันเองจนกระทั่งไม่มีเอกลักษณ์อะไรเป็นของตนเองเลย"** เช่นนี้หรือเปล่า? ความจริงดังกล่าวมา (คือที่ว่า จะให้มีศาสนาพุทธอย่างเดียวในโลกนี้ โดยไม่มีคู่แข่งไม่ได้เลย)นี้ ทำให้ได้ตระหนักถึงความจริงสองประการ คือประการที่หนึ่งในทางสังคมวิทยา ถือว่าสังคมมนุษย์มีสภาพเป็น plural society คือสังคมที่มีผู้คนอันมีลักษณะต่าง ๆ กันมารวมอยู่กัน ลักษณะเช่นนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า heterogeneous คือไม่ใช่ homogeneous (หมายความ

ว่าไม่ใช่จะมีแต่คนประเภทเดียว ลักษณะเดียว นิสัยอย่างเดียวกันเหมือนกับถ่ายเอกสารแบบซีร็อกซ์มาฉะนั้น) ความข้อนี้มีสนับสนุนในหลักการทางพุทธศาสนาอยู่เหมือนกัน คือในวิญญาณฐิติ ๗ กล่าวถึงผู้มีกายต่างๆ กัน (เช่นสูงบ้างต่ำบ้าง ดำบ้างขาวบ้าว ผอมบ้างและอ้วนบ้างเป็นต้น) และมีสัญญา (คือความคิด)ต่างๆ กันอีกด้วย (เช่นคนนั้นคิดดี คนนี้คิดร้าย คนนั้นคิดชอบดนตรี คนนี้คิดชอบวิทยาศาสตร์ เป็นต้น) สัตว์ (คือบุคคล) เหล่านี้มาอยู่รวมกันในโลกมนุษย์ ซึ่งเปรียบเหมือนชุมทางแห่งหนึ่งในสากลจักรวาลของวิญญาณ ซึ่งท่านเรียกว่าวิญญาณฐิติ คือภูมิอันเป็นที่ตั้งแห่งวิญญาณ ดังนั้นการที่จะให้บุคคลต่างๆ กันทั้งโลกมาคิดเหมือนกัน ชอบเหมือนกันทั้งโลก ย่อมเป็นไปไม่ได้แน่นอน ขนาดที่เรียกว่าแม้พระพุทธเจ้าก็ทำไม่ได้

ประการที่สอง เมื่อเรา(คือชาวพุทธ) หรือว่าเขา (คือชาวคริสต์ หรือชาวอิสลาม หรือชาวฮินดูเป็นต้น) จะอยู่ลำพังคนเดียว(คือพวกเดียว)ไม่ได้เช่นนี้ การมาอยู่ร่วมกันก็ย่อมต้องมีการแข่งกัน ชำเลืองมองกัน

เปรียบเทียบกันอยู่ในที ทีนี้ในการแข่งกันในที่เช่นนี้ การที่ใครจะได้รับตำแหน่งเป็นแชมเปี้ยน หรือรองแชมป์ หรือโหล่ หรือว่าสูญพันธ์ไปเลยนั้น ก็น่าจะเป็นไปตามหลักของดาร์วิน ซึ่งก็เป็นหลักธรรมชาตินั่นเอง คือหลัก adaptation หรือหลัก survival of the fittest นั่นเอง นี้หมายความว่า ใครจะสามารถปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้มากกว่ากัน และใครปรับตนเองไม่ได้เลย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือใคร "เหมาะสม" ก็รอดตัวไป ใครทำตัวไม่เหมาะสม ก็ไม่มีใครที่ไหนช่วยได้

อย่างไรก็ตาม ขอให้ระลึกไว้ด้วยว่า คำว่า "เหมาะสม" ในที่นี้ไม่ได้ความหมายว่าจะต้องเป็นผู้แข็งแรงที่สุด หรือว่า ดีที่สุดเสมอไป ผู้ที่แข็งแรงที่สุดเช่นไดโนเสาร์ก็กลายเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมบางอย่าง เลยต้องสูญพันธ์ไป ผู้ที่ดีที่สุด ถ้าสนองความต้องการของผู้อื่นไม่ได้เลย ไม่สามารถทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นได้บ้าง เอาแต่ดีคนเดียว ก็ได้ดีไปคนเดียว จะจัดตั้งสมาคม ขบวนการ องค์การอะไรขึ้นมา บางครั้งก็

ไปไม่รอดเหมือนกัน เพราะบารมีในด้านหมู่คณะไม่มี เพราะผู้อื่นตามไม่ทัน ดังนี้เป็นต้น

สรุปความก็คือ เมื่อเราจะอยู่ในโลกโดยไม่มีคู่แข่งไม่ได้ เราก็ต้องรู้จัก "ปรับตัว" (adapt) หรือว่าทำตัวให้เหมาะสม (fit) เพื่อจะได้พาหมู่คณะ (species) ให้อยู่รอด (survive) ไปด้วย และในเมื่อเราจะเก่งไปคนเดียวทุกๆ อย่าง หรือว่าเก่งตลอดกาลไม่ได้ ก็น่าจะถือคติว่า "**แบ่งกันเก่ง**" หรือว่า "**ผลัดกันเก่ง**" เอาไว้บ้าง ดังนี้จะได้ไหม? เรียกว่า "ที่เขา ที่เรา" ก็น่าจะได้แต่นั่นแหละ ถ้าพวกเรามัวแต่เดือดร้อนใจ คอยจ้องจับผิดเขา และไม่คิดอ่านปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองเสียบ้าง กว่าจะถึง "ที่เรา" ก็คงจะแย่คือเซ็งกันไปนานหน่อย และจะโทษใครก็คงไม่ได้ ในเมื่อเราทำตน "ไม่เหมาะสม" เอง

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าพูดในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ ผู้ยังไม่คิดที่จะเปลี่ยนศาสนาไปเป็นฮินดูเลย คำว่า "เรา" นี้คือทั้งผู้แปลและผู้พิมพ์ แต่ก็แปลกที่มีหลายท่านเคี่ยวเข็ญจะให้เราเป็นฮินดูให้ได้

ในที่สุดนี้ หวังว่าท่านผู้อ่านที่ใคร่จะทราบคำ

สอนและแนวปฏิบัติของท่านไส บาบาในแง่เปรียบเทียบกับคำสอนและแนวปฏิบัติของพุทธศาสนา คงจะได้รับความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนถึง ความพอใจ บ้างตามสมควร นอกจากนั้น ท่านยังจะได้รับความรู้เพิ่มเติม คือมีการเปรียบเทียบคำสอนของท่านกับหลักศาสนาอื่นๆ อยู่ในเล่มเดียวกันนี้อีกด้วย ทั้งนี้แสดงว่าผู้แต่งหนังสือเรื่องนี้ได้อ่านมาก ค้นคว้ามากพอสมควร และเป็นผู้มีใจกว้าง พยายามมองแง่ดีของศาสนาที่เขาไม่ได้นับถือด้วยเหมือนกัน สำหรับข้าพเจ้าเอง ก็ขอฝากคำขวัญให้กับท่านผู้อ่านเป็นเครื่องเตือนใจว่า "เราชาวพุทธสามารถมองแง่ดีของศาสนาอื่นได้ด้วยความจริงใจ โดยที่ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนศาสนาเลย" ลักษณะนี้มีคำเรียกในภาษาอังกฤษว่า tolerance (ความเป็นผู้มีใจกว้าง) หรือ magnanimity (ความเป็นผู้มีใจใหญ่) ทั้งนี้ก็คงจะต้องหมายถึงผู้พิมพ์ด้วยเหมือนกัน มิฉะนั้นหนังสือเล่มนี้หรือชุดนี้ ก็คงจะไม่ได้รับการพิมพ์เผยแพร่ออกมาในลักษณะนี้เป็นแน่

ศิริ พุทธศุกร์
— ผู้แปล

The Buddha used his psychic or supernormal powers (Abhiññā) for teaching everybody on every occasion.

พระพุทธองค์ทรงใช้อภิญญา หรืออิทธิปาฏิหาริย์ในการสอนคนทุกคน และทุกระยะ

The Law of Nature changes with the change (in quality) of Consciousness (i.e. Mind). For that is how "Mind (i.e. Consciousness) is superior to all things."

กฎธรรมชาติ ย่อมเปลี่ยนไปตามคุณภาพของวิญญาณ (คือ ใจ) ทั้งนี้ก็เพราะใจ(คือวิญญาณ)เป็นใหญ่กว่าสิ่งทั้งปวง

พร รัตนสุวรรณ

เป็นการเป็นไปไม่ได้เลยทีเดียว ที่จะคิดให้มนุษย์นับถือศาสนาใดแต่เพียงศาสนาเดียว เหมือนกันหมดทั้งโลก

The practice of one form of religion by the whole of mankind is not really a workable proposition)

บทที่ ๑๒ (หน้า ๑๘๑)

จงนำทุกข์มาเถิด

มาเถิด จงมา หาเรา
เถิดนะ สูเจ้า ทั้งหลาย
คับแค้น แสนทุกข์ ใจกาย
มาเพื่อ ระบาย ให้เรา

รับรู้ ดูใจ ในความ
ดีและ เลวทราม ของเจ้า
จักได้ ช่วยแรง แบ่งเบา
ทุกข์,โรค โศกเศร้า จักคลาย

เรารู้ ซาบซึ้ง ถึงจิต
ความคิด ทั้งดี และร้าย
เจ้าได้ ตะเกียก ตะกาย
มุ่งหมาย กระทำ กรรมดี

ผิดพลั้ง ไปบ้าง อย่างใด
เราดู รู้ใจ ทุกที่
เรามี ความสุข ทุกที่
เมื่อมี ผู้นำ ทุกข์มา ฯลฯ

ธารเมตตา

ชีวิต ข้า ๆ ติด การงาน
ยากจัก คิดอ่าน ถ่ายถอน
ญาติมิตร คณานับ ซับซ้อน
ยากนัก จักผ่อน สบาย

แม้กระนั้น ภายใน ดวงจิต
ข้า ๆ คิด สำคัญ มั่นหมาย
ภักดิ์ ไม่หย่อน ผ่อนคลาย
หวังเข้า สู่สาย กระแสธาร

อันไหล สะพรั่ง หลั่งมา
คือความ เมตตา สงสาร
โปรดด้วย ช่วยดล บันดาล
ให้ข้า ๆ สรงสนาน ธารรักเอย

เชบา บาชิรุดดิน (บทที่ ๑๐ หน้า ๑๐๐)

ราคาหนังสือ

เรายอม เชื่อฟัง หนังสือ
ยึดถือ เป็นหลัก ศาสนา
แต่ไม่ ใช่ประเมิน ราคา
เหมือนว่า จุดหมาย ปลายทาง
ด้วยมี ความจริง สิ่งลึก
เกินความ ตรองตริก หลายอย่าง
เหนือคำ รำพัน ทุกทาง
ต้องถอย ปล่อยวาง คัมภีร์
จึงจะ รู้ตาม ความจริง
ทุกสิ่ง ได้ล้วน ถ้วนถี่
สูงพ้น วาจา พาที
สิ้นสิ้น แน่ชัด สัจธรรม

บทที่ ๑๓ (หน้า ๑๘๗)

สารบาญ

บทที่ ๘ — **การบำเพ็ญกัมมัฏฐาน** — หน้า ๑

ศาสนาสากลคือศาสนาแห่งความรัก (เมตตา) — ตัว(ที่ทำให้เกิดการ)แปร — รู้จักตนคือรู้จักพระเจ้า — บีด "ประตู" สัมผัส—พระเจ้าในสภาพนามและรูป—การเพ่งแสงสว่างหรือเปลวไฟ — กัมมัฏฐานแบบผสม — กัมมัฏฐานในทุกขณะของวัน — ผ่อนคลายแต่เตรียมพร้อม — อย่าตั้งความหมายหรือคิดตักหน้า — นามและรูปดับในมหาสาครแห่งสมาธิ — กัมมัฏฐานจำเป็นในการปฏิบัติธรรม — ไสมรรคคือภักดีมรรค — เอกภาพของศาสนาทั้งปวง — ศาสนาสากล

บทที่ ๙ — **ไส บาบากับศาสนาคริสต์** — หน้า ๒๖

ภักติมรรค — ปาฏิหาริย์ — ปาฏิหาริย์เปลี่ยนวัตถุให้เป็นอีกอย่างหนึ่ง — ปาฏิหาริย์ทำของน้อยให้เป็นของมาก—นิทานเปรียบเทียบและกรรม—สัทคุรุ (พระศาสดา) — เวทานตะของศาสนาคริสต์ และของท่านไส บาบา — การดัดแปลงคำสอนตามอัธยาศรัยของผู้ฟัง—สัญญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ — คำสอนบางประการที่เหมือนกัน — เปรียบเทียบคำสอนของทั้งสององค์ — จงนำทุกข์มาเถิด.

บทที่ ๑๐ — ไส บาบากับศาสนาอิสลาม — หน้า ๖๗

คู่แค้นคู่ฆ่า—กบีระผู้สมานสามัคคี—เชอร์ดิ บาบา ผู้สืบต่อเจตนารมณ์—ปู่กับหลานในครอบครัวศาสนาของโลก — พระคัมภีร์โกหร่าน — การสมาทานศีล "อด" — สานุศิษย์ที่เป็นมุสลิม — แนวคิดอิสลามกับคำสอนของท่านไส บาบา—ปาฏิหาริย์หยั่งรู้ความคิด — ความขัดแย้งในจิตใจของตนเอง — การช่วยผู้อื่นคือการรับใช้พระเจ้า — สูคือพระเจ้า — พรสวรรค์ของผู้ประกาศสัจธรรม — พลังแห่งความรักเบื้องหลังปาฏิหาริย์—เพียงแลจ้อง.

บทที่ ๑๑ — ไส บาบากับพุทธศาสนา — หน้า ๑๐๑

ทางสายกลาง—คำสอนของพุทธศาสนาเน้นหนักการลงมือปฏิบัติ — ความสุขทางโลกคือทุกข์น้อย — รถโมหะขับโดยคนบ้า — การดิ้นรนหาสุขจากสิ่งภายนอก—"ยา" และ "ใบสั่งยา" สำหรับโรคทางวิญญาณ — อริย-มรรคมีองค์แปด — "เมื่อทุกอย่างรวมเป็นหนึ่ง" — มรรคแปดคือมรรคเดียว — ห้องโถงแห่งสัจธรรม — พระผู้เป็นเจ้าช่วยผู้ที่ช่วยตนเอง — พระพุทธองค์ผู้มีพระมหากรุณา —ความหมายของดุษณียภาพของพระพุทธองค์ — การทำความเพียรด้วยตนเอง ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีผู้ช่วยเหลือเลย — "รถแห่งใจ" (มโนรถ)

บทที่ ๑๒ — ไส บาบา กับศาสนาซิกส์ เชน ปาระซี และยิว — หน้า ๑๔๒

จงปล่อยวาง "ตะเกียง" — ศาสนาซิกส์ — ศาสนธรรมเสื่อมลงตามกาลเวลา—ศาสนาเชน—จุดหมายปลายทางมิใช่ความดับสูญ — ปาระซี ศาสนาของซาราธุสตระ —ศาสนาของชนชาวยิว — พระผู้เป็นเจ้าหลายองค์หลายระดับ— ศาสดาต้องเป็นผู้มีอิทธิปาฏิหาริย์ — ปรัชญาและศาสนา.

บทที่ ๑๓ — ไส บาบา กับสมาคมพรหมวิทยา — หน้า ๑๘๖

สัจธรรมไม่ได้อยู่ในหนังสือ — ออก "ธุดงค์" หรือ "บุณยจาริก" — "ระฆัง" แห่งหัวใจ — การสาธิตทำให้ธรรมะมีชีวิต—ตัว 'ทำละลาย' และ 'ประสาน' —ภราดรภาพโดยการกระทำ —การ "ปอกเปลือก" ศาสนา—หนึ่งในมากมากในหนึ่ง — เหนือวิทยาศาสตร์ — อัธยาศรัยหรือสันดาน — ทฤษฎีและปฏิบัติ — ผู้อยู่เบื้องหลัง — ภราดรภาพต้องมาก่อน — เสรีภาพทางความคิด — น้ำในบ่อลึก — เสรีภาพในการนับถือ — ความใจแคบและการกีดกันผู้อื่น — ธัมมชีวี — วิชา "ลึกลับ" — "ไฟ" ที่แผดเผากิเลส —

พลังแห่งบารมี—ความรัก — เหตุผลและอารมณ์ — อุ่นอกนกน้อย.

บทที่ ๑๔ — ความลึกที่แม้นกก็ไม่ถึง — หน้า ๒๓๕

การให้การศึกษาใหม่แก่มนุษย์ — ลีลามหิมาและอุปเทศ—ต้นไม้แห่งอวตาร — ท่านผู้ไม่เคยสวดอ้อนวอนใคร—เครื่องหมายขององค์อวตาร ๗ ประการ—โรงเรียนที่ให้บทเรียนยากที่สุด — มนุษย์มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี — รูปร่างอันแท้จริงขององค์อวตาร — การลงโทษด้วยเมตตา—ท่านผู้พิชิตมาร—ตรีมูรติ(พระผู้เป็นเจ้า ๓ ปาง) —สงครามในยุคขององค์อวตารต่าง ๆ — อวตารผู้ "พลิก" ประวัติศาสตร์โลก — "ตัวละคร" แห่งจักรวาล—'ตัวละคร' ผู้มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรีของตนเอง — ความเข้าใจเรื่องตนเองและเรื่องพระผู้เป็นเจ้า.

บทที่ ๑๕ — คำแนะนำสำหรับผู้ที่จะไปนมัสการท่านไส บาบา — หน้า ๒๗๔

ตัวอย่างที่ ๑ — ตัวอย่างที่ ๒ — ตัวอย่างที่ ๓ — ตัวอย่างที่ ๔

ภาคผนวก — หน้า ๓๐๐

(๑) สาระแห่งเวทานตะ — (๒) หลักมูลฐานของพรหมวิทยา — (๓) หลักปรัชญา Perennial โดยสังเขป

ข้อความบางตอนจากเล่ม ๑๐

คนใจบอด

คนผู้ โฉดเขลา ใจเบา มืดบอด
เอาตัว ไม่รอด ย่อมมอง ไม่เห็น
สภาพ จิตของ ท่านผู้ มีใจ
สะอาด สดใส สงบ เยือกเย็น
เขาทำ ไม่ได้ คิดไป ไม่เห็น
จึงไม่ ว่างเว้น เกลียดชัง ท่านเอย

กาลิทาส

ความไม่หวั่นไหว

แม้ถูก ยิ้มเยาะ เย้ยหยัน
สาระพัน รังเกียจ เสียดสี
แต่ท่าน ไม่หวั่น วจี
มุ่งทำ กรรมดี เรื่อยไป

วิลเลียม คาวเพอร์

๑๗ กันยายน ๒๕๒๖

ขอมอบลิขสิทธิ์ในการพิมพ์เผยแพร่หนังสือ
ไสยเวท มนตร์ลัทธิอาถรรพ์ เล่ม ๑ และ ๒
ซึ่งแปลจากเรื่อง INVITATION TO GLORY
โดย Howard Murphet ให้แก่สมาคม
ค้นคว้าทางวิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสุขุมวิท
บางลำภู กทม. ๑๐๒๐๐ เป็นผู้จัดพิมพ์
ใส่แก่ผู้สนใจต่อไป

- ดิเรก นุชประยูร -

โปรดแก้คำผิดที่สำคัญเสียก่อน

หน้า	ย่อหน้า	บันทัด	คำผิด	คำถูก
๗๑	๓	๓	เต้นรำ	เต้นร่า
๙๖	๒	๒	เธอคือว่า	เธอถือว่า
๒๓๙	๑	๒	อุทะยาน	อุทธยาน
๒๙๘	๒	๓	ตอนนั้นแหล	ตอนนั้นแหละ
๒๙๙	๓	๒	see “God	see God”

และในเล่ม ๘

หน้า ๓๗๐ ย่อหน้าที่ ๒

อะ-หัง การได้

โปรดแก้เป็น

อะ-หัง— การได้

และที่ฟุตโน๊ตของบทที่ ๔ หน้า ๑๙๔ บันทัดสุดท้าย คำว่า บทที่.....หน้า.....นั้น ขอให้เติมเลขดังต่อไปนี้ คือ บทที่ ๓ หน้า ๑๗๖

บทที่ ๙
การบำเพ็ญกัมมัฏฐาน*

ศาสนาสากลคือศาสนาแห่งความรัก (เมตตา)

ในโลกนี้ มีเพียงหนึ่ง ศาสนา
แม้ว่านาม ศาสดา จะมากหลาย
แต่ล้วนสอน มิให้ศิษย์ คิดมุ่งร้าย
หรือมั่นหมาย คิดกระทำ ก่อกรรมเวร
ให้ปลูกจิต คิดช่วย ด้วยเมตตา
ในสัตว์โลก ทั่วหน้า ด้วยเล็งเห็น—
ใจผู้ที่ เพลี่ยงพล้ำ จึงลำเค็ญ
ถึงคราวเป็น ก็ต้องให้ อภัยกัน

---

*__หมายเหตุผู้แปล__ ในบทนี้คำภาษาอังกฤษมีอยู่คำหนึ่ง คือ meditation ซึ่งน่าจะแปลว่า "สมาธิ" ดังที่มีผู้แปลเช่นนั้นในที่แห่งอื่น และข้าพเจ้าเองก็ได้แปลเช่นนั้นตลอดมา เพราะเป็นคำสั้น รวบรัด และได้ใจความดีพอสมควร แต่ในบทนี้หรือว่าในเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบา โดยทั่วไป คำว่าสมาธิของบทนี้ ก็มีความหมายถึงผลขั้นสูงมาก ขนาดที่เรียกว่าเป็น "โลกุตตรผล" ของเขาทีเดียว เพราะ

ท่านสอนไว้ มิให้ซ้ำ เติมผู้ผิด
คือให้คิด รักเมตตา อย่าเดียดฉันท์
นี้คือหลัก ศาสนา สากลอัน—
ล้วนเหมือนกัน ทุกอาจารย์ ท่านสอนเอย.

ตัว (ที่ทำให้เกิดการ) แปร

ระบบการปฏิบัติตามหลักการของ ท่านไส บาบา นั้น อาจกล่าวได้ว่ามีอยู่สองด้านควบคู่กันไป ด้านนอกได้แก่การดำเนินชีวิตไปตามหลักป้ายบอกทาง สี่ประการ คือ เปรม สัตย์ ธรรม และ ศานติ ดังที่ได้บรรยายมาแล้ว ส่วนด้านใน ซึ่งเป็นของจำเป็นเช่นเดียวกัน ก็ได้แก่ การสวดมนต์ และการบำเพ็ญกัมมัฏฐาน ซึ่ง

เป็นการใช้มีความหมายถึงการปฏิบัติขั้นสูงสุด เวลาที่ท่านเชอร์ดิ บาบา หรือนักบุญอื่น ๆ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ถึงแก่มรณกรรม ก็ใช้ประโยคว่า "ท่านเข้าสู่มหาสมาธิ" ด้วยเหตุนี้ เพื่อป้องกันการเข้าใจผิด ข้าพเจ้าจึงต้องนึกหาคำอื่นใช้แทน ซึ่งก็คิดว่าคำว่า **"การบำเพ็ญกัมมัฏฐาน"** อาจจะพอใช้แก้ขัดไปก่อน อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านโปรดเข้าใจว่า เป็นการยืมมาใช้ในกรณีนี้เท่านั้น และจะกะเกณฑ์ให้ความหมายของกัมมัฏฐานของท่านไส บาบา เหมือนกันกับกัมมัฏฐานของชาวพุทธ **ทุกแง่ทุกมุม** นั้นย่อมไม่ได้ โปรดอ่านคำนำของผู้แปลที่ต้นเล่มด้วย

ทั้งสองประการนี้ มีไว้สำหรับเป็นช่องทางที่พระโยคาวจรคือผู้ปฏิบัติจะได้มีเครื่องมือสำหรับการติดต่อ (commune) กับพระผู้เป็นเจ้าโดยตรง หรืออันที่จริงจะเรียกว่า เป็นการสัมพันธ์กับตัวตนอันสูงส่ง คือตัวตนอันแท้จริง (higher Self) ของตนก็ได้ สุดแล้วแต่ว่าจะชอบใจเรียกหรือกล่าวว่าอย่างใด ในสองประการนั้นแน่ละ การสวดมนต์เป็นสิ่งที่กระทำได้ง่ายกว่า เพราะว่าเป็นวจีกรรม คือกระทำด้วยคำพูดออกมา อันที่จริงการสวดมนต์วิงวอน (prayer) นี้ หากเป็นการกระทำด้วยความเลื่อมใสอย่างแท้จริงแล้ว ก็สามารถยกระดับของวิญญาณให้อยู่เหนือตัวตนจอมปลอมทางโลกได้ และก็เป็นสิ่งที่มีผลดีเหมือนกัน ส่วนการปฏิบัติแบบฝึกจิตคือการทำกัมมัฏฐานนั้น เนื่องจากเป็นสิ่งที่สามารถข้ามพ้นอุปสรรคทางจิตเสียได้ จึงเป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้ปฏิบัติได้เข้าสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวตนหรืออัตตาอันสูงส่ง (Divine Self) ของเขา พร้อมกันนั้นก็เป็น "ตัวแปร" (คือตัวที่ทำให้เกิดการแปร) แก่อัธยาศัยและวิถีชีวิตของเขาไปในขณะเดียวกัน ดังนั้น ผู้ปฏิบัติจึงควรดำ-

เนินตามหลักปฏิบัติสองอย่าง คือทั้งการสวดอ้อนวอน และการบำเพ็ญกัมมัฏฐานให้เป็นปกติอย่าให้บกพร่องได้

เกี่ยวกับการบำเพ็ญกัมมัฏฐานนั้น ท่านไส บาบา ได้ให้ข้อแนะนำทั่ว ๆ ไป ที่ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้ ผู้ปฏิบัติที่ทำตามคำแนะนำต่อไปนี้ จะไม่กลายเป็นผู้หลงทาง หรือว่าเกิดมีโทษอะไรขึ้น และเมื่อเขาได้มีประสบการณ์ด้วยตนเองบ้าง และได้ทดลองไปเรื่อย ๆ ก็จะสามารถปรับปรุงวิธีการให้เข้ากับความโน้มเอียง และความต้องการของตนเองได้โดยลำดับ ทั้งนี้เพราะการปฏิบัติกัมมัฏฐานนี้เป็นศิลปของแต่ละคนเป็นรายตัวจริง ๆ จะกะเกณฑ์ให้คนหนึ่งปฏิบัติตามวิธีการของอีกคนหนึ่งทุกอย่าง ย่อมไม่ได้ สำหรับผู้ปฏิบัติที่มีโอกาสอยู่ใกล้ท่านสวามี และนับถือท่านเป็นครูหรือศาสดา ก็ย่อมได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากท่านโดยตรงได้ ในเมื่อเกิดความจำเป็น แต่ผู้ที่ไม่มีโอกาสเช่นนั้นก็สามารถจะถือตามหลักเกณฑ์ทั่ว ๆ ไปต่อไปนี้ก็ได้ เพราะท่านได้บรรยายและอธิบายให้แก่บุคคลหลายหมู่หลายเหล่าในโอกาสต่าง ๆ กันในทำนองเดียวกันนี้มาแล้ว ข้อความ

ในเครื่องหมายคำพูด ("....") เช่นนี้ เป็นคำของท่านสวามีโดยตรงแบบ direct speech ส่วนนอกนั้น ให้พึงทราบว่าเป็นถ้อยคำของข้าพเจ้าโดยย่อ หรือเก็บใจความมาจากคำสอนของท่าน

รู้จักตนคือรู้จักพระเจ้า

ท่านอธิบายว่า ไม่มีใครสามารถจะรู้จักพระเจ้าได้ ถ้าไม่รู้จักตนเองเสียก่อน ดังนั้นผู้ปฏิบัติจึงจำต้องค้นคว้าให้หยั่งลึกลงไปถึงส่วนที่แก่นสารขององค์พระผู้เป็นเจ้าในคุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ (No one can know God without first knowing himself. So we must dig down into the core of God at his greatest) — และนี่คือจุดประสงค์ของการทำกัมมัฏฐาน คือว่า เราจะต้องขุดเจาะลงไปภายในความสำนึกยึดถือเรื่องตัวตน (ego-consciousness), ขุดให้ลึกลงไปใต้ "กองขยะ" แห่งตัณหา ให้ลึกลงไปใต้ระดับของจิตใจ (ส่วนสำนึก) ซึ่งแล่นออกไปรับอารมณ์แล้วรับเอามาปรุงให้เกิดกิเลศมีประเภทต่าง ๆ(hurdy-gurdy of the mind)

ท่านผู้อ่านคงคิดว่า เรื่องเช่นนี้ฟังดูแล้วคล้าย ๆ กับจะเป็นการผ่าตัดอย่างหนึ่งฉะนั้น ซึ่งอันที่จริง มันก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เสียด้วย มันอาจจะยากไม่ใช่เล่น แต่มันก็ไม่ใช่สิ่งที่เหลือวิสัย เพราะได้มีผู้วางหลักเกณฑ์ไว้อย่างแน่นอน และวิธีการดังกล่าวนั้นก็ได้รับการทดสอบมาแล้วว่า ได้ผลแน่นอน ดังนั้นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติต้องปลูกฝังให้มีขึ้น ก็คือความมุ่งมั่น หรืออธิษฐานจิตนั่นเอง ทั้งนี้ก็หมายความว่าเขาจะต้องมีความพากเพียรและมีใจมั่นคงไม่โลเลเหลาะแหละ อย่างน้อยก็ต้องให้เวลาในการปฏิบัติพอสมควร เพื่อเป็นเครื่องทดสอบคุณธรรมของตนเองด้วยว่า จะมีอยู่พอเพียงหรือไม่ ในเรื่องนี้ท่านสวามีกล่าวว่า "ครั้งแรก ๆ จงใช้เวลาวันหนึ่งสักไม่กี่นาทีก่อนก็ได้ ต่อไปจึงค่อย ๆ เพิ่มเวลาขึ้นเรื่อย ๆ ในเมื่อได้รับผลเป็นที่พอใจบ้างแล้ว"

บีด "ประตู" สัมผัส

อิริยาบถในการฝึกทำกัมมัฏฐาน ควรจะให้เป็นท่านั่ง โดยให้เป็นที่สบายและผ่อนคลาย พอที่จะนั่งอยู่

ได้นานพอสมควร จะเป็นการนั่งบนเก้าอี้ที่มีพนักพิงตรง หรือว่านั่งบนเสื่อก็ได้ ถ้าเป็นอิริยาบถยืน จะทำให้เหนื่อยเร็วเกินไป หรือถ้าเป็นท่านอน ก็อาจจะง่วยหลับไปเลย อย่างไรก็ตาม ปรากฏมีบางคนเหมือนกันที่ฝึกหัดได้ผลดีในท่ายืน หรือท่านอน หรือบางทีก็เป็นท่านั่งเอนหลังพิงอะไรอย่างหนึ่ง เรื่องเช่นนี้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะตัวบุคคล ไม่ได้เป็นข้อปฏิบัติสำหรับคนส่วนมากโดยทั่วไป

เมื่อได้จัดท่านั่งของตนเอง จนเป็นที่แน่ใจได้ว่าร่างกายผ่อนคลายดีแล้ว ขั้นต่อไปก็เป็นการจัดการกับจิตใจของตนเอง คือหาวิธีถอนความรู้สึกนึกคิดออกมาจากประสาทสัมผัสทั้งห้าเสีย เพราะสัมผัสทั้งห้าเหล่านี้เป็นตัวการที่ทำให้จิต (คือความคิด) ของผู้ปฏิบัติพุ่งซ่านจับเรื่องนี้ ปล่อยเรื่องนั้น เรื่อยไปไม่ได้หยุด เหมือนกับลิงที่โผจากกิ่งไม้นี้ ไปจับกิ่งไม้นั้นอยู่ตลอดเวลา ไม่มีการอยู่นิ่ง ๆ ได้เลย ดังนั้นขั้นแรกก็จงหลับตาเสียก่อน เมื่อทำได้เช่นนี้ ก็หมายความว่าได้จัดการกับอารมณ์ที่ไหลเข้ามาทางตาไปได้เรื่องหนึ่ง แต่เรื่องอื่น เช่น

อารมณ์ที่ไหลเข้ามาทางหูเป็นต้น เป็นสิ่งที่จะปิดกั้นหรือป้องกันไม่ได้ง่ายนัก โดยเฉพาะภาพที่เกิดขึ้นจากความนึกคิดในใจ ซึ่งมักจะ "เดินแถวมาเป็นกระบวนแห่" อยู่เสมอ

วิธีที่ดีที่จะปิดกั้นไม่ให้อารมณ์ที่ทำให้เกิดความฟุ้งซ่าน ที่ไหลเข้ามาทางทวารต่าง ๆ ก็คือ การท่องมนต์หรือคาถา อันเป็นบทสรรเสริญคุณของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อผู้ปฏิบัติตั้งจิตอยู่กับบทสวดมนต์และความหมายของมนต์นั้น จนกระทั่งเกิดความแน่วแน่ มีอารมณ์เดียวอย่างลึกซึ้งเช่นนี้ ก็จะสามารถยกระดับจิตให้อยู่ในภาวะที่สูงขึ้นไป ตอนนี้จิตก็จะอยู่พ้นจากอิทธิพลของสิ่งที่จะมาทำให้เกิดความฟุ้งซ่านต่าง ๆ ได้

พระเจ้าในสภาพนามและรูป

ถ้าในบางกรณีจะไม่ใช้มนต์หรือคาถาที่เป็นประโยคยาว ๆ ผู้ปฏิบัติจะใช้พระนามของพระผู้เป็นเจ้าเป็นเครื่องผูกจิตไว้ก็ได้ วิธีการทำใจให้มั่นแบบนี้ ท่านเรียกว่า ชปัม (japam) ในขณะที่ผู้ปฏิบัติเอ่ยนามพระ

ผู้เป็นเจ้า (ในใจ) — ซึ่งจะเป็นชื่อใดก็ได้ที่เขาชอบ คือ ถูกกับอัธยาศรัยของเขามากที่สุดนั้น ก็ให้เขาสร้างมโนภาพเกี่ยวกับพระนามนั้นขึ้นให้เห็นชัดในภาพนึกของตน "เมื่อใดที่จิตฟุ้งซ่าน เลื่อนไถลออกไปจาก รูป (Form) ของพระผู้เป็นเจ้าที่ผู้ปฏิบัติตั้งเป็นอารมณ์ผูกใจไว้ จงใช้พระนาม (Name) ของพระองค์เป็นเครื่องจูงจิตให้กลับมา เมื่อใดที่จิตตกไปจากพระนามของพระองค์ที่ผู้ปฏิบัติตั้งเป็นอารมณ์ของกัมมัฏฐานไว้ เมื่อนั้นก็จงจูงจิตให้กลับมาด้วย รูป ของพระองค์ โดยสลับกันไปมาเช่นนี้ คือหมายความว่าให้จิตดื่มด่ำอยู่กับอารมณ์ที่ผูกไว้ คือ รูป หรือ นาม ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างใดอย่างหนึ่งให้ได้ เมื่อจิตได้รับการฝึกหัดดัดนิสัยเช่นนี้ ไม่ช้าก็จะเริ่มเชื่องขึ้นได้ ในขั้นต้นนี้ รูปของพระผู้เป็นเจ้าที่ผู้ปฏิบัติสร้างขึ้นในจิตนั้นจะเป็นเพียงมโนภาพ (imaginary) ไปก่อน และจะทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดอารมณ์ดื่มด่ำด้วยความรักภักดีต่อพระองค์ ซึ่งจะทำให้ "รูป" นั้นฝังลึกลงไปในความจำยิ่งขึ้นทุกที ครั้นแล้ว มโนภาพที่สร้างขึ้นนั้นจะค่อยๆ กลายเป็นภาพนิมิตอันแท้จริง (true vision) ได้ ใน

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาครองรูปนั้นจริง ๆ เพื่อที่จะสนองความรักภักดีของผู้ปฏิบัติ กมมัฏฐานแบบนี้จึงเป็นแบบ "ธยาน" (dhyana) ที่ดีที่สุดสำหรับผู้เริ่มต้นปฏิบัติ"

ท่านสวามีกล่าวว่า อย่าเพิ่งท้อใจในเมื่อเราไม่สามารถควบคุมให้ใจอยู่กับอารมณ์ของกัมมัฏฐานได้เป็นเวลานาน ๆ ในระยะแรก ๆ ท่านเปรียบเทียบเรื่องนี้กับการหัดขี่รถจักรยาน ในตอนแรก ๆ ผู้ฝึกหัดจะรู้สึกว่าการเลี้ยงตัวอยู่บนจักรยานโดยไม่ล้มลงไปข้างใดข้างหนึ่งนั้น ช่างเป็นการยากเหลือประมาณ แต่เมื่ออดทนฝึกหัดยอมล้มลุกคลุกคลานไปเรื่อย ๆ เขาก็จะค่อย ๆ เลี้ยงตัวอยู่ได้เป็นเวลานานยิ่งขึ้น และในที่สุดเมื่อเขาหัดเป็นและชำนาญแล้ว เขาก็อาจขับขี่บังคับมันได้ แม้ในถนนที่มีการจราจรคับคั่ง ในทำนองเดียวกัน การอดทนฝึกหัดไปโดยไม่ท้อถอย ก็จะทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถ "เลี้ยงตัว" (คือเลี้ยงใจ) อยู่บนอานคืออารมณ์ของกมมัฏฐานได้นานยิ่งขึ้น ในที่สุดก็สามารถจะทรงอารมณ์นั้นอยู่ได้ แม้ในสถานการณ์ที่รบกวนและยั่วยวนที่สุด

นี่แหละ — เคล็ดลับก็คือการอดทนเพียรฝึกหัดไปโดยไม่เลิกล้มเสียกลางคันนั่นเอง

การเพ่งแสงสว่างหรือเปลวไฟ

สำหรับผู้เริ่มฝึกหัดบางคน วิธีกัมมัฏฐานแบบเพ่งรูปและนาม ของพระผู้เป็นเจ้าดังกล่าวแล้ว อาจไม่ถูกกับจริตของตน ทำให้ไม่เกิดผลก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ท่านสวามีแนะนำให้ใช้อีกแบบหนึ่งซึ่งท่านเรียกว่าเป็นแบบสากลและได้ผลดี (universal and effective) เหมือนกัน

วิธีนี้ให้ผู้ปฏิบัตินั่งในท่าที่สบาย โดยผ่อนคลายร่างกายอย่าให้เกิดความตึงเครียด ครั้นแล้วจงเพ่งมองดูเปลวไฟตะเกียง หรือเทียนเบื้องหน้าด้วยความตั้งใจ เปลวไฟนั้นควรหาวิธีให้อยู่นิ่ง ๆ (คืออย่าให้ลุกวอมแวมไปมา) จงพยายามคิดว่า เปลวไฟนั้นเป็นสัญญลักษณ์ของแสงทิพย์ที่ส่องสว่างเจิดจ้าอยู่ตลอดกาล เปลวไฟนี้เป็นเครื่องแสดงถึงความรุ่งโรจน์งดงามขององค์พระผู้เป็นเจ้า — เป็นเปลวไฟที่แผ่รัศมีออกไปถึงทุก ๆ อณูของสรรพสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างสรรค์ขึ้นมา ดัง-

นั้น เปลวไฟนี้จึงเป็นอารมณ์ที่ดียิ่งอีกอย่างหนึ่งของกัมมัฏฐาน

ในขั้นแรก จงเพ่งมองเปลวไฟที่กำลังลุกโพลงอยู่นั้นให้นานเท่าที่จะนานได้ หรือไม่ก็นานเท่าที่ต้องการในตอนนั้น ๆ พร้อมกันนั้นก็เพ่งเอารูปร่างของเปลวไฟนั้นเป็นอารมณ์ และก็นึกถึงความหมายอันเป็นสัญญลักษณ์ที่ลึกซึ้งที่สุด (ดังกล่าวมาแล้วนั้น) ด้วย ครั้นแล้วก็หลับตาเบา ๆ (คือไม่ต้องหลับตาให้แน่นนัก) และนึกให้เปลวไฟดวงนั้นมาปรากฏในตัวของเรา ที่ระหว่างหัวคิ้วทั้งสอง

ต่อจากนั้นก็นึกให้เปลวสว่างนั้นเลื่อนลงไปสู่หัวใจอันเป็นเสมือนดอกบัว ตลอดทางที่เลื่อนลงไป ก็ให้นึกว่า เปลวไฟนั้นสาดแสงสว่างไปทั่วบริเวณด้วย เมื่อไปถึงหัวใจแล้ว ก็จงนึกให้หัวใจเป็นดอกบัว ซึ่งเผยอกลีบออกรับแสงสว่างนั้นทีละกลีบ ๆ ทำให้ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ทุกอย่าง เอิบอาบซาบซ่านอยู่กับแสงนั้น ทำให้เกิดความสว่างไสวไปทั่วบริเวณ ไม่มีความมืดเหลืออยู่เลย ขั้นต่อไป จงนึกให้แสงอันบริ-

สุทธิ์นี้ เลื่อนชำแรกแทรกซึมเข้าไปยังทุกส่วนของร่างกาย จริงอยู่ในขั้นแรก ๆ กระบวนการทั้งหมดนี้ก็จะเป็นเพียงการวาดมโนภาพเท่านั้น แต่เมื่อผู้ปฏิบัติพากเพียรทำไปเรื่อย ๆ (จนจิตตั้งมั่น) ก็จะเห็นได้เองว่ามีแสงอันเป็นดวงสว่างจริง ๆ ชำแรกแทรกซึมเข้าไปอยู่ในทุกเซลล์ของร่างกาย และในทุกซอกทุกมุมของจิตใจ แสงสว่างนี้จะทำให้กายและใจของผู้ปฏิบัติเป็นสภาพบริสุทธิ์และสดชื่นอย่างแท้จริง

แต่จงอย่าเก็บแสงสว่างนี้ไว้สำหรับตนเพียงคนเดียว จงให้แสงสว่างนี้แผ่สร้านออกไปจากตนเอง—เป็นวงกว้างขึ้นทุกที เพื่อไปชุบชีวิตและให้ความสดชื่นแก่คนที่เป็นที่รักของท่าน ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ตลอดจนกระทั่งศัตรูและคู่แข่งของท่านด้วย หรืออันที่จริงก็ให้รวมไปถึงหญิงชายทั้งหลายทั้งปวง สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงในโลกทั้งหมดทั้งปวงด้วย โดยนัยนี้ ท่านก็จะกลายเป็นแสงทิพย์ดวงนั้นเอง — เป็นแสงทิพย์ซึ่งให้ความสว่างและสดชื่นแก่ทุกคน โดยไม่มีขอบเขตจำกัดแต่อย่างใด

กัมมัฏฐานแบบผสม

ท่านสวามียังได้สอนและนำให้กัมมัฏฐานแบบที่มีสองอย่างผสมกันด้วย คือ เพ่งพระผู้เป็นเจ้าที่มีรูปและแสงสว่างประกอบกัน หรือว่าเพ่งทั้งพระผู้เป็นเจ้าที่มีรูปและที่ไม่มีรูปด้วยก็ได้ "ถ้าเธอนับถือบูชาพระผู้เป็นเจ้าในรูปแบบใด ๆ ก็จงนึกถึงพระองค์ในรูปนั้น ๆ ให้ปรากฏอยู่ในแสงสว่างอันเจิดจ้าในที่ทั้งปวง เพราะแสงสว่าง คือพระผู้เป็นเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าก็คือแสงสว่าง" หลังจากได้เพ่งรูปพระผู้เป็นเจ้าที่เธอรักให้ปรากฏอยู่ท่ามกลางแสงสว่างอันนวลเย็นแล้ว เธออาจจะให้รูปนั้นหลอมละลายเข้าไปในแสงสว่าง พร้อมกันนั้นก็ให้ตั้งสตินึกไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่รูปนั้น ๆ เท่านั้น และดังนั้น การที่จะแสดงเครื่องหมายของพระองค์ให้ปรากฏ ก็ควรจะแสดงด้วยแสงสว่างอันสะอาดบริสุทธิ์แจ่มใส จะเป็นการถูกต้องกว่า ดังนั้น ถึงแม้ว่ารูปนั้น ๆ ของพระองค์จะหายไป ภายในแสงสว่างนั้น ก็จะมีพลังทิพย์เช่นเดียวกับที่แฝงอยู่ในในรูปนั้น ๆ เหมือนกัน พลังดังกล่าวนั้น ก็ได้แก่ความ

รัก ความเบิกบาน อำนาจ สัจจะ และศานติ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าแสงทิพย์นั้น แม้ว่าจะไม่มีรูปกายเป็นร่างให้ปรากฏเห็นก็ตาม แต่ก็ไม่ได้หมายความจะเป็นแสงตาย เพราะอันที่จริงแสงดังกล่าวเป็นแสงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแฝงอยู่ทุก ๆ ส่วน

ในการบำเพ็ญกัมมัฏฐานนี้ ไม่ว่าผู้ปฏิบัติจะใช้แบบใด ๆ ก็ตาม พอถึงตอนที่หมดเวลาแล้ว ก็อย่าผลุดลุกขึ้นหรือว่าเลิกไปทันที เพราะในระหว่างนั้นผู้ปฏิบัติได้เปลี่ยนระดับขั้นของจิตไปแล้วไม่มากก็น้อย ดังนั้น จึงควรให้จิตค่อย ๆ กลับมาสู่ระดับเดิมทีละเล็กทีละน้อย โดยให้เป็นไปอย่างสบาย ไม่ต้องรีบร้อน ต่อจากนั้นก็เหยียดขาแขนให้หายเมื่อยขบ แล้วจึงลุกขึ้นยืนให้เป็นที่สบาย ครั้นแล้วก็เริ่มทำงานทางโลกไปตามปกติ

แต่ในระหว่างที่ทำงานในหน้าที่ประจำวันไปนั้น จงน้อมจิตระลึกถึงความสุขสงบและความรู้ใหม่ ๆ ที่ได้รับจากการทำกัมมัฏฐาน เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจตนเองไว้บ้าง เป็นครั้งคราว ถ้าทำได้ดังนี้ ประสบการณ์ในระหว่างการทำกัมมัฏฐาน ก็จะเป็นเครื่องช่วยเปลี่ยน

แปลงทัศนคติของท่านอันมีต่อบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี มีคำกล่าวว่า "การทำกัมมัฏฐานให้ใจตั้งมั่นโดยไม่มีความเมตตากรุณาควบคู่ไปด้วยนั้นก็เท่ากับไม่ได้นับถือศาสนาอะไรเลย *(คือจะเป็นไปเพื่อนำพลังจิตนั้น ไปใช้ประโยชน์ในทางเบียดเบียนผู้อื่นถ่ายเดียว)* และการพัฒนาทางจิตโดยไม่มีความรัก (คือเมตตา) ก็เท่ากับไม่ได้พัฒนาอะไรเลย ดังนั้นผู้ปฏิบัติจงหัดให้ความรักคือเมตตาอันบริสุทธิ์ อันไม่เห็นแก่ประโยชน์ของตนเป็นใหญ่นี้ แผ่สร้านแทรกซึมไปในทุกการกระทำ คำพูด และความคิดของตนอยู่เสมอ"

กัมมัฏฐานในทุกขณะของวัน

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การทำกัมมัฏฐานไม่ได้หมายความว่า ให้ทำวันละครึ่งชั่วโมงเป็นต้น แล้วต่อจากนั้นก็ลืมเสียให้หมด เช่นนี้เป็นการไม่ถูกต้องอย่างแน่นอน กัมมัฏฐานเป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะต้องนำไปแทรกซึมเข้ากับชีวิตประจำวันของตนทุกขณะ ที่ลุกหรือเลิกจากการนั่งกัมมัฏฐานแล้วอีกด้วย ผู้ปฏิบัติจงให้อารมณ์

กัมมัฏฐานเป็นบ่อเกิดของความรู้สึกร่วมใจกับทุกคน คือความรู้สึกเมตตาต่อสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และเป็นปัจจัยเครื่องบงการให้ทุกขณะ ของการทำงานประจำวันด้วย จริงอยู่ ท่านที่มีภารกิจทางโลกที่จะต้องทำ ย่อมไม่สามารถจะใช้เวลาทั้งหมดให้แก่การพัฒนาทางวิญญาณ ซึ่งเปรียบเสมือนการเดินทางกลับเข้าข้างใน แต่แม้อย่างนั้น ผู้ปฏิบัติก็ควรพยายามให้จุดหมายคือการพัฒนาภายในเป็นดุจประทีปส่องทาง หรือเป็นหางเสือควบคุมวิถีชีวิต และการงานทางโลกให้ดำเนินไปถูกต้องตามทำนองคลองธรรมตลอดเวลา

ผ่อนคลายแต่เตรียมพร้อม

อันที่จริงท่านสวามีก็ได้กล่าวไว้บ่อย ๆ ว่า วิธีการของการทำกัมมัฏฐานนั้น ไม่เหมือนกับวิธีการเพ่งอารมณ์อื่น ๆ ตามปกติ (concentration) ดังนั้นผู้ปฏิบัติจึงควรระลึกไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะเลือกกัมมัฏฐานแบบไหนก็ตาม ให้ถือว่า concentration เป็นบุพพภาค คือขั้นเตรียมสำหรับจะก้าวขึ้นสู่การทำกัมมัฏฐานเท่านั้น พอ

ก้าวขึ้นมาถึง meditation คือขั้นกัมมัฏฐานแล้ว ท่านจะอยู่ในสภาวะที่ผ่อนคลายแต่ก็เตรียมพร้อมเหมือนกัน ฟังดูคงจะเข้าใจยาก แต่มีบางท่านกล่าวเป็นเชิงอุปมาให้เห็นอย่างน่าฟังว่า ท่านกำลังนั่งอยู่ในห้องเงียบ ๆ ตามลำพังคนเดียว โดยไม่ได้นึกหวัง คือไม่ได้ต้องการว่าจะให้มีอะไรเกิดขึ้นแต่อย่างใด แต่ในขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะรับรู้ได้ทันที ในเมื่อมีอะไรเกิดขึ้น โดยนัยนี้ในขณะแห่งกัมมัฏฐานนั้น ผู้ปฏิบัติไม่ได้ตั้งจิตไว้ที่ทวาร คือประตูแห่งสัมผัสแห่งใดแห่งหนึ่งโดยเฉพาะ เพียงแต่ประคองจิตไว้ในความเงียบสงบ แต่ก็พร้อมที่จะรับรู้ได้ทันที ในเมื่อมีอะไรหรือใครเข้ามาทาง "ประตู" ไหน ในบรรดา "ประตู" แห่งสัมผัสทั้งหลายเหล่านั้น

อย่าตั้งความหวังหรือคิดถึงหน้า

ทีนี้เมื่อใดท่านทำกัมมัฏฐานให้มีความสงบจิตไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งลืมไปว่าตนกำลังทำกัมมัฏฐานอยู่ละก็ นั่นหมายความว่า ท่านได้เริ่มต้นทำกัมมัฏฐานอย่างแท้จริงแล้ว (When in this quietude of mind you forget

that you are meditating, then you really begin to meditate) ทั้งนี้เพราะว่า การคิดล่วงหน้าการกะโครงการณ์ดักหน้าหรือหวังไปเรื่อย ๆ ว่าจะให้เกิดผลเช่นนี้ เช่นนั้นดังนี้ จะทำให้ผลดังกล่าวไม่เกิดขึ้นได้เลย จงระลึกไว้เสมอว่า ประสบการณ์ชนิดเหนือสัมผัสคือเป็นประสบการณ์ทางวิญญาณอันสูงส่งนั้น เป็นสิ่งที่ (องค์พระผู้เป็นเจ้าจะ) "ประทาน" มาให้เราเอง *(เมื่อถึงเวลาสมควร)* เราจะทำได้ก็เพียงแต่เตรียมตัวไว้ (คือบำเพ็ญคุณธรรมรอไว้) เท่านั้น (High, supersensual or spiritual experiences are always something given. We can only prepare ourselves for them)

นามและรูปดับในมหาสาครแห่งสมาธิ

หลังจากการพากเพียรปฏิบัติไปชั่วระยะหนึ่ง จนถึงเวลาอันสมควรแล้ว กัมมัฏฐานจะพาผู้ปฏิบัติให้หลอมละลายเข้าไปสู่ภาวะที่เรียกว่า **สมาธิ** ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางอันสูงสุด (With time and practice meditation will merge into **Samadhi** which is its culmina-

tion and goal) 'สมาธิ' นี้เป็นดุจมหาสมุทรซึ่งการทำความเพียรทางจิตทั้งปวงจะไหลหลั่งไปรวมกันอยู่ที่ "ห้วงน้ำใหญ่" นี้ทั้งสิ้น **นามและรูปทุกอย่างจะดับไม่เหลือในมหาสาครแห่งนี้** (Every trace of Name and Form disappears in that ocean)... มีแต่เพียงตัวตน (Self) เท่านั้น (ที่ปรากฏอยู่ในระยะนี้) ไม่มีอย่างอื่นเลย—นี้แหละคือ สมาธิ (There is the Self alone, nought else—that is **Samadhi**) ถ้ายังมีอะไรอื่นอีกนอกจากนี้ ก็ยังเรียกว่าสมาธิไม่ได้

กัมมัฏฐานจำเป็นในการปฏิบัติธรรม

ผู้แสวงหาสัจธรรม ควรอุทิศชีวิตทั้งหมดของตนในความพากเพียรพยายามเพื่อจะเข้าใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา ในการนี้ ถ้าผู้ปฏิบัติสามารถเจียดแบ่งเวลาให้เป็นปกติสม่ำเสมอสำหรับการบำเพ็ญกัมมัฏฐาน อย่าให้ขาดได้เช่นนี้ เขาก็จะได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก และในการปฏิบัติกัมมัฏฐานดังกล่าว เขาก็ควรใช้วิธีการที่ได้รับการทดสอบแล้วว่ามีผลดีจริง ๆ ใน

อันที่จะทำลายเครื่องกีดขวาง ระหว่างเขากับพระผู้เป็นเจ้าลงไปเรื่อย ๆ ดังนั้นการทำกัมมัฏฐานจึงเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของผู้ปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งที่สูงส่งในการบำเพ็ญบารมีในทางวิญญาณโดยแท้

ไสมรรค คือภักติมรรค

การบำเพ็ญกัมมัฏฐานมีมากมายหลายแบบหลายประการ ตามหลักการและมติของสำนักต่าง ๆ กันที่เน้นหนักทางศาสนาและปรัชญาบ้าง และบางแห่งก็เน้นหนักในทางวิญญาณก็มี ท่านสวามีเองก็สอนแบบอื่น ๆ ไว้ด้วยเหมือนกันสำหรับผู้ปฏิบัติที่ก้าวหน้าไปได้มากพอสมควรแล้ว แต่ทั้งหมดนั้น ก็เป็นไปตามหลักใหญ่ คือ **ราชโยคะ** เพื่อการบรรลุถึง **สมาธิ** กล่าวโดยย่อ ๆ ก็ได้แก่การฝึกท่านั่งให้ถูกต้อง การควบคุมร่างกาย ควบคุมสัมผัสอื่น ๆ (อินทรีย์สังวร) ควบคุมจิต และการสำรวมใจให้ตั้งมั่นในอารมณ์เดียว ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเป็นเครื่องนำทางพาผู้ปฏิบัติไปสู่ **สภาวะของกัมมัฏฐานที่อยู่เหนือความคิดคำนึงทั้งปวง** (beyond thought states of meditalion) และในที่สุดก็นำไปสู่ **"สมาธิ"**

ลักษณะการทำกัมมัฏฐานของท่านสวามีหนักไปในทางศรัทธาหรือความภักดี (devotional) คือเป็นการยกระดับอารมณ์ (heart) และความรู้สึกสำนึก (consciousness) ให้สูงขึ้นโดยอาศัยพลังแห่งความรักเป็นแรงกระตุ้นหรือบันดาลใจ (inspiration) ดังนั้น วิธีการแบบนี้ จึงเหมาะสมสำหรับบุคคลผู้ที่ดำเนินปฏิปทาที่เรียกว่า ภักติมรรค โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้นิยมปฏิบัติตาม ไสมรรค ซึ่งเน้นหนักในเรื่องความ ภักดี ก่อนอื่น

เอกภาพของศาสนาทั้งปวง

อันที่จริง นอกจากว่าวิธีการและจุดประสงค์ของการทำกัมมัฏฐานทุกแบบจะเหมือนกันแล้ว ก็ยังอาจกล่าวได้ว่า เหมือนกันหมดในทุกศาสนาอีกด้วย คำว่าศาสนาในภาษาอังกฤษ คือ Religion นั้น มูลรากศัพท์มาจากคำว่า re แปลว่ากลับ และ legare แปลว่า ผูกมัด ดังนั้นความหมายที่รวมกันเข้าก็คือว่า เป็นการผูกมัดคนไว้กับพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง วิธีการก็ดี พิธีกรรมก็ดี

ชื่อของศาสนาและนิกายที่เกี่ยวข้องก็ดี แม้ว่าจะแตกต่างกันไปอย่างไรก็ตาม แต่จุดมุ่งหมายอันแท้จริงของศาสนาทุกศาสนาก็ไม่ต่างอะไรกับความมุ่งหมายของการบำเพ็ญกัมมัฏฐาน ซึ่งเปรียบเสมือน "ลูกสาว" (daughter) ของทุกศาสนานั้นเลย นี้คือการนำมนุษย์ให้กลับไปสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นการทำให้เขาได้บรรลุถึงความเป็นสภาวะเช่นเดียวกันกับพระองค์ผู้เป็นแหล่งต้นเค้าอันประเสริฐสูงสุดของเขา (his Divine Source) นั่นเอง

และท่านสวามีก็ย้ำเรื่อง เอกภาพภายใน (inner unity) ของศาสนาทั้งปวงครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านกล่าวว่า "มีเพียงศาสนาเดียวเท่านั้น คือศาสนาแห่งหัวใจ ศาสนาแห่งความรัก (เมตตา)" (There is only one religion: the religion of the heart—the religion of Love)

ท่านกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าเปรียบเสมือนช่างทอง ซึ่งไปหาซื้อรูปหล่อหรือรูปเคารพของศาสนาต่าง ๆ รูปซึ่งทำด้วยทองเหล่านั้นจะเป็นรูปพระกฤษณะ พระเยซูไครสต์ พระศิวะ พระพุทธเจ้า หรือรูปใครว่าอื่น ๆ ก็ตาม ช่างทองไม่เอาใจใส่เลย เขาไม่สนใจใยดี

ว่าจะเป็นรูปใคร เขาต้องการจะรู้ว่ามีทองคำในรูปนั้นเป็นน้ำหนักเท่าใด ครั้นแล้วเขาก็ให้ราคาเท่ากับน้ำหนักของทองคำในรูปนั้น ๆ เท่านั้น"

ในทำนองเดียวกัน "พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงชั่งน้ำหนัก (ทองคำ) ที่มีอยู่ในจิตใจของเราแบบเดียวกับช่างทองนั้น พระองค์ไม่สนใจใยดีว่า เราได้ปฏิบัติตามแบบนั้นแบบนี้หรือเปล่า ตามครูอาจารย์คนนั้นคนนี้หรือไม่ และนับถือศาสนานี้หรือศาสนานั้น พระองค์ตัดสินเราตามคุณภาพของหัวใจ (คือจิตใจ) ของเรา (ว่าจะมีทองคำอยู่ภายในมากน้อยเท่าใด)"

ศาสนาสากล

ด้วยเหตุนี้ ถ้าคำสอนเรื่อง "ศาสนาแห่งหัวใจแห่งความรัก" ของท่านไส บาบาเป็นมูลฐานหรือต้นเค้าของศาสนาทั้งปวงแล้วไซร้ คำสอนขั้นพื้นฐาน (fundamental) ของศาสนาเหล่านั้น ก็น่าจะมีสาระเช่นเดียวกันกับของท่านสวามี และก็ควรจะเป็นเช่นเดียวกับในระหว่างศาสนาอื่น ๆ ทั้งหลายเหล่านั้นด้วย ความแตก

ต่างใด ๆ ที่มีอยู่ก็น่าจะเป็นเรื่องผิวเผิน *(เหมือนกับเปลือกหรือกระพี้เสียมากกว่า)* และดังนั้นก็ไม่น่าจะเป็นการกระทบกระเทือนต่อจุดประสงค์อันเป็นข้อใหญ่ใจความแต่อย่างใด ในบทต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะได้ลองพยายามนำคำสอนของศาสนาที่สำคัญ ๆ บางศาสนา กับคำสอนของท่านไส บาบามาเปรียบเทียบกันดู โดยวิธีนี้บางทีเราอาจจะพบหลักฐานเป็นเครื่องยืนยันถึงความมี "**จุดร่วมกันในสาระสำคัญ**" ของทุกศาสนา และก็อาจจะเป็นทางนำให้เราได้รับรองมติที่ว่า ศาสนาแห่งหัวใจเป็นศาสนาสากล ได้อีกด้วย.

บทที่ ๕

ไส บาบา กับศาสนาคริสต์

ภักติมรรค

อันผู้เดิน ตามมรรค คือภักดิ์
นั้นจักมี ความได้เปรียบ เทียบมรรคอื่น
เพราะเชื่อแน่ ในองค์ท่าน ทุกวันคืน
ทั้งหลับ-ตื่น ท่านเล็งดู รู้ทั้งมวล
ทั้งนี้ด้วย อาศัย ศรัทธามั่น
จงรักท่าน หมดหัวใจ ให้ทั่วถ้วน
กล้าทำดี ทนทุกข์ ทุกกระบวน
ไม่คร่ำครวญ เสียใจ ไม่โวยวาย
ทนคอยได้ ใจแน่วแน่ แม้นานช้า
เพราะเชื่อว่า ทำดีไว้ ไม่สูญหาย
มุ่งมั่นทำ— ดีเรื่อยไป ใจสบาย
ไม่แหนงหน่าย คลายถอน หย่อนศรัทธา

เชื่อแน่องค์ พระเป็นเจ้า ย่อมเข้าใจ
รู้ซึ้งใน ความทุกข์ยาก มากนักหนา
ไม่ทอดทิ้ง ย่อมคอยช่วย ด้วยเมตตา
กาลข้างหน้า จักสุขสันต์ นิรันดร

นี่คือความ ได้เปรียบ เทียบมรรคอื่น
คือทำให้ ใจชื้น ไม่ถ่ายถอน
ความเชื่อมั่น แน่นแฟ้น ไม่แคลนคลอน
ไม่ใจอ่อน เพราะอุ่นใจ ในพระ—เอย.

จากการที่ข้าพเจ้าได้รับการศึกษาอบรมให้นับถือศาสนาคริสต์มาก่อนและก็มีความสนใจในพระคัมภีร์ใหม่เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงได้เห็นประเด็นที่เหมือนกันหรือว่าเข้ากันได้อย่างน่าอัศจรรย์ ระหว่างคำสอนของท่านไส บาบาและศาสนาคริสต์ ซึ่งทั้งนี้ท่านผู้อ่านก็อาจทราบได้จากการศึกษาชีวประวัติของท่านทั้งสองให้ละเอียดแจ่มแจ้ง ตลอดจนถึงศึกษาคำสอนของท่านและผลงานที่ท่านได้กระทำไว้แล้วแก่มนุษยชาติ จากประเด็นต่างๆ ดังกล่าวแล้วนั้น เราจะเห็นว่ามีบางแง่บาง

มุมซึ่งเข้ากันได้อย่างเด่นชัดทีเดียว ข้าพเจ้าขอบรรยายย่อ ๆ เป็นบางแง่ดังต่อไปนี้

ปาฏิหาริย์

การแสดงปาฏิหาริย์เป็นคุณลักษณะประการหนึ่งที่มีอยู่ในท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสององค์นี้เหมือน ๆ กัน เช่น พลังที่รักษาโรคได้ ก็หลั่งไหลออกจากท่านไส บาบาด้วยความเมตตากรุณาอย่างสูง ทำนองเดียวกันกับที่ได้เคยหลั่งไหลออกมาแล้วจากพระเยซูไครสต์ และในกรณีของทั้งสองท่านนี้ ไม่ว่าคนไข้จะอยู่ใกล้กับองค์ท่านหรือว่าจะอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางกี่ไมล์ก็ตาม ผลที่เกิดขึ้นก็จะเท่าเทียมกัน ถ้าคนไข้มีศรัทธามั่นคงพอที่จะรับพลังรักษาโรคได้ เขาก็หายจากโรคได้ ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนจะใกล้หรือไกลเพียงใดก็ตาม

พระเยซูไครสต์เคยกล่าว *(แก่คนที่พระองค์ช่วยไว้)* ว่า "จงไปตามทางของเจ้า และอย่าทำบาปอีกต่อไป" ท่านไส บาบาก็พูดในทำนองเดียวกัน เป็นแต่ว่าท่านใช้ถ้อยคำต่างกันออกไป คือท่านชี้ให้เห็นว่า

ถ้าเราต้องการจะไม่ให้ป่วยไข้ เราต้องทำความสะอาดทั้งภายนอกและภายใน และก็ต้องหัดคิด "ให้ถูกต้อง" ด้วย

พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ทั้งคู่นี้ นอกจากว่าจะได้รักษาโรคที่คนอื่นคิดว่ารักษาไม่หายแล้ว ก็ยังชุบคนตายให้ฟื้นได้อีกด้วย

ครั้งหนึ่ง พระเยซูไครสต์ได้เปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นในการเลี้ยงฉลองการแต่งงานที่คานา ทั้งนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงอำนาจขององค์ท่านอย่างแจ่มชัดว่า เป็นอำนาจที่สามารถบังคับอณูและปรมาณูได้จริง ๆ ที่พระเยซูทำเช่นนี้ก็เพราะความกรุณาใคร่จะช่วยผู้เป็นเจ้าของงานพิธีนั้น ไม่ให้เกิดความขายหน้านั่นเอง

ปาฏิหาริย์เปลี่ยนวัตถุให้เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ส่วนท่านไส บาบาเอง ก็มีเรื่องดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงในบทที่แล้วมาว่า ได้เปลี่ยนน้ำธรรมดาให้เป็นน้ำมันไปได้หลายครั้ง และครั้งหนึ่ง ท่านก็สามารถเปลี่ยนน้ำในแม่น้ำให้เป็นน้ำผลไม้คั้นไปได้ เพื่อให้สาวก

ของท่านที่มากันเต็มคันรถประจำทางได้ดื่มระงับความกระหายโดยทั่วกัน อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนวัตถุอย่างหนึ่งให้เป็นอีกอย่างหนึ่งเช่นนี้ แม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์จะได้กระทำบ้าง ก็เป็นไปนานๆ ครั้ง ในเมื่อมีเหตุหรือความจำเป็นอันสมควรเท่านั้น ท่านทั้งสองไม่ได้ต้องการจะไปเกี่ยวข้องกับสภาพธรรมชาติมากมายเกินไปนัก เพราะมิฉะนั้นอาจจะทำให้เกิดการเสียสมดุลย์ในโครงสร้างของธรรมชาติขึ้นได้

ปาฏิหาริย์ทำของน้อยให้เป็นของมาก

ทั้งพระเยซูไครสต์ และท่านไส บาบา ได้เคยทำของน้อยให้กลายเป็นของมากมาแล้ว ในเมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องกระทำเช่นนั้น ซึ่งทั้งนี้ก็เนื่องด้วยความกรุณาใคร่จะช่วยเหลือผู้อื่นโดยเฉพาะ *(คือไม่ใช่ทำเพื่อจะโอ้อวด)* ผู้ศึกษาข้อความในคัมภีร์ไบเบิลย่อมทราบดีว่า มีเรื่องราวหลายครั้งที่พระเยซูไครสต์ได้เนรมิตอาหารที่มีอยู่เพียงเล็กน้อย ให้พอที่จะเลี้ยงคนได้นับจำนวนหลายพัน ดูเหมือนว่าพระองค์จะได้กระทำเช่น

นี้สองครั้งด้วยกันเป็นอย่างน้อย ท่านไส บาบาก็ได้กระทำเช่นเดียวกันนี้ แต่ทว่าหลายครั้งแล้ว

เช่นครั้งหนึ่ง ท่านไสบาบากระทำเช่นนั้นก็เพื่อช่วยไม่ให้เจ้าของบ้านเกิดความอับอายไม่สบายใจเรื่องนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับที่พระเยซูไครสต์ได้เคยกระทำที่คานาเหมือนกัน สำหรับท่านไส บาบานั้น ครั้งหนึ่งท่านได้รับนิมนต์ไปในการพิธีแต่งงานของครอบครัวที่ยากจนครอบครัวหนึ่งที่ตำบลปุตตปาระตี มารดาของฝ่ายเจ้าสาวได้เตรียมอาหารไว้รับรองแขกจำนวนสองสามคน เพราะตนเองก็มีความสามารถในด้านการเงิน พอที่จะทำได้เพียงนั้นเอง เนื่องจากเธอรู้อยู่ว่าท่านไส บาบาจะมาในงานนี้ตามที่เธอได้นิมนต์เอาไว้ เธอจึงคอยอยู่เพื่อว่าจะได้ถวายอาหารแก่ท่านด้วยตนเอง

แต่แล้วก็มีเรื่องน่าตกใจโดยไม่ได้คาดฝัน คือท่านไส บาบา ไม่ได้มาคนเดียว เพราะท่านพาสาวกของท่านมาด้วยเป็นกระบวนใหญ่ ตั้งประมาณหนึ่งร้อยคนแน่นอน เรื่องนี้ทำให้ผู้หญิงผู้เป็นเจ้าของงานตกใจเป็นอย่างยิ่ง และทำอะไรไม่ถูกเลย ในที่สุดก็ต้องหลบไป

ยืนงงอยู่หลังประตู แต่ท่านสวามีก็รีบไปตามหาเธอจนพบ และสั่งให้เธอเตรียมตัวเสิร์ฟอาหารได้ เพราะว่าแขกกำลังรออยู่แล้ว หญิงเจ้าของบ้านได้ร้องไห้ และบอกกับท่านว่า เธอไม่มีอาหารพอจะเลี้ยงแขกทั้งหมดนั้นได้ดอก ท่านสวามียิ้มด้วยความกรุณาและบอกกับนางว่า "ไม่เป็นไรน่ะ ปูใบตองเข้าเถอะ แล้วก็เลี้ยงเขาด้วยอาหารของเธอที่มีอยู่นั่นแหละ"

หญิงผู้นั้น จึงจัดแจงปูใบตอง ซึ่งทำหน้าที่เป็นจานข้าวสำหรับเลี้ยงแขกที่มาในงานนั้น ครั้นแล้วก็กลับมาที่ภาชนะบรรจุอาหารของเธอ ฝ่ายท่านสวามีก็เข้ามาและใช้มือของท่านแตะที่ภาชนะนั้น พร้อมกับกล่าวว่า "อักษยะ" ซึ่งแปลว่า จงเพิ่มมากขึ้นเถิด ต่อจากนั้นท่านก็บอกกับหญิงเจ้าของงานว่า "ที่นี่เสิร์ฟอาหารนี้เลี้ยงแขกไปเถิด ไม่ต้องกลัวหมด"

หญิงเจ้าของบ้านทำตาม และเธอก็ปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้เห็นว่า อาหารของเธอนั้น กลายเป็นมีพอสำหรับเลี้ยงแขกทุกคนได้อย่างเหลือเฟือ คุณนาคมณี

ปูรณิยะเป็นแขกคนหนึ่งที่ไปในงานนี้ และเธอเองเป็นผู้ที่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงเรื่องนี้ต่อมาภายหลัง

พระเยซูไครสต์ได้รับการขนานนามว่า "เจ้าชาย* แห่งความรัก" (prince of love) ส่วนท่านไส บาบาก็มีผู้ให้สมัญญานามว่าเป็น "ความรักที่ปรากฏ (เป็นทำนองตกผลึก) ให้เห็นในร่างมนุษย์" (Enbodimenl of love) ผู้ที่เข้าไปอยู่ใกล้ท่านไส บาบา จะรู้สึกว่ามีพลังแห่งความรักแผ่สร้านออกมาจากองค์ท่าน และแม้เมื่อผู้นั้นนมัสการลาท่านออกมาแล้ว ก็ยังดูเหมือนว่าพลังแห่งความรักดังกล่าวนั้นยังติดตามมาล้อมรอบตัวเขาอยู่และก็เอิบอาบไปทั่วกายและใจของเขาด้วย ผู้ที่ได้มีโอกาสเข้าใกล้พระเยซูไครสต์ในสมัยเมื่อพระองค์ยังมีชีวิตอยู่ ก็ได้รับรังสีแห่งความรักเช่นนั้นเหมือนกัน และแม้ในปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นเวลานานมาแล้ว ความรักของพระเยซู ก็ยังทำให้สาวกผู้ซื่อตรงของท่านซาบซึ้งอยู่ได้

---

* คำว่า "เจ้าชาย" ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเป็นเชื้อวงศ์กษัตริย์ แต่มีความหมายเป็นอุปมาโวหาร์ (figurative sense) เป็นทำนองว่าเป็น "ยอด" ของผู้มีความรัก (คือเมตตา) ทั้งหลาย

ตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษมานี้ สาวกผู้เลื่อมใสในพระเยซูไครสต์ได้แต่งบทเพลงสวดมากมาย ซึ่งแสดงถึงแนวการปฏิบัติแห่งความจงรักภักดี ความเชื่อมั่น และการยอมมอบกายถวายชีวิต ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ดำเนินตามมรรคปฏิปทาของศาสนาคริสต์ และก็ของท่านไส บาบาด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าคำสวดในบทเพลงต่างๆ ของศาสนาคริสต์นั้น ก็สามารถนำมาใช้หรือ "ถวาย" ให้ท่านไส บาบาได้เช่นเดียวกัน เป็นแต่ว่าให้ผู้สวดเปลี่ยนชื่อพระเยซูไครสต์เป็นไส บาบา เสียเท่านั้นเอง อันที่จริง ท่านไส บาบาก็เคยกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ามีชื่อตั้งพันชื่อ ดังนั้น เราจะออกชื่อพระองค์ว่าอย่างไร พระองค์ก็ขานรับได้ทั้งสิ้น

ในบทเพลงสวดของภักติมรรค คือการปฏิบัติโดยถือความรักความภักดีเป็นแนวทางนั้น ได้กล่าวถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ในฐานะต่างๆ กัน คือเป็นเพื่อนบ้าง พ่อแม่บ้าง นาย คู่รัก คนเลี้ยงแกะ หรือผู้ไถ่ถอนบาปบ้าง ไม่ว่าเราจะนับถือพระองค์ในลักษณะเช่นใด พระองค์ก็จะตอบสนองเราในลักษณะนั้นๆ เสมอ ความ

จริงอันยิ่งใหญ่ของ ภักติมรรค นี้มีสอนไว้ในภักติสูตร ซึ่งพระมหาฤาษีในยุคโบราณ ชื่อพระนารทะเป็นผู้รจนา และความจริงดังกล่าวนี้ก็ได้รับการพิสูจน์ให้เห็นจริงในสมัยท่านไส บาบานี้แล้ว เพราะผู้นับถือท่าน ซึ่งมีภูมิหลังและความโน้มน้อมแห่งใจต่างกัน ก็มองเห็นคือนับถือบูชาท่านในลักษณะต่าง ๆ กันตามอัธยาศรัยของเขาแต่ละคน และตามที่มีกล่าวไว้ในบทเพลงสวดของชาวคริสต์นั้น

พระเยซูไครสต์สอนว่า เราจะต้องรักศัตรูของเรา และพระองค์ก็ทรงยกโทษให้แม้แก่ผู้ที่จับพระองค์ไปตรึงบนไม้กางเขน ท่านไส บาบาได้สอนเช่นเดียวกันนี้ และยังได้ทำตัวอย่างให้เห็นประจักษ์อีกด้วย เช่น ท่านยกโทษให้ผู้ที่วางยาพิษจะฆ่าท่านถึงสองครั้ง และตอนที่ท่านยังอยู่ในวัยหนุ่ม ก็มีผู้พยายามจะเผากระท่อมที่ท่านอาศัยอยู่ แต่ท่านก็ยกโทษให้ จึงเป็นที่รู้กันอยู่ในหมู่สาวกของท่านว่า ท่านมีความรักให้แก่ทุกคน คือทั้งแก่คนที่เกลียดท่านเช่นเดียวกับคนที่รักท่าน

คำสอนสำคัญทั้งของท่านไส บาบา และศาสนาคริสต์ก็คือให้รักมนุษย์และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง ปัจจุบันนี้ คือในยุควิทยาศาสตร์นี้ ท่านสวามีก็ได้ให้เหตุผลว่าทำไมเราจึงควรจะต้องมีความรักเช่นนั้น นี่จากคำสอนในคัมภีร์พระเวทที่ว่า เราทั้งหมดนี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งๆ ขององค์ท่านผู้มีเป็นต้นเค้าส่วนรวม (the Whole) ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่ส่วนย่อยจะต้องถูกดึงดูดเข้ามาหาส่วนใหญ่หรือส่วนรวมนั้น และในเวลาเดียวกันก็ต้องมีการดึงดูดเข้าหากันและกันอีกด้วย เราทั้งหมดนี้เป็นของกันและกัน (belong together) และในที่สุดก็จะต้องมาสมัครสมานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จะเห็นได้ว่ากฎธรรมชาติในเรื่องนี้ก็คือ แรงดึงดูดต่างหาก ไม่ใช่แรงผลักดันเลย และนั่นก็คือความรักต่างหาก ไม่ใช่ความเกลียดชังเลย ที่เป็นกฎธรรมชาติระหว่างเรากับพระผู้เป็นเจ้า และระหว่างเรากันเองด้วย

นิทานเปรียบเทียบและกรรม

ทั้งสองท่านสอนโดยใช้นิทานเปรียบเทียบบ่อยมากที่เดียว พระเยซูไครสต์ทรงสอนประชาชนส่วนใหญ่

โดยการเล่านิทาน แฝงสัจธรรมอันลึกซึ้งทางวิญญาณไว้เบื้องหลัง ซึ่งความจริงเหล่านั้นบุคคลผู้มีพื้นภูมิปัญญาแค่ไหนก็จะสามารถรับรู้ได้แค่นั้น

ท่านไส บาบาใช้การเล่านิทานเปรียบเทียบ หรือว่าเรื่องราวที่เป็นเครื่องประกอบให้เห็นความจริงไม่น้อยเหมือนกัน แต่ด้วยวิธีการที่ค่อนข้างจะแตกต่างกันอยู่บ้าง คือท่านสอนสัจธรรมอันลึกซึ้งสูงสุดออกมาโดยตรง ครั้นแล้วก็ใช้นิทานเปรียบเทียบเป็นเครื่องประกอบเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันนี้ มีบุคคลที่สามารถจะเข้าใจความจริงอันลึกซึ้งในทางวิญญาณได้มากกว่าในสมัยของพระเยซูไครสต์ ก็ได้กระมัง

เกี่ยวกับเรื่องกรรม ก็มีจุดที่เหมือนกันได้อย่างน่าประหลาด และโดยไม่มีใครคาดฝันเลย หลักกรรมนี้คือหลักของการชดเชย คือหมายความว่ามนุษย์เราทั้งโดยส่วนตัว และส่วนรวม จะต้องรับผลที่ตนทำไว้ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว

กล่าวโดยทั่วไป ทั้งศาสนาพุทธและฮินดูมีแนวโน้มในการสอนเรื่องกฎแห่งกรรมนี้ว่า เป็นกฎทางศีลธรรมที่ตายตัว ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงผ่อนผันได้ และดังนั้นใครๆ จะหนีจากกระบวนการของกฎแห่งกรรมนี้ไม่ได้เลย การทำผิดทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นทางกาย วาจา หรือใจ จะต้องนำผลเป็นความทุกข์มาให้เสมอ เรียกว่าไม่มีการผ่อนผัน ไม่มีความกรุณากันเลยทีเดียว ทั้งนี้หมายความว่ากฎนี้ทำงานเป็นเครื่องจักรกล คือไม่ถูกเห็นแก่หน้าตาใคร ไม่มีความกรุณาปรานีใครเลย นี่แหละศาสนาพุทธและฮินดูสอนว่า บุคคลจะได้หัดดำเนินชีวิตให้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ก็โดยการรู้และปฏิบัติตามกฎนี้โดยเคร่งครัดเท่านั้น *(คือไม่มีใครช่วยเหลือผ่อนผันได้เลย)*

พระเยซูไครสต์นั้น แม้ว่าพระองค์จงทรงสอนว่าคนเราจะต้องได้รับผลของสิ่งที่ตนกระทำไว้ และดังนั้นจะรับโทษบาปของตนก็ตาม แต่พระองค์ก็สอนว่ามีทางที่จะหลุดพ้นได้ด้วย คือว่า ถ้าบุคคลสารภาพบาปของเขา ด้วยความรู้สึกสำนึกผิดและเสียใจจริงๆ

และก็ตั้งใจว่าจะไม่ทำบาปต่อไปอีกละก็ เขาจะได้รับการยกโทษให้ *(จากพระผู้เป็นเจ้า)* เป็นอันว่าเขาจะได้รับการไถ่ถอนโทษให้ (redeem) และจะไม่ต้องได้รับทุกข์อันเป็นผลกรรมของบาปนั้น อันที่จริงคนเราทุกคนจะมียกเว้นก็แต่ท่านนักบุญบางท่านกระมัง ก็ทำบาปกันอยู่เรื่อยๆ คือหมายความว่ามีโอกาสทำผิดได้เสมอ ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ ดังนั้น เราจึงจำต้องสารภาพบาป ต้องเป็นผู้รู้สำนึกผิด ต้องตั้งใจว่าจะไม่ทำผิดอีก และก็ต้องสวดมนต์อ้อนวอนให้พระผู้เป็นเจ้าทรงยกโทษให้อยู่เรื่อยๆ การกระทำดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจของเราเข้าใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้ายิ่งขึ้นทุกที และด้วยความกรุณาของพระองค์ ผลบาปของบุคคลนั้นๆ พระองค์อาจจะทรงยกโทษให้เลยหรือไม่ก็ผ่อนผันให้เบาบางลงก็เป็นได้ ด้วยวิธีนี้เองมนุษย์ก็ได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากกงล้อแห่งกรรมของเขาได้

เนื่องจากท่านไส บาบา เป็นผู้เป็นฮินดูนับตั้งแต่เกิดมา ดังนั้นถ้าจะคิดตามเหตุผลโดยทั่วไปแล้ว คำสอนหรือว่าการอธิบายข้อความเรื่องกฎแห่งกรรมก็น่าจะ

เป็นไปตามหลักการของศาสนาฮินดูนั้นเอง แต่อันที่จริง ใจความแห่งคำสอนของท่านในเรื่องนี้ กลับมาใกล้เคียงกับคำสอนของพระเยซูไครสต์เสียมากกว่า

คือท่านสอนว่า เราอาจจะได้รับผลกรรมของเราในชาตินี้หรือไม่ก็ในชาติหน้าก็ได้ เพราะเรื่องการให้ผลของกรรมนั้น มีกำหนดเวลาต่างกัน การกระทำก็ดี ความคิดและความปรารถนาของเราก็ดี ให้เกิดวิบากขึ้นในจิตของเรา ซึ่งวิบากนี้อาจเป็นพงหนามคือความทุกข์ที่เสียดแทงเราก็ได้ หรืออาจเป็นผลไม้สวรรค์คือความปีติและสุขก็ได้ พงหนามดังกล่าวนั้น ผู้กระทำจะขจัดให้หมดสิ้นไปได้ ก็โดยกำจัดต้นเหตุคือรากเง่าของมันให้หมดสิ้นไป รากเง่านี้คือความโน้มเอียงที่จะทำกรรมอันเป็นบาปร้ายเช่นนั้นอีก

แต่รากเง่าดังกล่าวนั้นฝังอยู่ลึกมาก และโดยปกติ บุคคลจะขุด หรือถอนออกเสียได้ก็โดยบทเรียนอย่างหนักๆ ที่ตนได้รับจากการกระทำนั้น รวมทั้งความทุกข์ด้วยที่ต้องประสบตลอดเวลาที่เกิดตายและตายเกิดครั้งแล้วครั้งเล่า แต่นั่นแหละ วิธีการขุดรากถอน

โคนให้ได้ผลเร็วขึ้นนั้นก็มีอยู่ นี่คือคำสอนของท่านสวามี ซึ่งท่านได้กล่าวต่อไปว่า เพื่อเร่งเวลาให้เร็วขึ้น ผู้ปฏิบัติต้องอาศัย สาธนะ คือการทำความเพียรทางจิต ซึ่งหมายความถึงการยอมรับผลของการกระทำนั้นอย่างกล้าหาญ พร้อมกันนั้นก็พยายามเปลี่ยนนิสัยของตนเองให้เลิกละการกระทำแบบเดิมนั้นเสีย โดยให้มีการสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า เพื่อขอให้พระองค์กรุณาช่วยเหลือเราด้วย ทั้งนี้เมื่อสวดอ้อนวอนพระองค์เช่นนั้นแล้ว เราก็ต้องยอมมอบความไว้วางใจของเรา ให้แก่ความประสงค์ขององค์ท่าน สุดแล้วแต่องค์ท่านจะเห็นสมควรอย่างใด หลักปฏิบัติเหล่านี้ ดูๆ ไปก็คล้ายกับแนวทางปฏิบัติในศาสนาคริสต์เรื่องการไถ่ถอนบาป (redemption) นั่นเอง ทั้งท่านไส บาบา และพระเยซูไครสต์กล่าวว่า เมื่อผู้ปฏิบัติได้กระทำความเพียรด้วยความเสียสละดังกล่าวมาแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็จะกรุณาเสด็จมาหาเขา และนี่แหละคือจุดหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งความหลุดพ้นจากบาปของเขา

เรื่องนี้เราอาจมองจากอีกแง่หนึ่ง ก็น่าจะได้ คือว่าเมื่อท่านนักบุญแห่งศาสนาคริสต์กล่าวว่า "พระเยซูไครสต์เป็นใหญ่กว่ากรรม" (Christ is greater than karma) นั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านคงหมายความว่า เมื่อพระเยซูไครสต์คือตัวตนขั้นสูง (Divine Self) ฟื้นขึ้นมาใหม่ภายใน (จิตใจของ) บุคคล หลังจากที่ตัวตนฝ่ายต่ำ (lower ego) ได้ถูกตรึงไม้กางเขนไปแล้วนั้น กรรมเก่าของเขาใดๆ ก็เป็นอันหมดสิ้นไปด้วย ตอนนี้เขาเกิดใหม่เป็นคนใหม่แล้ว ดังนั้นกรรมเก่าที่เป็นของคนเก่า ก็จะมาให้ผลกับ "คนใหม่" นี้ไม่ได้ แต่นั่นแหละ เราก็ต้องทราบไว้ด้วยว่า การไถ่ถอนบาปด้วยลักษณาการเช่นนี้ จะให้เป็นไปโดยปัจจุบันทันด่วนย่อมไม่ได้ คือมันจะต้องเป็นกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปทีละเล็กละน้อย (*อาจจะกินเวลาหลายชาติก็ได้*)

แนวความคิดเหล่านี้เข้ากันได้ กับคำสอนของท่านไส บาบา ซึ่งมีใจความว่า เรายิ่งดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของเราให้โน้มเอียงไปหา หรือว่าให้เป็นไปตามธรรมชาติของศูนย์กลางอันแท้จริง คือศูนย์อันเป็นทิพย์

(true divine centre) มากขึ้นเพียงใด เราก็มีโอกาสถอนรากถอนโคนแนวโน้มของเราที่จะทำให้เรากระทำกรรมชั่วได้มากยิ่งขึ้นเพียงนั้น ส่วนผลที่เกิดขึ้นแล้วของกรรมเก่านั้น เราก็จะรู้สึกว่าเราสามารถจะทนสู้มันได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้ก็โดยอำนาจและความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยแท้

อันที่จริง พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นผู้มีความรักความเมตตานั้น มิได้ต้องการลงโทษเราแต่อย่างใด เป็นแต่ว่าเมื่อเราทำผิดไปแล้ว ความทุกข์อันเกิดขึ้นเป็นผลของการกระทำเช่นนั้นก็เป็นของจำเป็น เพื่อว่าเราจะได้รับบทเรียนที่สมควรแก่เรา และเมื่อเรารู้จักเรียนบทเรียนได้แล้ว เราจะได้พัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์ เมื่อเราพัฒนาไปเท่าใด ความทุกข์ก็ลดน้อยลงไปเท่านั้น เมื่อแสงสว่างปรากฏขึ้นเต็มที่ ความทุกข์ก็เป็นอันไม่เหลืออยู่อีกโดยเด็ดขาด นี่แหละ คือหลักคำสอนทั้งของพระเยซูไครสต์และท่านไส บาบา

สัทคุรุ (พระศาสดา)

พระเยซูไครสต์ได้กล่าวไว้ ดังที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ไบเบิล ว่า "เราเป็นประตู ใครก็ตามที่เข้ามา

ทาง "ประตู" คือเรานี้ก็จะได้รับการช่วยให้รอดพ้น" อีกแห่งหนึ่ง ก็ว่า "เราเป็นหนทาง เป็นสัจจะ และเป็นชีวิต ไม่มีใครจะไปหาพระบิดาได้ นอกจากผ่านทางเรา" คำพูดดังกล่าวนี้ แสดงว่าพระเยซูพูดในฐานะที่เป็นสัทคุรุ คือศาสดา ได้แก่ท่านผู้ที่พาสาวกไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

ชาวคริสต์บางคนถือตามคำกล่าวนั้นตามตัวอักษร และนั่นก็หมายความว่า ไม่มีใครสามารถจะเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าได้ นอกจากจะต้องผ่านพระเยซูโดยเฉพาะเลยทีเดียว แต่ข้าพเจ้าคิดว่า การตีความเช่นนั้นเป็นการแคบมาก บุคคลผู้นับถือเหตุผลอยู่บ้างจะคิดได้ทีเดียวหรือ ว่าวาทะของท่านผู้เป็นบรมครูในทางวิญญาณ จะมีความหมายจำกัดเช่นนั้น เรื่องนี้มีทางพอที่จะสันนิษฐานได้ว่า ถ้าหากคำกล่าวนั้นท่านผู้รจนาคัมภีร์ไม่จดไม่เพี้ยนไปจากวาทะจริง ๆ ของพระเยซูแล้วละก็ วาทะนั้นก็ควรจะมีความหมายกว้างขวางกว่านั้น เช่นน่าจะมีความหมายว่า "ไม่มีใครสามารถจะไปถึงพระผู้เป็นเจ้าได้ นอกจากว่า เขาจะต้องอาศัยความช่วยเหลือของท่าน

ผู้ตรัสรู้ด้วย" (No man goes to God except by the help of an Enlightened One)

มีเหตุการณ์มากมายที่แสดงให้เห็นว่า วาทะเช่นนั้นควรจะมีความหมายในทางกว้างออกไปกว่าความหมายตามตัวหนังสือ อันที่จริง พระศาสดาทุกองค์ ล้วนกล่าวไว้—หรือไม่ก็ได้ให้นัยไว้ว่า การที่บุคคลจะเข้าถึงพระ-ผู้เป็นเจ้าได้นั้น เขาจะต้องอาศัยความช่วยเหลือและการนำทางจากบุคคลผู้ที่ได้บรรลุจุดหมายปลายทางด้วยตนเองแล้ว และก็ได้มีความรู้โดยตรงเต็มที่ว่าท่านได้เข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว หากไม่ได้ความช่วยเหลือแนะนำดังกล่าวด้วยก็ย่อมจะเป็นการยากแค้นแสนเข็ญทีเดียว แม้ว่าจะไม่ถึงกับเหลือวิสัยก็ตาม ในการที่เขาจะบรรลุจุดหมายปลายทางล่ำพังด้วยความเพียรของตนเองจริง ๆ

ท่านไส บาบาเคยกล่าวไว้ ที่ตำบลเชอร์ดิ อันเป็นการแสดงว่า ท่านพูดในฐานะเป็นศาสดาองค์หนึ่งทีเดียว ท่านกล่าวว่า "เราจะพาสาวกของเราไปตลอดทางจนถึงพระผู้เป็นเจ้า" อันที่จริง ท่านผู้เป็นคุรุหรือ

นักบุญที่มีบารมีน้อยกว่านี้ ก็อาจพาสาวกไปใกล้พระผู้เป็นเจ้าได้บ้างเหมือนกัน แต่จะให้ถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเลยนั้น คงทำไม่ได้ นอกจากท่านผู้เป็นศาสดาเท่านั้น ท่านพระเยซูไครสต์และท่านไส บาบา กล่าวในฐานะที่ท่านเป็น "คนเลี้ยงแกะ" (Shepherds) ซึ่งรวบรวมหรือว่าต้อน "ฝูงแกะ" คือสาวกไว้ มิให้แตกฝูงออกไป และท่านก็สามารถนำ "ฝูงแกะ" ของท่านไปจนสุดหนทาง คือเปิดประตูให้เห็นพระผู้เป็นเจ้าเลยทีเดียว แต่นั่นแหละทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่า "ผู้เลี้ยงแกะ" จะมีแต่สองท่านนี้เท่านั้น

ท่านไส บาบากล่าวว่า ชีวิตของท่านเป็นการปรากฏของสัจธรรมโดยแท้ ทั้งนี้เราจะเห็นหรือรู้ได้ไม่เพียงแต่ถ้อยคำที่ท่านสอนเท่านั้น แต่ยังจะทราบได้จากการดำเนินชีวิตของท่าน ซึ่งเป็นการแสดงออกของสัจธรรมและความรักอย่างแท้จริง และทั้งหมดนี้ก็เป็นเครื่องชี้ทางไปสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า และชีวิตนิรันดรด้วย ดังนั้นเราอาจกล่าวได้เหมือนกันว่า ท่านไส บาบา

"เป็นหนทาง เป็นสัจธรรม และเป็นชีวิต *(นิรันดร)* *(เช่นเดียวกับพระเยซูไครสต์เหมือนกัน)*

แต่ท่านสวามีไม่ได้เคยกล่าวว่า นามและรูป (name and form) ของท่าน เป็น "ประตู" เพียงบานเดียวเท่านั้น *(ที่จะพาให้เข้าถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้)* ท่านกล่าวอยู่บ่อย ๆ ว่า มีพระผู้เป็นเจ้าอยู่เพียงองค์เดียว แต่บุคคลจะบูชาพระผู้เป็นเจ้าในรูปร่างไหน และมีชื่อว่าอะไรก็ตาม ถ้าเขาบูชาท่านด้วยความซื่อตรงจริงใจแล้ว พระผู้เป็นเจ้ารูปร่างอย่างนั้นหรือว่าชื่อนั้นนั่นแหละ จะพาเขาไปสู่จุดหมายปลายทางอันสูงสุดได้เสมอ

เวทานตะของศาสนาคริสต์และของท่านไส บาบา

ท่านสวามีกล่าวว่า ข้อปฏิบัติขั้นแรกที่จะนำไปสู่พระผู้เป็นเจ้าจะมีลักษณะเป็น ทวิภาวะ (dualistic) คือเป็นสองอย่างควบคู่กันไป เช่นในการปฏิบัติตามภักติ-มรรค ซึ่งเป็นวิถีทางที่ง่ายที่สุดสำหรับการเข้าถึงพระผู้-เป็นเจ้า ผู้ปฏิบัติในเบื้องต้นก็ต้องคิดว่าพระองค์เป็นบุคคลอีกคนหนึ่งต่างหากจากตน และก็นับถือบูชา

พระองค์ในฐานะว่าเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งเช่นนั้น ปฏิ-ปทาแบบทวิภาวะเช่นนั้นในที่สุดก็จะพาเขาเข้าไปสู่ตัวตนอันศักดิ์สิทธิ์ภายใน (inner divine self) ซึ่งเขาจะได้รู้ในตอนนั้นว่า ตัวตนประเภทหลังนี้เป็นส่วนอันแยกไม่ออกจากสภาวะศักดิ์สิทธิ์อันยิ่งใหญ่ (The Divine) จากนั้น เขาก็จะได้เข้าถึงคุณลักษณะขั้นสุดท้าย และก็จะได้รู้ว่าไม่มีอะไรเลยนอกจากพระผู้เป็นเจ้า และเราแต่ละคนก็คือพระองค์นั่นเอง (there is naught but God, and each of us is He) จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่าในที่สุดส่วนย่อยก็ได้กลายเป็นส่วนรวมไปได้ (the part has, paradoxically, become the Whole)

ความจริงดังกล่าวข้างต้นนั้น คงจะเป็นเรื่องที่เข้าใจยากไม่น้อยสำหรับบุคคลโดยทั่วไป เพราะเป็นเรื่องที่ผิดปกติตามแนวของเหตุผลธรรมดาสามัญอยู่มาก ดังนั้นในขณะปัจจุบันนี้ เราอาจจะยอมรับความจริงในฐานะเป็นหลักปรัชญาไปพลางๆ ก่อน แต่ในขณะเดียวกัน เราก็จะปฏิบัติตามแบบที่เป็นทวิภาวะ มีประการ

ต่าง ๆ ไปก่อน ซึ่งเป็นหลักการของภักติมรรคอันจะทำให้ผู้ปฏิบัติได้รับความสุขสดชื่นไปเรื่อย ๆ

เมื่อมองในแง่ของคัมภีร์เวทานตะ, ก็อาจกล่าวได้ว่าพระเยซูไครสต์ได้สอนหลัก ทไวตะ, วิศิฏทไวตะ และอทไวตะ ไว้ด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้หมายความว่าเป็นการสอนหลัก ทวิภาวะ (dualism), อทวิภาวะแบบมีคุณลักษณะปรากฏ (qualified non-dualism) และอทวิภาวะ (non-dualism) ตามลำดับ คือพระเยซูสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าว่า เป็นพระบิดา, ว่าเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งต่างหาก และสอนให้ประชาชนทำเช่นนั้นด้วย แต่พระองค์ก็สอนสาวกว่า เขาทั้งหมดเป็นบุตรของพระเจ้า โดยเนื้อหาสาระแล้ว บุตรทั้งหลายก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระบิดา และดังนั้นแนวความคิดนี้จึงเป็น อทวิภาวะแบบมีคุณสมบัติปรากฏ(qualified non-dualism) แต่บ่อยครั้ง พระเยซูก็กล่าวประโยคเช่น "เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาอยู่ในเรา และสูเจ้าทั้งหลายก็อยู่ในเรา เช่นเดียวกับที่เราอยู่ในสูเจ้าทั้งหลาย" และ "พระบิดาและเราเป็นหนึ่งอันเดียวกัน"

(I and the Father are one) ซึ่งวาทะดังกล่าวนี้ มีลักษณะเป็นอทวิภาวะ (non-dualistic) คือหมายความว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในความเป็นหนึ่ง โดยไม่มีใครอื่น (ที่เหมือนกัน) เป็นคนที่สอง (God is the One without a second)

การดัดแปลงคำสอนตามอัธยาศรัยของผู้ฟัง

ทั้งพระเยซูไครสต์และท่านไส บาบา ต่างก็ดัดแปลงคำสอนของท่านให้เข้ากับอัธยาศรัยหรือภูมิหลังของผู้ฟังแต่ละคน เช่นสำหรับคนส่วนมาก ท่านก็ต้องสอนแบบ ทวิภาวะ ส่วนผู้ที่มีจิตใจคิดแบบปรชญาลึกซึ้งท่านก็สอนแบบ อทวิภาวะ (non-dualism) เกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ เราต้องเข้าใจว่าไม่มีหลักการหรือปรัชญาอย่างใดอย่างเดียว จะอธิบายความจริงได้ทุกถ้วนกระบวนความ เพราะว่าแต่ละอย่างๆ ก็เป็นการแสดงให้เห็นส่วนหนึ่งของสัจธรรมเท่านั้น (no philosophy contains the whole truth; each is only a partial statement of it) ดังนั้นแม้ผู้ที่มีความคิดก้าวหน้าไปถึงขั้นสูง ซึ่งถือว่าหลักการแบบ อทวิภาวะ นำให้เข้าถึงสัจ-

ธรรมได้มากกว่าได้ไม่ว่าสัจธรรมนั้น จะเป็นอะไรก็ตาม ก็ยังนิยมการปฏิบัติเป็นแบบทวิภาวะ ท่านปรมหังสะ รามกฤษณะ ได้ให้ความเห็นไว้อย่างน่าฟังในเรื่องนี้ โดยท่านกล่าวว่า ท่านต้องการจะลิ้มชิมรสความหวานของน้ำตาลมากกว่าที่จะอยากเป็นน้ำตาลไปเสียเอง

สัญญลักษณ์ของศาสนาคริสต์

พิธีการฉลองคริสต์มาสที่ประสันตินิลยัมนั้น ตามปกติก็มักจะมีการร้องเพลงคริสต์มาสโดยสาวกของท่านไส บาบาที่เป็นชาวตะวันตกบ้าง นอกจากนั้นก็มีการแสดงสุนทรพจน์โดยสาวกของท่านที่เป็นชาวคริสต์มาแต่เดิม ครั้นแล้ว ก็ถึงรายการสำคัญคือการแสดงปาฐกถาของท่านสวามี เกี่ยวกับลักษณะหรือประเด็นบางประการของศาสนาคริสต์ ซึ่งมักจะให้ความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ฟังเบนอย่างดีเสมอ

และพิธีคริสต์มาสดังกล่าวแล้วนั้น ก็จะจัดทำขึ้นอย่างง่าย ๆ เพื่อให้เป็นเหตุการณ์สำคัญทางวิญญาณจริง ๆ (ไม่ใช่เป็นเหตุการณ์ที่หนักในทางวัตถุ) ซึ่งอันที่จริง

ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นในที่อื่นทั่วๆไป ข้าพเจ้าเคยได้ยินชาวคริสต์หลายคนกล่าวว่า พิธีคริสต์มาสที่เขาได้เข้าร่วมโดยมีท่านสวามีอยู่ด้วยนั้น เป็นเหตุการณ์พิธีที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในชีวิตของเขา

แต่ท่านไส บาบา มักจะเนรมิตสัญญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ขึ้นมาบ่อยๆ ในเวลาไหนก็ได้ ไม่จำกัดเฉพาะเวลาคริสต์มาสเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นได้แก่ล็อก-เก็ตห้อยคอมีรูปพระเยซูไครสต์บ้าง คราวหนึ่งท่านได้เนรมิตรูปพระเยซูอยู่บนไม้กางเขน ซึ่งทำขึ้นด้วยไม้ในสมัยโบราณ โดยได้มอบให้แก่นายยอห์น ฮิสลอป บางครั้งล็อกเก็ตนั้นมีรูปพระเยซูอยู่ด้านหนึ่ง และรูปองค์ท่านเองอยู่อีกด้านหนึ่ง ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นการสอนบทเรียนให้แก่บุคคลอื่นๆ ด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมีรูปร่างและชื่ออย่างไรก็ได้ คราวหนึ่งสาวกชาวออสเตรเลียผู้หนึ่งมองเห็นท่านสวามีสวมสายสร้อยมีไม้กางเขนแขวนอยู่ด้วย แต่ผู้อื่นๆ ที่นั่งอยู่ในที่เดียวเวลาเดียวกัน ไม่ได้เห็นเลย นี้คงเป็นอิทธาภิสังขาร (การแสดงฤทธิ์) ให้เห็นเฉพาะคนผู้นั้นเท่านั้น เช่นเดียว

กันกับที่ในอีกกรณีหนึ่ง มีผู้หญิงชาวตะวันตกผู้หนึ่งเห็นหน้าของท่านไส บาบา เปลี่ยนเป็นหน้าของพระเยซูไปได้ชั่วคราว

มีบุคคลผู้หนึ่งชื่อ ลอเรนซ์ กาแลนเต้ อยู่ที่มลรัฐนิวยอร์ค เป็นคนที่ประกาศตนอย่างเปิดเผยว่าเขาเป็นชาวคริสต์ บุคคลผู้นี้มีประสบการณ์เกี่ยวกับท่านไส บาบาอย่างน่าสนใจอยู่ครั้งหนึ่ง คือตอนนั้นเป็นระยะเทศกาลคริสต์มาสปี ๑๙๗๖ กาแลนเต้ได้มาพักอยู่ที่อาศรมของท่านสวามีด้วย ท่านสวามีได้บอกให้เขากล่าวคำปราศรัยเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูไครสต์ ต่อประชาชนที่มาชุมนุมกันอยู่ประมาณ ๒๐,๐๐๐ คน กาแลนเต้กล่าวว่านับตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไป เขารู้สึกว่าเห็นภาพนิมิตเกี่ยวกับพระเยซูไครสต์อยู่เรื่อย ๆ ตลอดเวลาประมาณ ๑ เดือน ซึ่งเขาเชื่อว่า คงจะเป็นท่านไส บาบานั่นเองที่บันดาลให้เขาเห็นภาพนิมิตเหล่านั้น

ในวันนั้น หลังจากที่กาแลนเต้กล่าวว่าคำปราศรัยจบแล้ว ท่านไส บาบาก็ได้ปาฐกถาธรรมต่อ ในปาฐกถานั้นกาแลนเต้กล่าวว่า ท่านไส บาบาพูดอยู่ตอนหนึ่งว่า

พระเยซูไครสต์เป็นอวตารของพระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่ง (Christ was a Divine Incarnation)... พระเยซูเป็นผู้ส่งข่าว (messenger) ของพระผู้เป็นเจ้า "เป็นบุตรพระผู้เป็นเจ้าและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (one) กับพระผู้เป็นเจ้า" อันที่จริง ข้าพเจ้าเองก็เคยได้ยินท่านสวามีกล่าวถ้อยคำ มีใจความทำนองนั้นมาแล้วเหมือนกันในงานคริสต์มาสปีอื่น ๆ

ผลของการที่กาแลนเต้ได้มาเยี่ยมประศันตินิลยัมก็คือเป็นการทำให้เขาเป็นชาวคริสต์ที่ดียิ่งขึ้น เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้รับการยืนยันจากท่านไส บาบาว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจริง ๆ แล้วว่าท่านไส บาบา ก็เป็นท่านบรมครูผู้ศักดิ์สิทธิ์ (Divine Teacher) ผู้ซึ่งจะนำข้าพเจ้าไปสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า" เขาได้กลับไปอเมริกาเพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ในหัวข้อว่า "ไส บาบา ท่านผู้เป็นผู้สูงส่ง เป็นครุ และเป็นพระผู้เป็นเจ้า ผู้ร่วมสมัยกับเรา" ทั้งนี้เป็นวิทยานิพนธ์เนื่องในการขอรับปริญญาที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในนิวยอร์ค

คำสอนบางประการที่เหมือนกัน

เช่นเดียวกับพระเยซูไครสต์ ท่านไส บาบาได้ชี้แจงหลักเกณฑ์การปฏิบัติของผู้มุ่งดำเนินชีวิตในทางวิญญาณให้แก่ผู้ฟังทราบเป็นประจำวัน ถ้อยคำสำนวนของท่านทั้งสองอาจจะแตกต่างกันบ้างก็จริง แต่โดยใจความแล้ว ก็นับได้ว่าเป็นอย่างเดียวกัน อันที่จริง เรื่องเช่นนี้ก็ไม่น่าประหลาดใจอย่างใดนัก ในเมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่า หลักเกณฑ์การปฏิบัติของผู้มุ่งดำเนินชีวิตด้านการพัฒนาวิญญาณนั้น มีมูลฐานมาจากหลักเกณฑ์ของผู้มีสติปัญญาในสมัยโบราณ ก่อนหน้าสมัยพระเยซูไครสต์เสียอีก เมื่อพระเยซูไครสต์ต้องการจะเทศนาให้มหาชนเป็นส่วนมาก ซึ่งนับเป็นจำนวนล้าน ๆ คนในสมัยของท่าน ให้เข้าใจซาบซึ้งได้ดี ท่านก็หยิบยกเอาหลักเกณฑ์ส่วนหนึ่งที่มีอยู่เก่าก่อนแล้ว มาปรุงแต่งใส่เครื่องเคราใหม่ โดยใช้อุปมาโวหารประกอบ และเน้นจุดหรือประเด็นบางข้อเป็นพิเศษ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้คนส่วนใหญ่ในสมัยเดียวกันกับท่านสามารถเข้าใจได้ โดยง่ายนั่นเอง ครั้นมาถึงสมัยปัจจุบันนี้ แม้ท่านไส บาบา

ยังคงใช้หลักเกณฑ์เดิมอยู่ แต่ท่านก็ต้องเปลี่ยนหรือปรุงพลความเสียใหม่ และเน้นประเด็นที่สมควรสำหรับสถานการณ์บ้าง ให้อรรถาธิบายความจริงบางอย่างให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นบ้าง ทั้งนี้ท่านก็มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับพระเยซู คือเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่บุคคลร่วมสมัยให้มากที่สุด ในเรื่องนี้ กวีผู้มีชื่อเสียงชาวอังกฤษผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า" จุดประสงค์อย่างเดียวกันนั้น เมื่อกาลเวลาผ่านไป ก็ย่อมเพิ่ม *(ความหมายหรือความลึกซึ้ง)* ขึ้นได้เรื่อย ๆ และด้วยวิธีนี้ ความคิดของบุคคลก็ขยายวงกว้างออกไปเรื่อย ๆ เช่นเดียวกัน"

ท่านสวามีได้ย้ำแล้วย้ำอีกถึงความจริงเกี่ยวกับความเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่แฝงอยู่ในมนุษย์ และอันที่จริงพระผู้เป็นเจ้าภายในนั้น ก็คือตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์นั่นเอง (the inner God is in fact man's real self) ในคัมภีร์ทางฝ่ายคริสต์ที่ตกทอดมาถึงเราในปัจจุบันนี้ ไม่ปรากฏว่า พระเยซูได้กล่าวเน้นความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ให้แก่มหาชนได้ทราบเลย แต่ท่านก็ได้สอนเหมือนกัน *(โดยพูดเป็นอย่างอื่น)* เช่นท่านกล่าวว่า" พระบิดาและ

เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" และ "เราอยู่ในเจ้า" การกล่าวเช่นนี้ อาจเป็นไปได้ว่า พระองค์หมายความถึงด้วยว่า "พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในท่าน" ด้วยเหมือนกัน ในอีกแห่งพระเยซูก็ได้กล่าวไปอีกอย่างหนึ่ง แต่ก็น่าจะมีใจความแบบเดียวกัน คือท่านกล่าวว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์อยู่ภายในสูเจ้า"

เซ็นต์ยอห์นกล่าวอ้างว่า พระเยซูได้กล่าวกับกลุ่มชาวยิวกลุ่มหนึ่งซึ่งยังมีความสงสัย และเป็นปฏิปักษ์กับองค์ท่าน โดยกล่าวที่เฉลียงของวัดของโซโลมอนว่า "เราขอถามว่า ก็ในกฎหมายของเจ้านั้น มิได้มีกล่าวไว้ดอกหรือว่า สูเจ้าคือพระเจ้าเหมือนกัน ?" นี้มาจากคัมภีร์ ชื่อ ยอห์น ๑๐.๓๔ อีกแห่งหนึ่งในคัมภีร์ชื่อ Psalm ๓๒ มีกล่าวไว้ว่า "สูเจ้าเป็นพระเจ้า และเจ้าทั้งหมดก็เป็นบุตรของพระองค์ผู้สูงสุด"

ในแผ่นกระดาษโบราณ ซึ่งค้นพบในอียิปต์ตอนต้นศตวรรษนี้ ซึ่งมีชื่อเรียกว่า Oxyrhynchus Sayings of Jesus นั้น คำสอนเรื่องนี้ได้ถูกย้ำไว้อย่างหนักแน่นทีเดียวว่า "ใครก็ตามที่รู้จักตนเองจะพบอาณาจักร

สวรรค์ซึ่งอยู่ภายใน และเมื่อพบแล้ว สูเจ้าจะรู้ด้วยตนเองว่า สูเจ้าเป็นบุตรและเป็นทายาทของพระบิดาผู้ทรงอำนาจสูงสุด และแล้วก็จะรู้เองอีกด้วยว่า สูเจ้าอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่ในสูเจ้า" ข้อความบนกระดาษนี้ถูกเขียนขึ้นในคริสตศตวรรษที่ ๓ และเป็นคัมภีร์ยุคต้น รุ่นเดียวกันกับข้อความบางตอนในบรรดา gospel stories.

เซ็นต์ปอล ซึ่งเป็นสาวกท่านหนึ่งของพระเยซู ได้กล่าวถึงสัจธรรมอันเป็นสภาพนิรันดร์ไว้ในทำนองเดียวกัน แต่ได้ใช้ถ้อยคำแตกต่างออกไป ดังต่อไปนี้ "สูเจ้าเป็นโบสถ์ของพระผู้เป็นเจ้า และดวงพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็สถิตภายในสูเจ้า, (Ye are the temple of God and the Spirit of God dwelleth in you) สำหรับผู้ปฏิบัติขั้นสูงในศาสนาคริสต์แล้ว ก็ถือว่านี้เป็นความจริงที่พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยมาให้รู้ และท่านเหล่านั้น ก็ได้เขียนบรรยายเรื่องนี้ไว้โดยนัยต่าง ๆ กัน ตัวอย่างเช่นผู้ปฏิบัติธรรมขั้นสูง ชาวเยอรมันผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งชื่อ ยาค็อบ โบเม่ ได้เขียนไว้ว่า "จงระวังรักษา

(ใจ) ไว้ให้อยู่ที่จุดศูนย์กลางเสมอ และจงอย่าให้ (ใจ) เคลื่อนออกจากที่เฉพาะหน้าของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้รับการเปิดเผยให้เห็นแล้วภายในดวงวิญญาณของสูเจ้า" (Keep therefore in the centre, and stir not out from the Presence of God revealed within the soul)

แต่ที่นี้ผู้นำฝ่ายศาสนาจักรของคริสตศาสนาไม่เข้าใจความจริงดังกล่าวแล้ว หรือว่าบางทีอาจจะเข้าใจ แต่ก็ไม่ยอมสอนใคร ๆ ให้รู้ ทั้งนี้อาจจะเป็นด้วยคิดว่าเป็นของสูงเกินไปสำหรับคนสามัญทั่วไปก็ได้ นอกจากนั้น ประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์เองยังได้บันทึกเหตุการณ์ไว้ว่า ผู้มีอำนาจทางศาสนาจักรได้ลงโทษอย่างรุนแรงแก่ใคร ๆ ก็ตามที่บังอาจสอนการเปิดเผยความจริงที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์นี้ให้ผู้อื่นทราบ

เปรียบเทียบคำสอนของทั้งสององค์

ต่อไปนี้ เป็นหัวข้อเกี่ยวกับหลักการทางวิญญาณบางประการ ที่ท่านทั้งสองคือพระเยซูไครสต์และท่าน

ไส บาบาได้สอนไว้ โดยมีเนื้อความเป็นทำนองเดียวกัน แม้ว่าข้อความที่ท่านกล่าวออกมานั้น จะไม่เหมือนกันเลยก็ตาม

๑. ไสบาบา: เมื่อเธอรู้ว่าเธอไม่อยากให้ผู้อื่นทำอย่างใดต่อเธอ เธอก็อย่าทำอย่างนั้นแก่ผู้อื่น

พระเยซูไครสต์: ท่านอยากให้คนอื่นทำเช่นใดต่อท่าน ก็จงทำเช่นนั้นแก่คนอื่นเถิด.

๒. ไสบาบา: แทนที่จะหาความผิดของผู้อื่น จงหาความผิดของตนเอง ถอนรากมันเสีย ทิ้งมันไปเสียเถิด

คนอื่น ๆ เขาจะพูดหาเรื่องความผิดซึ่งไม่มีจริงในในตัวเธอว่าอย่างไร ก็อย่าไปออกรับ แต่ถ้าความผิดนั้นมีจริง ก็จงพยายามแก้ไขเสียด้วยตนเอง แม้ว่าจะยังไม่มีใครมากล่าวโทษก็ตาม อย่าถือโกรธหรือพยาบาทคนที่ชี้ให้เห็นโทษของเราเอง อย่าโต้ตอบโดยอ้างว่าเขาผู้นั้น ก็มีความผิดมีโทษอยู่เหมือนกัน แต่จงขอบคุณเขาที่ได้ช่วยชี้ให้เราเห็นโทษในตัวของเราเอง เพราะการรู้เห็นโทษผิดของตนเองนั้น เป็นการดีทีเดียว.

พระเยซูไครสต์ : สูเจ้าจะมัวไปเพ่งเล็งฝุ่นผงเพียงเล็กน้อยที่อยู่ในนัยน์ตาของผู้อื่นด้วยเหตุใด ? ทำไมสูเจ้าจึงไม่ใส่ใจผงก้อนโต ๆ ที่ติดอยู่ในนัยน์ตาของตนเองบ้าง ? สูเจ้าจะกล่าวแก่ผู้อื่นได้อย่างไรว่า "เราจะเขี่ยฝุ่นผงในนัยน์ตาของเธอให้นะ" ในเมื่อฝุ่นก้อนโตยังมีอยู่ที่นัยน์ตาของสูเจ้าเอง ? ดังนั้น จงอย่าวิพากย์วิจารณ์ผู้อื่นเพื่อว่าผู้อื่นจะได้ไม่วิพากย์วิจารณ์ตน

๓. **ไสบาบา :** จงปลูกฝังสัตย์และเปรม (คือความจริงและความรัก) ให้เกิดขึ้นในดวงใจของเธอ... ครั้นแล้วสิ่งอื่น ๆ ก็จะเกิดขึ้นแก่เธอเอง โดยที่เธอไม่ต้องร้องขอแต่อย่างใด

พระเยซูไครสต์ : สูเจ้าจงแสวงหาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าก่อนอื่น ตลอดจนถึงความถูกต้องของพระองค์ด้วย และสิ่งทั้งหมดก็จะเข้ามาหาสูเจ้าเอง (แมท ๖.๓๓)

๔. **ไสบาบา :** ชีวิตทุกอย่างเป็นเพื่อนร่วมทางของเธอทั้งสิ้น คือไม่ใช่พี่น้องที่เป็นมนุษย์เท่านั้น แต่หมายถึงพี่น้องที่เป็นสัตว์ และพี่น้องที่เป็นพืชอีกด้วย

ไม่ใช่พี่น้องที่เป็นคนดีเท่านั้น แต่พี่น้องที่เป็นคนเลวอีกด้วย ไม่ใช่พี่น้องที่มีใจสูงส่งเท่านั้น แต่พี่น้องที่จิตใจเลวทรามต่ำช้าอีกด้วย ทั้งหมดเหล่านี้แหวกว่ายอยู่ในธารน้ำสายเดียวกัน โดยมุ่งหน้าไปหาอิสรภาพอันไม่มีขอบเขตเหมือนกัน ดังนั้นจงแผ่ความรู้สึกในด้านภราดรภาพ (ความเป็นพี่น้องร่วมเกิดแก่เจ็บตาย) ให้กว้างขวางออกไป ด้วยอาศัยความกรุณา และจงให้ความกรุณานั้น ลุ่มลึกลงไปเป็นลำดับด้วยอาศัยปัญญาเถิด.

พระเยซูไครสต์: จงรักศัตรูของเจ้า จงอวยพรให้แก่ผู้ที่สาปแช่งเจ้า จงทำดีให้แก่คนที่เกลียดเจ้า... เพื่อว่าเจ้าจะได้เป็นบุตรของพระบิดาซึ่งสถิตอยู่ในสรวงสวรรค์ เพราะว่าพระบิดาองค์นั้น ได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์ขึ้นมาเพื่อให้แสงสว่าง ทั้งแก่คนชั่วและแก่คนดี และได้ประทานฝนให้ตกลงมา (ให้ความชุ่มชื่น) แก่ทั้งคนที่มีความยุติธรรม และผู้ที่ไม่มีความยุติธรรม (แมท. ๕.๔๔ และ ๔๕)

๕. ไสบาบา: มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะแสวงหาความสุขสมบูรณ์ทางวัตถุ แต่เขาเกิดมาเพื่อจะได้

แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า เธอจงอาศัยอยู่ในโลก แต่อย่ายอมให้โลกเข้าไปอาศัยอยู่ใน *(ใจของ)* เธอ (You must live in this world but do not let the world live in you) พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้เรามีชีวิตมาได้นี้ก็เพื่อให้เราสามารถแสวงหาพระองค์ และเข้าถึงพระองค์ได้

พระเยซูไครสต์: จะมีประโยชน์อะไร ถ้าบุคคลได้โลกทั้งหมดมาไว้ในครอบครอง แต่แล้วเขาต้องสูญเสียตนเอง หรือว่า (be cast away)? (ลูค ๙.๒๕)

อย่าสั่งสมกอบโกยทรัพย์สมบัติทางโลกไว้สำหรับตนเอง เพราะสมบัติเช่นนั้นอาจเสียหายไปได้ *(ด้วยเหตุภายนอกมีประการต่าง ๆ เช่น)* แมลงอาจทำให้เสียหาย สนิมก็อาจกัดกร่อน และขะโมยก็อาจงัดเข้ามาและลักเอาไปได้ แต่จงสร้างสมสมบัติในสวรรค์ไว้ เพราะสมบัติเช่นนั้นจะไม่มี *(อันตรายภายนอกต่างๆ เช่น)* แมลงหรือสนิม *(เป็นต้น)* มาทำให้ชำรุดเสียหายได้ (แมท. ๖๖๑๙ และ ๒๐)

๖. ไสบาบา: ถ้าเธอก้าวเข้ามาหาเราหนึ่งก้าว เราจะก้าวเข้าไปหาเธอสามก้าว เรามีความสุขที่สุดเมื่อคนที่แบกความทุกข์ยากไว้มากมายมาหาเรา เพราะคนเช่นนี้แหละ เป็นผู้จำเป็นอย่างที่สุดที่จะต้องได้รับสิ่งที่เรามีไว้ให้เขา (I am happiest when a person carrying a heavy load of misery comes to me, for he is most in need of what I have)

พระเยซูไครสต์: สูเจ้าทั้งหลายจงมาหาเราเถิด สูเจ้าที่มีความลำบากยากแค้นและมีทุกข์หนักทั้งหลาย เราจะให้เจ้าได้พักผ่อนเบาสบาย (แมท. ๑๑.๒๘)

จงนำทุกข์มาเถิด

มาเถิด	จงมา	หาเรา
เถิดนะ	สูเจ้า	ทั้งหลาย
คับแค้น	แสนทุกข์	ใจกาย
มาเพื่อ	ระบาย	ให้เรา

รับรู้ ดูใจ ในความ—
ดีและ เลวทราม ของเจ้า
จักได้ ช่วยแรง แบ่งเบา
ทุกข์, โรค, โศกเศร้า จักคลาย

เรารู้ ทราบซึ้ง ถึงจิต
ความคิด ทั้งดี และร้าย
เจ้าได้ ตะเกียก ตะกาย
มุ่งหมาย กระทำ กรรมดี

ผิดพลั้ง ไปบ้าง อย่างใด
เราดู รู้ใจ ทุกที่
เรามี ความสุข ทุกที่
เมื่อมี ผู้นำ ทุกข์มา—

"ถวาย" เราไว้ ให้แก้
เราไม่ ยอมแพ้ ปัญหา
เพราะเรา กำเนิด เกิดมา
ใช่ว่า หาความ สบาย

เราไม่ พักผ่อน นอนหลับ
คอยรับ รู้เรื่อง ทั้งหลาย
ทุกข์, โรค, โศกศัลย, อันตราย,
ความร้าย รุมทับ ทวี

เรามา ช่วยโลก ร่มเย็น
ลำบาก ยากเข็ญ ไม่หนี
ทุกเมื่อ เพื่อเจ้า เรามี
ธารทิพ— วารี ชะโลมใจ

ขอเพียง จิตเจ้า เข้าถึง
อย่าดัน ดื้อดึง ไปไหน
หากมี ใจสอง สนองใจ
เราช่วย เจ้าได้ ทุกเมื่อเอย.

บทที่ ๑๐

ไส บาบา กับศาสนาอิสลาม

แสงจาก สวรรค์ บรรเจิด
ล้ำเลิศ ในองค์ กฤษณะ
ทั้งเย— ซูกับ ท่านพระ
โมหะ— หมัดสาม ศาสดา
บัดนี้ สุกสกาว พราวอยู่
เคียงคู่ ผู้ยอด วาสนา
คือองค์ ท่านไส— บาบา
เป็นพระ อัลหล่า ของเรา
พระเจ้า องค์เดียว เทียวนั่น
พวกเรา ทั้งนั้น อย่าเขลา
ไม่พึง ลบหลู่ ดูเบา
ยกใจ ให้เข้า ถึงท่านเอย

เซบา บาชิรุดดิน (*Zeba Bashirnddin*)

คู่แค้นคู่ฆ่า

จากการศึกษาประวัติศาสตร์ เราจะทราบว่ามีศาสนา ๒ ศาสนาที่ได้อยู่ร่วมคู่เคียงกันมาเป็นเวลายาวนานหลายศตวรษด้วยความไม่ไว้วางใจกัน, ความเกลียดชังกัน แลพอถึงวันดีคืนดีก็ยกพวกเข้าปะทะกัน ใช้กำลังเข้าห้ำหั่นกันเสียพักหนึ่ง ศาสนาทั้งสองดังกล่าวนี้คือ ศาสนาฮินดูและศาสนาอิสลามนั่นเอง ในระหว่างเวลาดังกล่าวแล้ว ช้าๆ นานๆ ก็มีผู้มีใจสูงมาเกิด เพื่อโปรดศาสนิกชนทั้งสองฝ่ายให้หันหน้าเข้าหากัน—ปรองดองกัน—และเข้าใจกันให้ถูกต้องเสียทีหนึ่ง ซึ่งก็ได้ผลเป็นพักๆ ไปเหมือนกัน ในบรรดาท่านเหล่านั้นก็มีท่านกบีระ (Kabir) ท่านมหาตมคานธี และท่านไส บาบานี้ด้วย

อันที่จริง จะว่าไปแล้ว ทั้งสองศาสนานี้ก็สอนความจริงอันเป็นมูลฐาน อย่างเดียวกันนั่นเอง คือต่างก็ถือว่ามีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวเท่านั้นเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่เหนือวัตถุทั้งปวง, เหนือชื่อ เหนือรูปร่าง และเหนือคุณลักษณะต่างๆ เท่าที่จิตใจมนุษย์จะพึงนึกไปถึง

ได้ นี่คือส่วนที่เหมือนกันในศาสนาทั้งสอง แต่ประเด็นที่แตกต่างกันที่สำคัญก็มีคือว่า ศาสนฮินดูถือว่าพระผู้เป็นเจ้า จะทรงแสดงพระกายให้ปรากฏในรูปร่างแบบไหนก็ได้ และดังนั้นมนุษย์จะบูชาพระองค์ในรูปร่างแบบไหนก็ได้ที่เขาชอบมากที่สุด แต่ศาสนาอิสลามถือว่ามนุษย์ไม่ควรจะบูชาพระผู้เป็นเจ้าในรูปใดๆ เลย เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงมีสภาวะเป็นอรูป (Formless)

ที่เป็นเช่นนี้ก็เป็นเพราะว่า ชาวมุสลิมถือว่า การที่มนุษย์หันไปบูชาพระผู้เป็นเจ้า ในรูปร่างอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เป็นการทำให้ตนติดอยู่ในรูปร่างแบบนั้นอย่างเดียว ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีสภาพเป็นผู้ที่ทรงอยู่ได้ในที่ทุกหนทุกแห่ง (omnipresent) ต้องมาถูกจำกัดเขต ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง และพร้อมกันนั้นผู้บูชารูปพระเจ้าแบบใดแบบหนึ่งดังกล่าวแล้วก็จะเป็นคนใจแคบ คือไม่ยอมนับถือพระองค์ในรูปอื่นๆ ซึ่งตนไม่ได้นับถือ และเมื่อเป็นดังนั้น ก็จะเกิดความขัดแย้งกันขึ้นกับศาสนิกชนต่างกลุ่มที่นับถือพระเจ้าในรูปร่างต่างๆ กัน นี่แหละเป็นความขัดแย้งในความเห็นของ

สองศาสดาซึ่งมีอยู่ตลอดมา และทำให้มีอันตรายคุกรุ่นอยู่ในใจของทั้งสองฝ่ายเรื่อย ๆ ซึ่งได้ทำให้เกิดการนองเลือดอย่างน่าเศร้าสลดขึ้นมาหลายต่อครั้งแล้วในประวัติศาสตร์ของศาสนาทั้งสองนั้น

กบีระ ผู้สมานสามัคคี

แต่ก็ยังมีผู้ที่มีจิตใจอันสูงส่ง เป็นจิตใจที่เล็งเห็นลึกซึ้งลงไปถึงแก่นแท้ของสิ่งทั้งหลาย และก็เห็นชัดว่าศาสนิกชนของทั้งสองศาสนานี้ ควรจะได้รับการชักจูงให้มาอยู่ร่วมกันด้วยภราดรภาพ โดยที่แต่ละฝ่ายก็มีความเคารพในทัศนะของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ล่วงล้ำก้ำเกินกัน ท่านผู้หนึ่งที่ได้บากบั่น เพื่อให้ศาสนิกชนทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ประกอบด้วยคุณธรรมดังกล่าวแล้วนั้น คือ กบีระ (Kabir) ซึ่งเป็นนักบุญผู้เป็นกวีด้วยในศตวรรษที่ ๑๕

แม้ว่าตัวท่านเองจะเป็นฮินดู แต่กบีระก็มีสานุศิษย์ที่เป็นอิสลามไม่น้อย จนกระทั่งท่านได้รับความนับถือบูชาถึงขนาดที่ว่า เป็นหัวหน้าแห่งครุของศาสนาอิสลามนิกายซูฟี ซึ่งเป็นนิกายที่มีความคิดความเข้าใจ

ในหลักการของศาสนาอิสลามอย่างลึกซึ้ง อิสลามิกชนนิกายซูฟีนี้ถือว่า บทกวีของท่านกบีระเป็นเครื่องช่วยในการบำเพ็ญทางจิตชั้นเยี่ยมยอดทีเดียว เพราะในบทกวีของท่านนั้น

วจี ท่านมี ชีวิต
ยิ่งคิด ยิ่งซึ้ง คำหวาน
เสนาะจริง ยิ่งรส พจมาน
เปรียบปาน ทุกคำ จำนรรจ์
ล้วนมี พลัง แห่งปราณ
สวมใส่ วิญญาณ เสกสรร
โลดเล่น เต้นรำ พากัน
ผายผัน แล่นโลด จากโอษฐ์องค์
ท่านกา— บีระ อะวะ—ตาร
ผู้เป็น วิญญาณ สูงส่ง
จูงศิษย์ ให้ย่าง ทางตรง
ไม่หลง ผิดทาง กลางพนา

นี้คือ ทางมรรค ภักดี
เร็วรี่ สู่จุด ปรารถนา
ทางเดียว กับท่านไส— บาบา
จงปลูก ศรัทธา ในท่านเทอญ ฯ

และอันที่จริง หลักใหญ่ของนิกายซูฟี ก็เป็นหลักการปฏิบัติข้อความรักด้วยเมตตาเหมือนกัน

เชอร์ดิ บาบา ผู้สืบต่อเจตนารมณ์

ในสมัยของท่านเชอร์ดิบาบานั้น ท่านมักจะเอ่ยถึงนักบุญกบีระนี้เสมอ แล้วก็ร้องเพลงของท่านผู้นี้ด้วย นอกจากนั้นยังได้กล่าวว่าท่านนั้นแหละเป็นนักบุญกวีผู้นี้กลับชาติมาเกิด ตามประวัตินั้น ท่านเชอร์ดิบาบาเกิดในสกุลฮินดู เมื่อเติบโตขึ้นก็มีอาจารย์ทางวิญญาณ ๒ ท่าน ท่านหนึ่งเป็นฟาเกียร์ที่เป็นมุสลิม ส่วนอีกท่านหนึ่งเป็นฮินดูที่เคร่งครัดเป็นอย่างยิ่ง เมื่อตอนที่ท่านเชอร์ดิบาบา จะไปทำนักอยู่ที่หมู่บ้านเชอร์ดินั้น ท่านได้ไปพักอยู่ที่โบสถ์ร้างเก่าแก่ของศาสนามุสลิมแห่งหนึ่งสาวกคนแรกของท่านปรากฏว่าเป็นพระ ฮินดูชื่อมาห์ลัสปธี

อย่างไรก็ตาม สาวกที่เป็นฮินดูของท่าน เมื่อมาหาท่านที่โบสถ์ร้าง (ของมุสลิม) ดังกล่าวแล้ว ก็จำเป็นต้องรับบรรยากาศที่เป็นมุสลิมไว้ด้วยบ้างตามสมควร เช่นท่านเชอร์ดิ บาบาเองก็สวมเครื่องแต่งกายแบบมุสลิม พูดด้วยภาษาอูรดูซึ่งเป็นภาษาของชาวมุสลิม และในการสนทนากัน บ่อยครั้งที่เดียวท่านก็ออกชื่อพระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นพระอัลหล่าหรือว่าท่านฟาเกียร์ผู้ยิ่งใหญ่

ในบรรดาชาวมุสลิมที่มามัสการท่านเชอร์ดินั้น มีชายคนหนึ่งชื่ออับดุล ผู้ซึ่งปรากฏว่ามาอยู่ปฏิบัติท่านเป็นเวลาเกือบ ๓๐ ปี คือมาเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๙๐ และก็อยู่รับใช้เป็นประจำจนกระทั่งท่านดับขันธ์เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๘ หน้าที่ที่เขาทำเป็นประจำคือจุดไฟที่ตะเกียง ๕ ดวง และคอยดูแลไม่ให้ดับตลอดเวลา

ในขณะที่อยู่ในสุเหร่าของมุสลิมดังกล่าวนั้น ท่านเชอร์ดิ บาบา จะเปิดคัมภีร์โกหร่านขึ้นเป็นครั้งคราว และบอกให้อับดุลอ่านข้อความจากที่ต่างๆ ในหน้าที่เปิดออกมานั้น บางครั้งท่านบาบาเองก็จะอ้างข้อความบางตอนจากคัมภีร์โกหร่าน และก็อับดุลก็บันทึกข้อความ

ดังกล่าวนั้นในสมุดพก สำหรับอับดุลนั้น คำพูดทุกคำของท่านเชอร์ดิ เขาคือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสมอและเขาก็บรรจุลงไว้ในสมุดนั้นมิได้ขาด ในที่สุดสมุดพกเล่มนั้นก็กลายเป็นคัมภีร์โกหร่านสำหรับอับดุล ซึ่งเขาถือว่าเป็นประทีปนำทางแห่งชีวิตทั้งสำหรับเขาเองและผู้อื่นด้วย

อับดุลยังคงอยู่ที่เชอร์ดิต่อไปอีกหลายปีหลังจากที่ท่านบาบาได้ดับขันธ์ไปแล้ว ในระหว่างนั้นก็ได้ตกแต่งที่ฝังศพของท่าน โดยการจัดดอกไม้บูชา ณ ที่นั้นเป็นต้น และก็ได้รับ "ของขวัญ" เป็นรางวัลจากท่านเพื่อเป็นเครื่องมือทำให้เขามีทางเลี้ยงชีพต่อไป คือในเมื่อมีใครต้องการความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาใด ๆ อับดุล ก็จะเปิดสมุดพกที่เขาจดบันทึกคำกล่าวของท่านมาเป็นเวลานานนั้นไว้ เมื่อเปิดออกที่หน้าใดก็ตาม คำตอบหรือทางแก้ปัญหานั้นก็จะปรากฏอยู่ในหน้านั้น ๆ เอง ซึ่งก็ปรากฏได้ผลดีไปหลายรายทีเดียว ตัวอย่างเช่น เมื่อมีการขุดบ่อที่ไสมันทีร์ ปรากฏว่าน้ำกร่อย รับประทานไม่ได้ อับดุลจึงปรึกษากับหนังสือซึ่งเป็นคัมภีร์

ศักดิ์สิทธิ์ของเขา ก็ปรากฏในหน้าที่เปิดมานั้น มีคำกล่าวว่า "ถ้าเจ้าสามารถขุดบ่อลงไปให้ลึกกว่านี้ได้ ก็จะได้น้ำที่หวานชื่นใจกว่านี้" ผู้ดำเนินการขุดจึงกระทำตามนั้นคือขุดต่อลงไปอีก ๒ ฟุต และก็ได้น้ำที่ไม่กร่อยสมความปรารถนา

อย่างไรก็ตาม เมื่อทางฝ่ายฮินดูได้ยอมรับลักษณะบางอย่างที่กระเดียดไปข้างมุสลิมดังกล่าวแล้ว ทางฝ่ายมุสลิมก็ต้องยอมรับเอาพิธีกรรมบางอย่างซึ่งออกจะค้านกับหลักศาสนาของตนบ้างเหมือนกัน ตัวอย่างเช่น ต้องยอมให้มีการบูชาท่านเชอร์ดิ บาบา โดยพิธีกรรมแบบฮินดู และก็ยอมนับถือท่านว่าเป็นองค์อวตารแห่งพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งหลักการนี้มุสลิมโดยทั่วไปไม่ยอมรับ

แต่นั่นแหละ ท่านเชอร์ดิ บาบาก็เป็นผู้มีบารมีในด้านต่างๆ เช่น ความรักด้วยเมตตา ปัญญา และความเห็นอกเห็นใจทั้งสองฝ่ายมากพอ จนสามารถทำให้ท่านมีสาวกหมู่ใหญ่ ทั้งที่เป็นมุสลิมและที่เป็นฮินดู ตลอดจนถึงผู้ที่ถือศาสนาอื่นๆ อีก ได้มายอมเป็นสาวกของท่านด้วยความเต็มใจ และตลอดระยะเวลาแห่ง

ชีวิตของท่าน ท่านก็ได้สืบต่องานที่ท่านกบีระ ในยุคก่อนได้ทำไว้ คือสามารถให้ศาสนิกชนทั้งสองกลุ่มมาอยู่ร่วมกันด้วยความปรองดองในฐานะที่เป็นศิษย์ของท่านได้ ทั้งๆ ที่สองฝ่ายนั้นได้เคยมีเรื่องขุ่นข้องหมองใจถึงขนาดฆ่าฟันกันมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง

ปู่กับหลานในครอบครัว ศาสนาของโลก

และในระหว่างที่ท่านมาเกิดใหม่เป็นไส บาบาแห่งปุตตปารตีนี้ ท่านก็ได้สืบต่อเจตนารมณ์ของงานอันลำบากแสนเข็ญดังกล่าวต่อไป ท่านสวามีกล่าวว่าในครอบครัวของศาสนาในโลกนี้เราต้องหาทางให้ปู่ คือศาสนาฮินดู กับหลานคือศาสนาอิสลาม ได้มาทำความเข้าใจกันให้ดีขึ้นให้ได้ ทั้งปู่และหลานจะต้องขุดให้ลึกลงไปในบ่อแห่งความจริง เพื่อจะได้นำน้ำอันบริสุทธิ์ขึ้นมาใช้ดื่มกินกัน น้ำดังกล่าวนี้ก็คือความกลมเกลียวสมานฉันท์และภราดรภาพนั่นเอง

ท่านกล่าวไว้บ่อยๆ ว่า ความรู้สึกกลมเกลียวปรองดองกันนี้ จะต้องทำให้เกิดขึ้นในระดับที่แต่ละคน

อยู่นั่นแหละ เช่นในระดับบ้าน หรือหมู่บ้าน หรือสังคมในท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งขยายออกไปเป็นลำดับ ด้วยเหตุนี้งานสร้างความเข้าใจอันดีกับมุสลิมของท่านสวามีจึงได้เริ่มขึ้น ที่หมู่บ้านปุตตปาระตีอันเป็นบ้านเกิดของท่านก่อน ในระหว่างเดือนรามะซันอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาอิสลามท่านสวามีจะเชิญบรรดาชาวมุสลิมในหมู่บ้านนั้นให้มาที่อาศรมประศันตินิลยัมทุกวันก่อนเวลารุ่งอรุณเพื่อจะได้ทำพิธีสวดมนต์บูชาพระอัลหล่าของเขาที่นั่น

เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ท่านสวามีได้ให้สร้างสุเหล่าขึ้นหลังหนึ่งสำหรับชาวบ้านปุตตปาระตีที่นับถืออิสลามซึ่งมีฐานะยากจน แต่ก่อนนั้นบุคคลเหล่านี้ต้องเดินไปเป็นระยะทาง ๓ ถึง ๔ ไมล์ เพื่อจะไปร่วมประชุมสวดมนต์ทำพิธีของพวกเขา สุเหล่าแห่งใหม่นี้สร้างเสร็จในระหว่างเดือนรามะซันของปี ค.ศ. ๑๙๗๘ ในวันเปิดสุเหล่าท่านบาบาก็มาทำพิธีเปิดด้วยตนเอง และได้ปาฐกถาธรรมให้ชาวมุสลิมที่มาประชุมได้ฟังโดยทั่วกัน ซึ่งส่วนมากบุคคลกลุ่มนี้ก็เป็นชาวนาบ้าง ช่างฝีมือบ้าง และผู้ที่ทำการค้าขายเล็ก ๆ น้อยบ้างก็มี

พระคัมภีร์โกหร่าน

ในการปาฐกถาครั้งที่กล่าวนี้ ท่านสวามีกล่าวว่า พระคัมภีร์โกหร่าน ซึ่งได้ถูกเปิดเผยให้ศาสดาโมฮัมหมัด ในระหว่างเดือนรามะซันนั้น เป็นเรื่องการติดต่อจากสวรรค์ (divine comnunication) จริงๆ การติดต่อนี้มาถึงท่านศาสดาโมฮัมหมัด โดยกระแสคลื่นคือความสั่นสะเทือนจากเบื้องบน (Waves of divine vibrations) ในทำนองเดียวกันกับที่สัจธรรมของคัมภีร์พระเวท, คัมภีร์ไบเบิล คัมภีร์เซ็นดา อเวสถะ (Zenda Avestha) และคัมภีร์อันยิ่งใหญ่อื่นๆ ได้ถูกนำมาเปิดเผยให้มนุษย์ได้ทราบ ท่านสวามีอธิบายต่อไปว่า ความยิ่งใหญ่ของคัมภีร์โกหร่าน ซึ่งประกอบด้วยคุณธรรม ๕ ประการ คือ ความกรุณาสงสาร ความจริง การเสียสละ การให้อภัยและความเป็นผู้รู้จักเคารพความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยใจกว้าง (tolerance) เหล่านี้ ได้มีอยู่ในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาทุกศาสนาของมนุษย์ชาติ

การสมาทานศีล "อด"

เกี่ยวกับเรื่องการสมาทานอดอาหารนั้น ท่านสวามีก็นำมาอธิบายเพิ่มเติมให้มีความหมายที่ลุ่มลึกและกว้างขวางยิ่งขึ้น โดยท่านกล่าวว่าการถือศีลอดของศาสนาอิสลามในเดือนรามะซัน มีความหมายมากกว่าการที่จะอดอาหาร และเครื่องดื่มตั้งแต่อาทิตย์อุทัยจนอาทิตย์ตกเท่านั้น เพราะความจริงย่อมหมายความถึงว่าให้ "อด" คืองดเว้นจากการกระทำรุนแรง จากการพูดเท็จ ความโกรธ, ความอิจฉาริษยา และความมุ่งร้ายต่อผู้อื่นโดยประการต่างๆ ทั้งหมด "เธอจงอย่าเพียงแต่อดอาหารและสวดอ้อนวอนตามประเพณีเท่านั้น แต่จงทำตนให้เป็นคนสุภาพอ่อนโยน และเป็นผู้มีศีลธรรมอันดีเพื่อก่อให้เกิดความสุขในสังคมของเธอด้วย" อันที่จริงก็น่าจะเป็นเช่นนั้น คือการ "อด" ภายนอกอันได้แก่การอดอาหารและน้ำนี้ ควรจะเป็นสัญญลักษณ์หรือปฏิปทาไปสู่การ "อด" ที่แท้จริงภายในซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเท่านั้น นี้ได้แก่อินทรียสังวร, การชำระจิตให้บริสุทธิ์

ซึ่งจะเป็นเครื่องนำบุคคลให้ได้เข้าใกล้ชิดองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งขึ้น

ถ้าชาวบ้านทั้งหลายเห็นซึ้งถึงความจริงอันลุ่มลึกลงไปเหล่านี้ ซึ่งแฝงอยู่ในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของตนคือคัมภีร์โกหร่านได้แล้ว เขาก็จะสามารถอยู่ร่วมกันกับประชาชนผู้นับถือศาสนาอื่น ๆ ได้ด้วยความสามัคคีปรองดองเป็นอันดี และแล้วก็จะเป็นตัวอย่างแก่ประชาชนอื่น ๆ โดยทั่วไปด้วย

หลังจากการแสดงปาฐกถาธรรมแล้ว ท่านไส บาบาได้เนรมิตล็อกเก็ตเงิน ๗ อัน เป็นรูปจารึกคำภาษาอาหรับว่า อัลลาฮา (Allaha) และได้ให้แก่หัวหน้าของคณะกรรมการปกครองสุเหร่า เพื่อไปแจกจ่ายแก่สมาชิกคนอื่น ๆ ในคณะกรรมการชุดนั้นด้วย

ในวันเปิดสุเหร่านั้น ทุกคนล้วนมีความปีติยินดีเบิกบานโดยทั่วกัน ในการที่เขาเหล่านั้นได้ตระหนักถึงความปรารถนาดีของท่านไส บาบา ที่ได้อุตส่าห์ขวนขวายสร้างสุเหร่าให้ดังกล่าวแล้ว ศาสนิกชนที่เป็นอิสลามก็ดี ที่เป็นฮินดูและสาวกที่ถือศาสนาอื่น ๆ ก็ดี

ได้ร่วมกันเดินเป็นกระบวนยาวไปจนถึงสุเหร่าแห่งใหม่ เขาเหล่านั้นร้องเพลงดังกระหึ่มไปตลอดทาง—เป็นเพลงสวดภาษาอูรดูบ้าง ภาษาเตเลกูบ้าง ซึ่งได้แต่งขึ้นเป็นพิเศษสำหรับโอกาสนี้ ทั้งหมดร่วมใจกันร้องเพลงสรรเสริญคุณของท่านไส บาบา ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาจริง ๆ

สานุศิษย์ที่เป็นมุสลิม

ชาวมุสลิมที่มาเลื่อมใสท่านไส บาบานั้น ไม่ได้มาจากแหล่งต่าง ๆ ในอินเดียเท่านั้น แต่ยังมาจากประเทศที่ห่างไกลออกไปเช่น เลบานอน อิรัค อิหร่าน และลิเบียอีกด้วย เขาเหล่านี้นับถือท่านไส บาบาว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ (Great Prophet) บ้าง เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์จากสรวงสวรรค์ (Divine Mystic) บ้าง มีบางคนกล่าวว่า "แสงสว่างที่ฉายโดยผ่านทางองค์ศาสดาของศาสนาทั้งหมดในอดีตได้มาปรากฏในปัจจุบันแล้ว โดยมาอยู่ในองค์ท่านสัตยาไส บาบานี่เอง" (the Light that shone through all religious founders of

the past is present in the person of Satya Sai Bada today)

ข้าพเจ้ามีมิตรที่สนิทสนมมีนิสัยดีอยู่หลายคน สองคนในจำนวนนั้นคือ ศาสตราจารย์ เอส บาชิรุดดิน และภรรยาของเขาชื่อ เซบา ทั้งสองเป็นมุสลิม แต่ก็เป็นสาวกที่นับถือท่านไส บาบามาก ศาสตราจารย์ผู้นี้เป็นหัวหน้าของแผนกการคมนาคม และหนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัยออสมาเนีย ในแคว้นไฮเดอราบัด ของอินเดีย เขาเป็นผู้ที่สามารถอธิบายเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างท่านไส บาบากับศาสนาอิสลาม เขาได้ส่งบทความที่เขาเขียนไว้ชื่อว่า **"สัตยาไส บาบา : ผู้วิเศษจากสวรรค์"** มาให้ข้าพเจ้า โดยอนุญาตให้ข้าพเจ้าเขียนวิจารณ์แนวความคิดของเขาหรืออ้างอิงข้อความของเขาได้ตามปรารถนา

ตอนหนึ่งเขาเขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้ารู้สึกว่าถ้อยคำที่ท่านไส บาบากล่าวนั้นมีความหมายเช่นเดียวกับคาถาในคัมภีร์โกหร่านนั่นเอง และสำหรับองค์ท่านไส บาบานั้น ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านเป็นผู้มีพลังจากสรวงสวรรค์

จริง ๆ เป็นผู้ที่มีความกรุณามากที่สุด ยินดียกโทษให้กับคนที่ทำผิดทุกคน ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นเครื่องแสดงออกอย่างเด่นชัดว่า คุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าคือพระอัลหล่าของเรานั้นเป็นเช่นไร และสามารถทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นหรือเข้าถึง เกิดความรู้สึกเช่นไร.....”

อีกตอนหนึ่งเขาเขียนว่า “ในพระคัมภีร์โกหร่านมีข้อความตอนหนึ่งกล่าวว่า — *พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงถือว่าคำสอนดั้งเดิมของศาสนาหนึ่งแตกต่างกันกับของอีกศาสนาหนึ่ง* (God does not distinguish between the original teachings of one religion and the other (II : 136)) นอกจากจะยืนยันว่า พระคัมภีร์ที่มีอายุเก่าแก่กว่า ย่อมมีความบริสุทธิ์ (คือถูกต้อง) มากกว่า (but merely confirms the purity of the earlier scriptures) เขาได้ชี้แจงให้เห็นว่า สาระสำคัญของคำสอนดั้งเดิมของทุกศาสนาย่อมเหมือนกัน เป็นแต่ว่าต่อมาก็มีการดัดแปลงปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของท้องถิ่น ของภูมิศาสตร์และองค์ประกอบแวดล้อมอื่น ๆ อีก ท่านไส บาบาก็เคยย้ำไว้ว่า คัมภีร์พระเวทและปุราณะไม่ได้เป็นของ

อินเดียหรือศาสนาอื่นใด หรือแม้แต่ของศาสนาใดโดยเฉพาะ แต่ทว่าเป็นของมนุษย์ชาติทั้งมวลในฐานะที่เป็นเสียงของพระผู้เป็นเจ้าคือสัจธรรม.....”

แนวคิดอิสลามกับคำสอนของท่านไส บาบา

แนวคิดของศาสนาอิสลามที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ไม่มีการเริ่มต้น ไม่มีจุดจบ และอยู่เหนือความรู้ความเข้าใจของมนุษย์นี้ ก็เหมือนกันกับคำสอนของท่านสวามีเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดนั่นเอง นอกจากนั้น ท่านสวามียังกล่าวด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในคนทุกคนในฐานะเป็น อาตมัน ส่วนในคัมภีร์โกหร่านมีข้อความว่า “เราอยู่ในวิญญาณของสูเจ้าเอง ไฉนเจ้าจึงไม่เห็นเรา? (I am in your own soul. Why ye see not?) สำหรับพระผู้เป็นเจ้าในรูปแฝงหรือแทรกซึมอยู่ในจิตใจ (immanent God) นี้ ท่านสวามีกล่าวว่า เป็นพระผู้เป็นเจ้าที่สามารถล่วงรู้ถึงความคิดและความรู้สึกที่เร้นลับที่สุดของทุก ๆ คนได้ทุกอย่าง (knows all your most secret thoughts and feelings) และอันที่จริง

นอกจากท่านจะกล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ยังแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดด้วย (ในหลาย ๆ กรณีมาแล้ว) ในคัมภีร์โกหร่าน ก็มีข้อความที่แสดงถึงความจริงอันมหัศจรรย์นี้ไว้เช่นเดียวกันว่า "พระผู้เป็นเจ้าทรงล่วงรู้ถึงเสียงกระซิบอันลึกซึ้งที่สุดของจิตมนุษย์ (God knows the innermost whispers of the human mind)."

ปาฏิหาริย์หยั่งรู้ความคิด

เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ อีกหลายพันคน ศาสตราจารย์บาชิรุดดินและภรรยาของเขา ได้ประจักษ์ชัดถึงอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งสถิตอยู่ในดวงใจของทุกคนนี้ด้วยประสบการณ์ของตนเอง ซึ่งได้เกิดขึ้นหลายครั้งด้วยกัน ต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ครั้งหนึ่งของเขาทั้งสอง ซึ่งเขากล่าวว่าเป็นการได้รับบทเรียนขนาดหนักทีเดียว เขาเล่าไว้ดังต่อไปนี้

"เมื่อตอนที่เราได้พบท่านสวามีพร้อมกันเป็นครั้งแรกนั้น เราต้องคอยอยู่ถึง ๕ วัน กว่าท่านจะเรียกเราเข้าไปพบ ทั้งนี้เพราะว่าตอนที่เราทั้งสองเดินทางไปที่

ปุตตปารตีนั้น เรากำลังมีเรื่องโกรธเคืองกันและกันอยู่ด้วย ซึ่งทั้งนี้ก็คงจะเป็นเพราะว่าเรามีทิฏฐิมานะจัดด้วยกันทั้งคู่ แต่แล้วข้าพเจ้าก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า การที่ท่านสวามีไม่ยอมเรียกเราให้เข้าพบท่าน อาจจะเป็นเพราะเหตุที่เรายังทะเลาะโกรธเคืองกันอยู่เช่นนี้ก็ได้ ดังนั้นในตอนเย็นของวันในลำดับที่ห้า เราจึงสวดอ้อนวอนต่อองค์ท่านว่า เราจะเลิกทะเลาะกัน จะยกโทษให้กันและกัน และจะไม่นำเอาเรื่องบาดหมางเก่า ๆ มาเป็นเหตุให้ทะเลาะกันอีกต่อไป พอวันรุ่งขึ้นเท่านั้นเอง ท่านสวามีก็เรียกเราไปพบทันที ขณะเมื่อได้พบกันในขณะแรกท่านสวามียิ้มต้อนรับอย่างอารมณ์ดี แล้วถามเราว่า "เป็นไงเรื่องทะเลาะกันน่ะ ไปถึงไหนแล้ว?" คำถามดังกล่าวนี้ทำให้เราตระหนักได้เลยว่า องค์ท่านได้รู้เรื่องลี้ลับส่วนตัวระหว่างเราสองคนหมดแล้ว ทำให้เรารู้สึกละอายใจเป็นอันมาก แต่เราก็ดีใจด้วยเหมือนกัน และรีบตอบท่านทันทีว่า "เลิกหมดแล้วครับผม/ค่ะ"

ศาสตราจารย์ผู้นี้เคยได้ยินข่าวว่า บางครั้งท่านสวามีก็ให้ "มนต์" แก่ศิษย์ของท่านบางคนเหมือนกัน

เขาจึงอยากได้ไว้สำหรับตนเองบ้าง ดังนั้นในระหว่างการเข้าพบท่านเมื่อวันงานทัสเสระบี ค.ศ. ๑๙๗๗ เขาจึงขอร้ององค์ท่านให้มนต์แก่เขา เพื่อไว้ใช้เป็นส่วนตัวสักบทหนึ่ง

"ไหนนะ เธอต้องการมนต์รึ?" ท่านสวามีพูด พร้อมกันนั้นท่านก็เอามือล้วงเข้าไปในคอเสื้อของศาสตราจารย์ แล้วหยิบเอาล๊อกเก็ตเงินอันหนึ่งที่ห้อยคอเขาอยู่นั้นเอง ออกมาให้เขาดู ล๊อกเก็ตอันนั้นมีอักขระภาษาอาราบิดอยู่คำหนึ่ง อ่านว่า "อัลหล่า" ท่านสวามีได้เนรมิตล๊อกเก็ตอันนี้ให้เขาเอง ในระหว่างการพบกันคราวก่อน ที่สถานธรรมเกษตรในกรุงบอมเบย์ ครั้นแล้วท่านสวามีก็เอาล๊อกเก็ตอันนั้นคืนกลับไปเข้าที่เดิมโดยไม่ได้พูดอะไรอีกเลย ศาสตราจารย์ได้เขียนบันทึกความเห็นของเขาในตอนนี้ไว้ว่า "เป็นอันว่าผมเข้าใจถ่องแท้แล้วว่า มนต์สำหรับผมนั้น ความจริงมีห้อยคออยู่ก่อนแล้วโดยแท้"

ศาสตราจารย์ผู้เป็นศิษย์ของท่านไส บาบา แต่ทว่าถือศาสนาอิสลามผู้นี้กล่าวว่า การที่เขามานมัสการ

ท่านไส บาบาครั้งแรกนั้น สาเหตุก็เนื่องมาจากวิกฤติการณ์เกี่ยวกับงานของเขา และปัญหาเรื่องความไม่ไว้วางใจ บัดนี้ปัญหาและวิกฤติการณ์นั้นก็ผ่านพ้นไปแล้ว แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าความรักความเมตตาของท่านสวามี ยังคงเป็นสรณะที่พึ่งของเขาได้เสมอ ในเมื่อเกิดความจำเป็นขึ้น หรือแม้เพียงแต่ว่า เกิดปัญหาเกี่ยวกับงานการที่ทำประจำวันก็ตาม ดังนั้น เขาจึงมีศรัทธาในองค์ท่านเพิ่มขึ้นทุกที เนื่องจากเขาได้รู้แน่ชัดว่าท่านไส บาบาคอยให้ความช่วยเหลือแก่เขาอยู่เสมอ ทั้งนี้มีสาเหตุอีกประการหนึ่งคือ ทั้งตัวเขาเองและครอบครัวได้ประสบปาฏิหาริย์ในแบบต่าง ๆ หลายประการ ที่เป็นส่วนวัตถุพอจะแสดงให้เห็นได้ก็มี และที่เป็นส่วนจิตใจโดยตรง ไม่สามารถแสดงหลักฐานยืนยันให้ผู้อื่นเห็นได้เลยก็มี

ภรรยาของเขาคือ เซบา เป็นนักปราชญ์คนหนึ่งทีเดียว เธอเป็นหญิงคนหนึ่งในบรรดาหญิงมุสลิมสองคน ที่ได้เขียนบทกวีสรรเสริญท่านสวามีไว้อย่างซาบซึ้งมาก หญิงมุสลิมอีกคนหนึ่งคือ เบกัม เตฮิรา บาโน

ซายีด ผู้เป็นกวีชาวเปอร์เซีย ผู้เชื่อว่าวิญญาณของพระอลหล่ำของเธออยู่ในร่างของท่านไส บาบา สตรีผู้นี้เป็นศิษย์ของท่านไส บาบา จนถึงปัจจุบันนี้ก็กว่า ๑๐ ปีแล้ว

ศาสตราจารย์บาชิรุดดินบอกกับข้าพเจ้าว่า ภรรยาของเขาคือ เซบา ตอนที่เธอมานมัสการท่านสวามีนั้นเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเองก็ทราบว่าเธอเป็นสตรีที่มีการศึกษาสูง มีวัฒนธรรมดี เป็นผู้มีความรู้สึกไว แต่ก็ยินดีทำงานทุกอย่าง ไม่ว่าจะเล็กน้อยคือคล้าย ๆ กับว่าจะไม่สมเกียรติเลย เพื่อบูชาพระผู้เป็นเจ้าของเธอ

เซบาได้พิมพ์หนังสือเล่มเล็ก ๆ ขึ้นเล่มหนึ่ง เป็นบทกวีสรรเสริญท่านสวามี โดยเขียนเป็นภาษาอูรดู และมีคำแปลเป็นภาษาอังกฤษด้วย เนื้อความของบทกวีนั้น มีข้อใหญ่ใจความมาจากหลักคำสอนของนิกายซูฟี ซึ่งถือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นผู้ที่รักยิ่งของหัวใจมนุษย์ เธอได้กรุณามอบหนังสือดังกล่าวให้กับภรรยาของข้าพเจ้า ๑ เล่มด้วย

ความขัดแย้งในจิตใจของตนเอง

หัวข้อเรื่องในคำนำของเธอในหนังสือเล่มเล็ก ๆ ดังกล่าวนั้น เป็นการแสดงออกซึ่งความเข้าใจต่อท่านไส บาบาในทัศนะของเธอ ซึ่งเป็นไปตามหลักของนิกายซูฟี ซึ่งเป็นหัวใจอันลึกซึ้งแท้จริงของศาสนาอิสลาม และเป็นเครื่องแก้ความเข้าใจผิดของผู้ถือศาสนาอิสลามแบบหัวรุนแรงจนไม่มีเหตุผล ซึ่งมีอยู่ในหลายประเทศในปัจจุบันนี้

เซบาได้เขียนไว้ในบทนำของเธอว่า "ในตอนที่ดิฉันได้พบท่านไส บาบาเป็นครั้งแรกนั้น ดิฉันเป็นมุสลิมที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาตามประเพณีอย่างแท้จริง คุณพ่อคุณแม่ของดิฉันเป็นผู้มีศรัทธาแรงกล้าและเป็นผู้มีความรู้ด้วย ท่านจึงเป็นผู้ที่เชื่อมั่นอย่างลึกซึ้งในความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา ด้วยเหตุนี้ในตอนแรกดิฉันจึงรู้สึก เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งต่อความเป็นพระผู้เป็นเจ้าของท่านไส บาบา แต่การเข้านมัสการท่านครั้งแรกเป็นสิ่งที่ทำให้ดิฉันปลาบปลื้มเหลือเกิน และก็ทำให้ดิฉันรู้สึกว่ามีพลังภายในอันลึกลับแผ่สร้านออกมา ตอน

นั้นจึงเกิดมีการขัดแย้งขึ้นภายในจิตใจ ทำให้เกิดความว้าวุ่นไปหมด ใจหนึ่งก็ถือตามความเชื่อเดิม *(ว่าจะไปนับถือใครอื่นอีกไม่ได้)* แต่อีกใจหนึ่งก็ถูกดึงดูดด้วยแม่เหล็กคือความเมตตาที่ออกมาจากท่านสวามี ให้เข้าไปหาท่าน ระยะเวลาต่อจากนั้นไปได้ทำให้ดิฉันปวดร้าวใจอย่างบอกไม่ถูก จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ดิฉันกำลังเคลิ้ม ๆ ก็ได้ยินเสียงท่านไส บาบากล่าวว่า "ก็เจ้ายังไม่รู้จักแม้ศาสนาของเจ้าเอง แล้วเจ้าจะมารู้จักเราได้อย่างไร?" ดังนั้น เช้าวันรุ่งขึ้น ดิฉันจึงกลายเป็นเหมือนเด็กหญิงไปอีกครั้งหนึ่ง คือริบศึกษาเรื่องราวอันลึลับเป็นประมัตถธรรมของศาสนาอิสลามเสียใหม่ และต่อมาดิฉันก็เข้าใจหลักการของคำสอนของซูฟีอย่างชัดเจน หลังจากนั้นดิฉันก็ยอมสยบอยู่แทบเท้าของท่านไส บาบา อย่างหมดหัวใจ"

การช่วยผู้อื่นคือการรับใช้พระเจ้า

เป็นอันว่าเซบาได้เห็นแล้วว่า มีอะไร ๆ ที่เหมือนกันอยู่หลายอย่าง ในคัมภีร์โกหร่านกับคัมภีร์พระเวท ซึ่งเป็นรากฐานของคำสอนของท่านไส บาบา ตัวอย่าง

เช่นหลักการแห่งคำสอนของท่านไส บาบา เน้นหนักในข้อปฏิบัติสองประการคือ ความรักพระผู้เป็นเจ้า และความรักเพื่อนมนุษย์ ซึ่งจะแสดงออกได้โดยการเอื้อเฟื้อช่วยเหลือผู้อื่น ท่านสวามีมักเตือนสาวกให้ระลึกอยู่เสมอว่า "การทำประโยชน์ (หรือว่ารับใช้) ผู้อื่นก็เท่ากับเป็นการรับใช้พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง" เซบาได้อ้างถึงข้อความในคัมภีร์โกหร่าน ซึ่งมีอยู่ประโยคหนึ่งกล่าวว่า ศาสดาของอิสลามถือว่า มนุษยชาติทั้งมวลคือครอบครัวของพระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ทำประโยชน์อันยิ่งใหญ่ที่สุดให้แก่ครอบครัวของพระองค์ก็ย่อมเป็นผู้อันพระผู้เป็นเจ้าทรงรักมากที่สุด (All mankind is the family of God, and he is the most loved of God who does the greatest good to his family)"

นิกายซูฟีให้หลักการไว้ว่า สิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่อย่างแท้จริงในสากลจักรวาลคือพระผู้เป็นเจ้า ส่วนรูปร่างที่ปรากฏออกมาภายนอก ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลานั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง จึงเป็นมายา ท่านไส บาบา ก็มักจะสอนเน้นอยู่เสมอในเรื่องความแตกต่าง

ของสิ่ง ที่มีอยู่จริง และสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง ท่านกล่าวว่า ปรมาตมันอย่างเดียวเท่านั้นเป็นของจริง ปรมาตมันเป็นสัจธรรม ปรมาตมันคือความรัก"

สูคือพระเจ้า

และเราก็จะเห็นด้วยว่า ท่านไส บาบาสอนว่าจุดประสงค์ของความเป็นอยู่ของมนุษย์ ก็คือการรู้จักพระผู้เป็นเจ้า และหลอมละลายเข้าสู่ภาวะอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ สำหรับผู้ที่ถือนิกายซูฟีก็เป็นทำนองเดียวกัน เพราะเขาถือว่าการเข้าอยู่ร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นที่รักนั้น เป็นความสำเร็จครั้งสุดท้ายของมนุษย์ มันสูร์ อิเบ็น ฮัลลัช ได้เขียนข้อความไว้ว่า "ฉันเห็นพระผู้เป็นเจ้าด้วยนัยน์ตาใจของฉัน ฉันได้ถามว่า สูเป็นใคร? ท่านก็ตอบว่า เราก็เป็นสูนั่นแหละ"

เซบาได้พบว่า ยังมีประเด็นที่เข้ากันได้อย่างใกล้ชิดอีกหลายขอ ระหว่างคำสอนของนิกายซูฟี กับคำสอนของท่านไส บาบา เธอกล่าวว่าทั้งหมดนี้แสดงว่าคำสอนของศาสนาทั้งสองมีส่วนที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี

ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองศาสนาเกิดในที่ ๆ ไกลกันมาก และในเวลาที่ห่างกันมากเช่นกัน แต่แล้วทั้งสองก็ดูจะแยกกันไม่ออกเลยทีเดียว แม้ในด้านการแสดงปาฏิหาริย์ เธอก็เห็นว่ามีความเหมือนกันหลายประการระหว่าง ท่านไส บาบา และนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ของศาสนาอิสลามหลายองค์

พรสวรรค์ของผู้ประกาศสัจธรรม

ท่านศาสดาโมหะหมัดครั้งหนึ่งได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ผู้นำสัจธรรมมาประกาศแก่มนุษย์ก็ดี นักบุญทุกท่านก็ดี จะต้องมีพรสวรรค์ คือความสามารพิเศษบางอย่างเสมอ และด้วยพรสวรรค์ดังกล่าวของท่านเหล่านี้นั่นเอง ประชาชนจึงได้ปลงใจเชื่อในความจริงของธรรมะที่ท่านประกาศและสั่งสอน และด้วยเหตุนี้เอง ท่านผู้มีอิทธิฤทธิ์ที่แสดงปาฏิหาริย์ด้วยจิตบริสุทธิ์ *(คือไม่ใช่แสดงแบบโอ้อวดหรือเห็นแก่ตัว)* จึงมีความมุ่งหวังเพียงแค่ว่าจะให้เป็นการปลูกศรัทธา และเกื้อหนุนการประกาศสัจธรรมแก่หมู่มนุษย์ *(ส่วนมากที่ยังต้องใช้อิทธิปาฏิหาริย์ช่วยด้วย)* เท่านั้นเอง (And so the basic

aim of the divine miraclc is to strengthen faith and promote Truth among mankind) เซบาได้กล่าวว่า เพราะเหตุนี้เองท่านนักบุญผู้วิเศษในศาสนาอิสลามจึงช่วยรักษาโรคที่ใคร ๆ คิดว่าไม่มีหวังหายแล้วให้หายได้ ทั้งยังได้ช่วยเหลือสาวกของท่านผู้กำลังมีความเดือดร้อนลำเค็ญต่าง ๆ ด้วยวิธีการอันลึกลับ ทำให้คนจนเกิดร่ำรวยขึ้นมาในทันที ช่วยให้คนหลายคนได้รับความสำเร็จสมปรารถนาในสถานการณ์ ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ เนรมิตสิ่งของขึ้นมาจากอากาศ และชุบคนที่ใคร ๆ คิดว่าตายแล้วให้ฟื้นขึ้นมา ดังนั้น เซบาแม้จะเป็นมุสลิมก็ถือว่า ปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา แสดงออกถึงความเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ขององค์ท่าน เช่นเดียวกับปาฏิหาริย์ของศาสดาโมหะหมัด และนักบุญในศาสนาอิสลามท่านอื่นๆ ด้วยเหมือนกัน

เซบายังได้เปรียบเทียบการแสดงปาฏิหาริย์เฉพาะอย่างในแต่ละกรณีที่มีบันทึกไว้ว่า นักบุญในศาสนาอิสลามได้กระทำไว้แล้ว กับการแสดงปาฏิหาริย์แต่ละครั้งของท่านไส บาบา ในปัจจุบันนี้ด้วย ทั้งนี้เธอกล่าว

ว่า การแสดงปาฏิหาริย์ของผู้ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ไม่ว่าจะเกิดในยุคใดสมัยใดก็ตาม ย่อมสามารถเปลี่ยนทัศนคติของบุคคล *(ผู้ไม่เชื่อมาแต่เดิม)* ตลอดจนถึงวิถีชีวิตของบุคคลเป็นส่วนมาก พร้อมกันนั้นก็ช่วยนำเขาเหล่านั้นให้เข้ามาใกล้พระผู้เป็นเจ้ายิ่งขึ้น

พลังแห่งความรักเบื้องหลังปาฏิหาริย์

และข้อสำคัญก็คือ ตามความเห็นของเซบานั้น เธอคือว่า ในการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านผู้วิเศษสูงส่งจริง ๆ นั้น ไม่ว่าจะเป็นไปในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม จะต้องมีพลังที่มีอำนาจ คือพลังแห่งความรักด้วยเมตตาแฝงอยู่เบื้องหลังทุกครั้งและทุกแห่ง แต่นั่นแหละ "จิตของมนุษย์ที่มีสติปัญญาอยู่ในระดับจำกัดเช่นนี้ ย่อมไม่สามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริงว่า พลังแห่งความรักของท่านเหล่านั้น มีอำนาจมหาศาลเพียงใด และเขาก็ไม่สามารถจะรู้ได้เช่นเดียวกันว่า อิทธิปาฏิหาริย์เหล่านั้นจะปรากฏออกมาในรูปใดแบบใดบ้าง แต่อย่างน้อยที่สุด

ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ถ้าบุคคลสามารถจะยอมรับความจริงว่า

ท่านเป็น ผู้ให้ ความรัก
สูงนัก เพราะรัก เพื่อให้
ท่านเป็น องค์ความ— รักใน
หทัย ทุกทั่ว ตัวคน

เหตุนั้น ท่านจึง ถูกรัก
หน่วงหนัก จากทุก ทุกหน
เป็นผู้ อันทุก ทุกคน
รักจริง ยิ่งล้น พ้นประมาณ.

เป็นอันว่า ข้าพเจ้าจะขอจบการบรรยายสำหรับบทนี้ ในลักษณะเดียวกันกับที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นมาแล้ว คือด้วยบทกวีของเซบา อันแสดงออกซึ่งความรักของเธอที่มีต่อองค์ท่านไส บาบา ดังต่อไปนี้

เพียงแลจ้อง

เพี๋ยงตา บาบา แลจ้อง
เพ่งมอง ข้า ฯ พรั่น หวั่นไหว
ทุกสิ่ง สลาย กายใจ
ของข้า ฯ เปลี่ยนไป ทันที๋

ข้า ฯ เกือบ มิทัน รู้สึก
อัศจรรย์ พันลึก ครั้งนี้
เป็๋นคน ใหม่พลัน ทันที๋
ด้วยความ ปรานี๋ แห่งองค์—

ภควัน อันเปรี๋ยบ อรุณ
ช่วยให้ ไออุ่น โสรจสรง
ยามแจ้ง แสงรุ่ง พุ่งลง
สู่ตรง ภาคพื้๋น พสุธา

เป็๋นคราว สั้นเวลา ราตรี๋
เกิดมี๋ ความสว่าง ทั่วหล้า
เป็๋นปรา— กฏการณ์ ผ่านมา
เบิกฟ้า สี๋ทอง ผ่องอำไพ

ทั้งนี้	ไม่มี	ส่งเสียง
ปราศจาก	สำเนียง	น้อยใหญ่
คืนวัน	ผันเปลี่ยน	เวียนไป
เปรียบได้	กับบาท	อุบล *
แห่งองค์	ภควัน	ท่านย่าง
ในที่	ต่าง ๆ	ทุกหน
ปลอดเสียง	สำเนียง	อึงอล
บาระมี	มากพ้น	พรรณนา
อันสี	เสื้อคลุม	ศักดิ์สิทธิ์
มีฤทธิ์	อัศจรรย์	นักหนา
กวาดไป	ได้ทั่ว	โลกา
ด้วยความ	เมตตา	ปรานี

---

* บาทอุบล : นี้แปลทับศัพท์มาจากคำว่า Lotus Feet ซึ่งอาจจะเรียงกลับเป็นว่า "อุบลบาท" ก็ได้เหมือนกัน คงจะหมายความเป็นทำนองว่า เท้าของท่านงามเหมือนดอกบัวก็ได้ หรือว่ามีสภาพอ่อนละมุลเหยียบลงไป ณ ที่ใดก็ไม่มีเสียงดังโครมคราม คือเป็นผู้ที่เดินเงียบ (เหมือนการเดินของช้าง) ก็ได้ หรือว่ามีดอกบัว (แห่งความรักด้วยเมตตา) รองรับทุกย่างก้าวก็ได้ ในที่นี้เปรียบเหมือนแสงอรุณที่ค่อย ๆ คืบคลานมาขับไล่ความมืดแห่งราตรีไปโดยไม่มีเสียง แต่ก็เป็นแสงที่มีพลังมหาศาล สามารถขับไล่ความมืดให้สลายตัวไปได้.

ดุจแสง แห่งอรุ— โณทัย
กวาดไป ได้ทั่ว ทุกที่
ข้า ฯ พร่ำ รำพัน ครั้งนี้
ด้วยมี ปรารถนา อาวรณ์

ชีวิต ข้า ฯ ติด การงาน
ยากจัก คิดอ่าน ถ่ายถอน
ญาติมิตร คณานับ ซับซ้อน
ยากนัก จักผ่อน สบาย

แม้กระนั้น ภายใน ดวงจิต
ข้า ฯ คิด สำคัญ มั่นหมาย
ภักดี ไม่หย่อน ผ่อนคลาย
หวังเข้า สู่สาย กระแสธาร

อันไหล สะพรั่ง หลั่งมา
คือความ เมตตา สงสาร
โปรดด้วย ช่วยดล บันดาล
ให้ข้า ฯ สรงสนาน ธารรักเอย.

— เซบา บาชิรุดดิน (Zeba Bashi ruddin)

บทที่ ๑๑

ไส บาบา กับพุทธศาสนา

ทางสายกลาง

ความสุข สัมผัส ทางโลก
มิใช่ ทุกข์โศก เหือดหาย
เป็นเพียง ทุกข์หย่อน ผ่อนคลาย
หลอกให้ สบาย ชั่วคราว

ทำให้ ใจเรา ประมาท
คิดพลาด คาดผิด เปล่า ๆ
หลงว่า สดชื่น ยืนยาว
ถึงคราว แปรเปลี่ยน เวียนไป

ทุกข์โศก โรคภัย ร้ายแรง
สำแดง อำนาจ มาใหม่
แผดเผา ชีวิต จิตใจ
มอดไหม้ มิได้ ปรานี

มนุษย์ ทุกรูป ทุกนาม
ใจตั้ง หวังความ สุขศรี
เหตุไฉน ได้ทุกข์ ทับทวี
เข็ญใจ ไพร่—ผู้ดี เช่นกัน

ทั้งนี้ เหตุด้วย ดวงจิต
พลาดผิด คิดยึด ถือมั่น
หลงไป ให้ความ สำคัญ
สิ่งภาย— นอกนั้น เกินควร

ชื่อเสียง อำนาจ วาสนา
เงินตรา ครอบครัว ทั่วถ้วน
ร่างกาย ตายแก่ แปรปรวน
ใจเห เรรวน ไปตาม

คิดว่า สิ่งนั้น ของตน
ตามขน ใส่บ่า แบกหาม
อุตส่าห์ มานะ พะ—ยายาม
คิดเห็น เป็นความ สุขจริง

นี่คือ ความพลาด คาดผิด
ลืมคิด ว่ามี อีกสิ่ง
สูงล้น พ้นโลก จริง ๆ
ยอดยิ่ง หาไหน ไม่ปาน

สิ่งนั้น คือความ ปล่อยวาง
เพื่อปลีก หลีกห่าง สังสาร *
ไม่หลง กามสุข ทุกประการ
พ้นผ่าน บ่วงความ ยินดี

แม้บ่วง คือความ ยินร้าย
ก็สละ ละได้ ทุกที่
เพราะเบื่น อารมณ์ ถมทวี
กดให้ ใจนิ้ บีแบน

ผู้มุ่ง ตามรอย พุทธองค์
ควรปลง ใจให้ แนบแน่น
ศรัทธา อย่าหย่อน คลอนแคลน
ในแผน– ที่บอก ทิศทาง

---

* สังสารหรือสงสาร เป็นคำย่อมาจาก วัฏฏสังสาร คือการเวียนว่ายตายเกิดเป็นวงกลมซ้ำแล้วซ้ำอีก

ละสิ้น ยินดี ยินร้าย
อันเป็น จุดตาย สองข้าง
แหวกออก พุ่งลง ตรงกลาง
ด้วยการ ปล่อยวาง เฉยไป

นี้คือ อุเบก– ขาญาณ
ในสรรพ– สังขาร น้อยใหญ่
เป็นทาง ห่างโทษ ทุกข์ภัย
ทำให้ ใจนั้น พลันเป็น–

อิสระ จากสิ่ง ภายนอก
อันปลิ้นปล้อน หลอนหลอก ไม่เว้น
เข้าถึง ซึ่งความ สงบเย็น
ได้เห็น ความจริง ทุกสิ่งอัน

ขอเชิญ พี่น้อง ผองเรา
จงเข้า สู่ทาง สายกลางนั่น
ใช้ปัญญา รักษา ตนพลัน
สู่นิพ– พานนั้น นิรันดร.

คำสอนของพุทธศาสนาเน้นหนักการลงมือปฏิบัติ

ในบรรดาบุคคลผู้ถือศาสนาต่าง ๆ กัน ที่มาหาท่านไสบาบานั้น ได้มีพระทางพุทธศาสนาจากประเทศต่าง ๆ อยู่ด้วย น่าคิดว่าท่านเหล่านี้มีความประสงค์สิ่งใดหรือ—ท่านผู้ครองจีวรสีหม่น ผู้อุทิศชีวิตเพื่อปฏิบัติตามมรรคอันพระมหามุนีแห่งศากยะตระกูลได้ทรงประกาศไว้เมื่อนานมาแล้ว ท่านเหล่านั้นมาหาท่านไส บาบาด้วยความมุ่งหมายอะไร ?

ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อย ถ้าเราสามารถนำหลักการแห่งคำสอนของท่านไส บาบามาเปรียบเทียบกันกับคำสอน อันพระสมณโคดมผู้มาจากขัตติยสกุล ผู้บรรลุความตรัสรู้หลังจากการนั่งสมาธิใต้ต้นโพธิมาเป็นเวลานาน ได้ทรงแสดงไว้ที่ภาคเหนือของอินเดียเมื่อ ๒๕๐๐ ปีมาแล้ว เพราะหลังจากที่ได้ตรัสรู้แล้ว กิตติคุณของพระองค์ก็ปรากฏแพร่สะพัดไป โดยมหาชนทั้งหลายได้รู้จักพระองค์ในนามว่า พระ-พุทธเจ้า ซึ่งหมายความว่าท่านผู้ตรัสรู้แล้ว คำนี้มาจากรากคำภาษาสันกฤต คือ พุธฺ แปลว่า ตรัสรู้หรือรู้

พระพุทธองค์ได้ทรงประกาศพระธรรม ในขณะที่ประเทศอินเดียระยะนั้น เต็มไปด้วยความสับสนอลหม่านทางแนวความคิดปรัชญาอย่างขนานใหญ่ คำสอนของพระพุทธองค์ มีลักษณะตรงกันข้ามกับแนวความคิดทางปรัชญาทั้งหลายดังกล่าวมาแล้ว คือเน้นหนักในการพิสูจน์ด้วยประสบการณ์ของตนเอง และชักจูงให้เกิดความยินดีในการปฏิบัติ จะเห็นได้ว่าพระองค์หลีกเลี่ยงการเก็งความจริงในทางอภิปรัชญาทุกประการ *(คือไม่สนับสนุนให้คิดฝันหรือเดาเอา โดยการสร้างมโนภาพไปต่าง ๆ โดยไม่ลงมือปฏิบัติเองเลย)*

ความสุขทางโลกคือทุกข์น้อย

ในขณะที่พระองค์ผู้ตรัสรู้ตระเวนไปทั่วภูมิภาคชนบทแห่งรัฐต่าง ๆ ในสมัยกาล ๒๕๐๐ ปีมาแล้ว พระองค์ได้สังเกตความเป็นอยู่ของบุคคลทั้งหลายในดินแดนเหล่านั้นไปด้วย และได้เห็นตระหนักเป็นอย่างดีในสมัยนั้น เช่นเดียวกับที่พระองค์ก็คงจะต้องทรงเห็นเช่นนั้นในปัจจุบันนี้เหมือนกันว่า แม้มนุษย์เราจะเผ้า

ดิ้นรนแสวงหาความสุขอย่างหนักเพียงใด แต่เขาก็ยังคงเป็นผู้ต้องประสบทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นความไม่พอใจในสภาพที่ตนมีอยู่เป็นอยู่บ้าง ความทุกข์ร้อนที่แผดเผากายหรือใจบ้าง เกือบตลอดเวลา ท่านไส บาบาก็ได้เล็งเห็นเช่นนี้เหมือนกัน จึงได้กล่าวว่า "ความสุขสำราญนั้น เป็นเพียงระยะพักชั่วคราวระหว่างความทุกข์ทั้งหลายเท่านั้นเอง" (pleasure is just an interval between two pains)

รถโมหะขับโดยคนบ้า

พระพุทธองค์ทรงรู้ เช่นเดียวกับที่ท่านผู้ตรัสรู้ทั้งหลายจะพึงรู้ว่า อันที่จริง คือโดยเนื้อแท้แล้ว ความสุขและความสำราญนี้แหละ เป็นธรรมชาติอันแท้จริง เป็นปกติธรรมดาของมนุษย์ (in truth happiness and joy are the normal state of man according to his true nature) ที่นี้จึงมีปัญหาเกิดขึ้นว่า ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เหตุใดมนุษย์เราจึงต้องตกอยู่ในสภาพอันวิปริต (abnormal) คือตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ตลอด

เวลาเช่นนี้? คำตอบก็คือว่า มนุษย์เองนั่นแหละยังมีความเข้าใจผิดอยู่เป็นอย่างมาก เขาคิดว่าสาเหตุแห่งความทุกข์ความเดือดร้อนต่าง ๆ ของเขา อยู่ที่สิ่งต่าง ๆ **นอก** ตัวเขา เช่นถึงคราวเคราะห์ร้าย สภาพแวดล้อมไม่ดี ถูกผู้อื่นเกลียดชังให้ร้าย พระผู้เป็นเจ้าลงโทษ และอื่น ๆ อีกนานาประการ แต่พระพุทธองค์ได้ทรงเล็งเห็นมาแล้ว และท่านไส บาบาก็ได้เห็นตระหนักอยู่ในปัจจุบันนี้ว่า ต้นเหตุของทุกข์โรคทางใจนี้ อยู่ที่ตัวคนไข้หรือผู้ที่ได้รับทุกข์นั้นเอง รากเง่าของความทุกข์ต่าง ๆ ก็คือตัณหา ซึ่งเป็นตัวการนำไปสู่ความตะเกียกตะกายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่ผันแปรไปตลอดเวลาในโลกนี้ และนอกจากนั้น เมื่อได้มาแล้ว ก็ "ติด" คือยึดมั่นถือมั่นอยู่กับสิ่งนั้น ๆ จนถอนใจไม่ออก ตัณหาคือความทะยานอยากอันเห็นแก่ตัว โดยนัยดังกล่าวมาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออกจาก โมหะ หรือ อวิชา คือความไม่รู้สภาพของสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงของมัน สถานภาพของมนุษย์ดังกล่าวมาแล้วนี้ ถ้าจะวาดออกมาเป็นรูปเพื่อให้เห็นความจริงชัดเจน ก็น่าจะเป็น

รูปบุคคลผู้ที่กำลังขับขี่ยานพาหนะคันหนึ่ง พาหนะหรือรถคันนั้นมีชื่อว่าโมหะ คือความหลง ส่วนคนขับรถนั้นก็เป็นคนบ้า โดยมีชื่อว่านายตัณหานั่นเอง (a true, graphic picture of the human situation would show man riding in a vehicle called Delusion driven by a mad driver named Desire)

การดิ้นรนหาสุขจากสิ่งภายนอก

เกี่ยวกับโรค (ใจ) ซึ่งมีอยู่คู่กันกับมนุษย์ตลอดมาทุกยุคทุกสมัยนี้ ท่านสวามีกล่าวว่า "จงพรากจิตของเธอออกเสียจากอกุศลธรรมต่าง ๆ เช่น โมหะ ความหลอกลวง ความรู้สึกว่าเป็น "ตัวเรา" และเป็น "ของเรา" ถ้าทำได้เช่นนั้น เธอก็จะเป็นผู้สงบอยู่ได้ (ไม่ต้องเดือดร้อนกระวนกระวายอีกต่อไป)" อีกแห่งหนึ่งท่านกล่าวว่า ความชั่วคืออหังการ (ความถือตัว) บาปคือความโลภและยาพิษคือความริษยา สามอย่างนี้เธอจงกำจัดมันออกไปเสีย เมื่อใดที่เธอใฝ่ฝันหาความสุขจากสิ่งที่อยู่นอกตัว ก็จงระลึกไว้เสมอว่า ความสุขที่มี

ประมาณมากกว่านั้นอย่างมหาศาลกำลังรอเธออยู่แล้วภายในจิตใจของเธอนั้นเอง" (When yon look for joy in something outside you remember that a far greater joy lies in wait in your own inner consciousness)

ท่านไส บาบาได้กล่าวไว้โดยนัยเป็นเอนกประการว่า ความเขลาคือไม่รู้สัจธรรมนี้เองเป็นเหตุให้มนุษย์กระทำผิดครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งเป็นการลงโทษตนเองโดยไม่รู้ตัวครั้งแล้วครั้งเล่าเหมือนกัน เรื่องนี้ถ้าเราวิเคราะห์ดูสถานการณ์รอบตัวเราด้วยใจที่รักเหตุผล และไม่ลำเอียงแล้ว ทุกคนก็จะเห็นความจริงดังกล่าวแล้วด้วยตนเอง

"ยา" และ "ใบสั่งยา" สำหรับโรคทางวิญญาณ

ที่นี้จะมียารักษาโรค (ใจ) ดังกล่าวแล้วนั้นไหม? คำตอบก็คือว่า จุดประสงค์ของการพัฒนาวิญญาณของเราก็คือ การยกระดับจิตที่อยู่ในระดับครึ่งมนุษย์ครึ่งสัตว์นี้ ให้ประณีตขึ้นไปถึงระดับที่เรียกว่ามนุษย์เทพยดา

(elevation from the human-aninal to the human-divine) แน่ละ การยกระดับจิตให้สูงและประณีตขึ้นดังกล่าวมานี้ เป็นกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไป และนำมาซึ่งความปวดร้าวไม่น้อยทีเดียว แต่เมื่อมนุษย์ได้บรรลุจุดหมายปลายทางของการพัฒนาเช่นว่านี้แล้ว โรคใจของมนุษย์อันเกิดจาก โมหะ คือความหลงก็จะหายไปเหมือนดังหมอกในตอนเช้าที่จะต้องกระจัดกระจายหายไป เมื่อแสงอรุณขึ้นมาฉะนั้น แต่นั่นแหละเมื่อมีความหวังแล้ว จะมีวิธีการหรือยาเพื่อรักษาโรคเช่นนี้ เพื่อช่วยคนไข้ให้หายป่วยได้ไหม ?

ต่อปัญหาข้อนี้ ก็มีคำตอบว่า นายแพทย์ทางวิญญาณผู้มีพระมหากรุณาผู้หนึ่ง คือพระพุทธองค์ ได้ทรงเขียน **"ใบสั่งยา"** คือแนะวิธีการให้ไว้แล้ว หรืออันที่จริง ถ้าจะพูดกันอย่างเคร่งครัด ก็เห็นจะต้องกล่าวว่า พระองค์ได้ "บอก" ใบสั่งยาไว้ให้แก่สาวกของพระองค์แล้ว เพราะในสมัยโน้น คงไม่ค่อยมีการเขียนกันเท่าใดนัก เมื่อสาวกรุ่นแรกของพระองค์ได้ฟังคำบอกเรื่องใบสั่งยานั้นแล้ว ก็ "บอก" แก่สาวกของตนใน

รุ่นต่อ ๆ ไปเป็นลำดับ คือรับช่วงกันไปเป็นทอด ๆ เป็นเวลาประมาณ ๓๐๐ ปี ต่อจากนั้น จึงได้มีการเขียนหรือว่า จารึก "ใบสั่งยา" อันยิ่งใหญ่นี้ไว้เป็นหลักฐานมาจนทุกวันนี้

อริยมรรคมีองค์แปด

บางท่านอาจสงสัยว่า ในเมื่อเวลาได้ล่วงเลยมานานถึงขนาดนี้แล้ว การสืบต่อมาด้วยมุขปาฐะ (คือด้วยปาก) ดังกล่าวแล้วนั้น จะไม่มีการเคลื่อนคลาดบ้างเลยทีเดียวหรือ? ตอบว่าก็อาจเป็นได้บ้างเหมือนกัน แต่อย่างน้อยที่สุด เราก็ยังสามารถตรวจสอบ โดยการเปรียบเทียบได้บ้างกับ "ใบสั่งยา" ของนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ในทางวิญญาณท่านอื่น ๆ

"ใบสั่งยา" ของพระพุทธองค์นั้นมีชื่อว่า อริยมรรคมีองค์แปด ซึ่งมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าทางสายกลาง เพราะว่าเป็นข้อปฏิบัติที่เว้นจากส่วนสุดทั้งสองอย่าง คือ การหมกมุ่นในกามคุณจนเกินไป และการทรมานตนให้ลำบากเปล่า ๆ

องค์แปดประการของอริยมรรคดังกล่าวแล้วนั้น นักปราชญ์ทางพุทธศาสนาเรียกชื่อต่าง ๆ กัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจะพยายามเข้าใจความหมายอันอยู่เบื้องหลังของคำเหล่านั้น ซึ่งแม้ว่าจะแตกต่างกันบ้างก็ตาม ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะลำดับองค์แปดประการเหล่านั้นตามมติของนักปราชญ์ผู้หนึ่ง ซึ่งแปลมาจากคำภาษาบาลีอันเป็นภาษาที่ใช้จารึกพระคัมภีร์ของพุทธศาสนาเป็นครั้งแรก

สองข้อแรกเกี่ยวกับการตั้งทัศนคติและความมุ่งหมายไว้ในทางที่ถูกต้อง

๑. **สัมมาทิฏฐิ** คือความเห็นที่ถูกต้อง ทั้งนี้หมายความว่า "คนไข้" หรือผู้ป่วยด้วยโรคทางใจจะต้องมีทัศนคติต่อสิ่งทั้งหลายให้ถูกต้องเสียก่อน คือว่าเขาจะต้องหัดมองให้ทะลุม่านแห่งโมหะคือความหลง เพื่อให้เห็นสภาวธรรมของมนุษย์ตามความเป็นจริง คือเขาจะต้องตระหนักว่า สิ่งที่มีปรากฏการณ์ทั้งหลายนั้นตกอยู่ในสภาพไม่เที่ยงคือเปลี่ยนแปลงแปรปรวนอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้หมายความว่าเมื่อมันมีจุดเริ่มต้น มันก็จะต้องมีจุดจบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องหัดใจให้

ยอมรับความจริงคือปลงตกได้บ้างตามสมควรว่า สิ่งที่มีสภาวะเป็น "นิจ" คือไม่เปลี่ยนแปลงมีอยู่สิ่งเดียว คือความเปลี่ยนแปลงนั่นเอง เมื่อ "คนไข้" หัดทำใจเช่นนี้ได้บ้างแล้ว ก็จะเป็นบาทฐาน ทำให้เขาปฏิบัติตามองค์ประกอบข้ออื่น ๆ ได้ ซึ่งหมายความว่าเขาจะมีโอกาสหายจากโรคทางใจนี้ได้ในกาลต่อไป

ความจริงดังกล่าวมาแล้วนี้เป็นสิ่งที่ครอบงำไปทั่วสากลจักรวาล และท่านไส บาบาก็ได้พร่ำสอนเรื่องนี้อย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย และอันที่จริงวิทยาศาสตร์สาขา ฟิสิกส์ ในปัจจุบันก็ได้สนับสนุนความจริงข้อนี้ด้วยเหมือนกัน วิชานิวเคลียร์หรือฟิสิกส์ ที่ว่าด้วยพลังงานขั้นสูง ได้แสดงให้เราเห็นแล้วว่า แม้โลกรอบตัวเราที่ประสาทสัมผัสของเรารายงานว่า เป็นของแข็ง, ถาวร และมีตัวตนจริง ๆ นั้น อันที่จริงเมื่อว่าโดยหลักแห่งปรมัตถธรรมทางวิทยาศาสตร์แล้ว ก็ไม่มีสาระ ไม่มีความถาวร และไม่มีตัวตนจริง ๆ อย่างไรเลย นอกจากว่าจะเป็นเพียงพลังงานแบบต่าง ๆ ซึ่งเคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดกาล สรุปความ

ว่าไม่มีอะไรเลยในสากลจักรวาลนี้ นอกจากพลังงานที่ไหวตัววิ่งวนสับสนอยู่ตลอดเวลา การที่เราเห็นเป็นอย่างอื่น *(เช่นเป็นตัวตนเราเขา เกิดแก่เจ็บตาย ของแข็ง ของเหลว สวยงามและน่าเกลียดเป็นต้นนั้น)* เป็นเรื่องของมายา ที่เกิดขึ้นโดยจิตใจหลงไปปรุงแต่งขึ้นมาเองทั้งสิ้น

แต่นั่นแหละ แม้ว่าทางวิทยาศาสตร์จะได้สนับสนุนเช่นนี้แล้วก็ตาม ก็ยังเป็นการยากมิใช่น้อยที่มนุษย์ปุถุชนจะมองทะลุม่านมายาของโลกอันเกิดจากสัมผัสของเขาได้ จึงเห็นได้ว่าข้อปฏิบัติอันเป็นบาทฐานแห่งปัญญาดังกล่าวมาแล้วนี้ ก็ไม่ใช่ของง่ายเลยทีเดียว

๒. สัมมาสังกัปปะ หรือความตั้งใจที่ถูกต้อง เมื่อคนป่วยได้ตระหนักถึงสภาวะอันแท้จริงของสิ่งทั้งหลายเช่นนี้แล้ว เขาก็จะรู้ว่าขณะนี้เขากำลังถูกผูกมัดด้วยสายโยงใยคือเหตุการณ์ในโลกที่มีแต่ความแปรปรวนและหาสาระมิได้ ต่อจากนั้นเขาก็จะได้รู้ว่า นี่เองเป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ และความเดือดร้อนตลอดจนความขัดแย้งต่างๆ ในชีวิตของเขา และเขาก็จะต้องตั้งใจ

อย่างแน่วแน่ว่าจะควบคุมความปรารถนาของเขาและตัดปมแห่งชีวิต คือความยึดในสิ่งอันเป็นมายาทั้งหลายให้ขาดสบั้นลงไป ถ้าไม่มีการตั้งใจอันแน่วแน่ดังกล่าวแล้ว และไม่มีกำลังใจอันเข้มแข็งที่จะปฏิบัติไปตามที่ได้ตั้งใจไว้เช่นนั้นละก็ ผู้ปฏิบัติจะไม่ได้รับผลอย่างใดเลย

องค์ประกอบต่อไปอีกสามประการเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้ปฏิบัติกับผู้อื่น ตลอดจนถึงทัศนคติของเขาที่มีต่อการกระทำในโลกนี้

๓. **สัมมาวาจา** หรือคำพูดที่ถูกต้อง ในครั้งพุทธกาลวิธีการติดต่อระหว่างบุคคลก็โดยการใช้คำพูดอย่างเดียวเท่านั้น แต่ในปัจจุบันนี้การปฏิบัติข้อนี้น่าจะหมายความรวมถึงคำพูดที่ถูกเขียนที่เห็นได้ทางตาด้วย นอกจากว่าจะหมายถึงคำพูดที่ออกจากปากอันจะรับรู้ได้ทางหูเท่านั้น ในเรื่องนี้ท่านไส บาบา สอนว่าเราจะต้องระมัดระวังคำพูดของเราตลอดเวลา เพราะว่าคำพูดที่ผิดนั้นอาจจะกลายเป็นลูกศรอาบยาพิษ หันกลับมาทิ่มแทงตัวผู้พูดเองก็ได้ นอกจากนั้นคำพูดยังอาจกลายเป็นเครื่องมือแห่งความหลอกลวงอันยิ่งใหญ่ก็ได้

อย่างที่ปัจจุบันนี้เราจะเห็นได้ในวงการพาณิชย์และการเมือง ซึ่งมีการใช้คำพูดเพื่อจะหลอกลวงกันเป็นส่วนใหญ่

ดังนั้นสัมมาวาจาจึงจะควรเป็นคำพูดที่เปรียบเสมือนผู้ส่งข่าวจากสวรรค์ โดยเป็นผู้ประกาศข่าวให้ชาวมนุษย์ทราบเรื่องสัจธรรมและความรัก ซึ่งจะได้เป็นการโปรดประทานให้มนุษย์ได้รับความปีติยินดีและความสงบชนิดที่จะทำให้จิตใจของเขาประณีตขึ้น เมื่อมีการใช้คำพูดไปในทางถูกต้องเช่นนี้ คำพูดดังกล่าวนั้นก็จะกลายเป็นผู้ส่งข่าวที่ไม่รู้จักตายจากสรวงสวรรค์ เป็นผู้มีอายุอยู่ชั่วกาลนาน สามารถเดินทางผ่านเข้าไปในหัวใจของมนุษย์แม้ผู้ที่ยังไม่เกิด ทั้งนี้ก็เป็นไปดังเช่นที่วาจาของพระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ในทางวิญญาณทั้งหลาย ได้รับภาระเช่นนี้มาแล้ว

กล่าวโดยสรุปก็คือ คนไข้ผู้ปรารถนาจะหายจากโรคทางวิญญาณจะต้องพูดให้ตรงต่อความจริง โดยมุ่งให้เป็นไปเพื่อเกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น คืออย่าให้เป็นการประทุษร้ายผู้อื่นเป็นอันขาด

๔. สัมมากัมมันตะ

๕. สัมมาอาชีวะ

สองประการนี้ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ประการแรกหมายความว่าการกระทำทุกอย่างจะต้องสอดคล้องกับหลักแห่งศีลธรรมและจริยธรรมขั้นสูง คือจะต้องไม่เป็นไปเพื่อเบียดเบียนผู้อื่น และก็จะต้องไม่ทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตทุกประเภท เท่าที่สามารถจะเป็นไปได้ ตามหลักการนั้นการกระทำทุกอย่างจะต้องมาจากเจตนาที่แฝงอยู่เบื้องหลังคือความรัก ความมุ่งประโยชน์ และความปรารถนาดี ทั้งนี้จะเป็นไปได้ก็โดยการชำระจิตไม่ให้ถูกครอบงำด้วย อกุศลธรรมต่างๆ เช่นความเกลียดชัง ความริษยา ความโลภ ราคะ โทสะ และอื่นๆ

แนวปฏิบัติข้อสี่นี้จะบรรลุถึงความสมบูรณ์เร็วขึ้น หากมีแนวปฏิบัติข้อห้า คือการหาเลี้ยงชีพที่ถูกช่วยสนับสนุนด้วย ทั้งนี้หมายความว่าผู้ปฏิบัติในทางนี้จะต้องเลือกวิธีการหาเลี้ยงชีพไม่ให้ผิดหลักเกณฑ์ทางวิญญาณคือหมายความว่างานประจำวันของเขานั้น จะต้องเป็นงานที่มีประโยชน์เกื้อกูลแก่มนุษย์ในทางใดทาง

หนึ่งบ้างไม่มากก็น้อย อย่างน้อยที่สุดก็อย่าให้การงานนั้นเป็นไปเพื่อเบียดเบียนหรือทำอันตรายผู้อื่นโดยตรง

ด้วยเหตุนั้นผู้ปฏิบัติผู้หวังจะให้เกิดมรรคสมังคี (wholeness) คือการที่องค์แห่งมรรคทั้งแปด จะได้มาผสมผสานและหลอมละลายกลายเป็นหนึ่งในขั้นสุดท้ายนั้น จะต้องเลือกงานอาชีพของเขาอย่างระมัดระวัง โดยพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนว่า การงานที่เขาทำนั้นจะนำอันตรายมาสู่มนุษย์ชาติ ทั้งในทางตรงและทางอ้อมหรือไม่ และถ้ามันเกิดเป็นอันตรายโดยนัยดังกล่าวขึ้นมา เขาก็ควรเปลี่ยนอาชีพเสียใหม่ มิฉะนั้น ผลกรรมอันเกิดแต่การงานอาชีพเช่นนั้นจะเป็นอุปสรรคสะกัดกั้นความก้าวหน้าในทางธรรมของเขาเอง และแม้ว่าอาชีพของเขาจะไม่เป็นอันตรายต่อผู้ใดแล้วก็ตาม เขาก็ควรจะทำงานให้เต็มที่ โดยอุทิศผลของงานนั้นให้แก่ท่านผู้มีอำนาจสูงสุด ในฐานที่เป็นเครื่องบูชาคุณของท่าน ถ้าเขาทำเช่นนี้ได้ การทำงานนั้นก็จะเป็นการบำเพ็ญโยคะชนิดหนึ่ง อันจะเป็นเครื่องช่วยให้เขาก้าวหน้าในทางปฏิบัติยิ่งขึ้น ท่านไส บาบาได้สรุปข้อความดังกล่าวแล้วไว้ใน

ประโยคสั้น ๆ ที่ได้ความลึกซึ้งว่า "การทำงานคือปฏิบัติบูชา (Work is worship")

องค์ประกอบสามประการหลังของอริยมรรค เป็นเรื่องเกี่ยวกับการควบคุมจิต ซึ่งเป็นเรื่องภายในโดยเฉพาะของผู้ปฏิบัติเอง องค์ประกอบเหล่านี้อาจเทียบได้กับการปฏิบัติแบบ ราชโยคะ ของนักบวชที่เรียกว่าพระฤาษีของศาสนาฮินดู

๖. สัมมาวายามะ คือความเพียรพยายามที่ถูกต้อง เป็นความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่าผู้ที่ทำอะไรด้วยความไม่ค่อยจะเต็มใจ หรือว่าปล่อยให้ความเพียรฟุ้งสร้านไปในทิศทางต่าง ๆ กันหลายทางพร้อมกันเช่นนี้ ย่อมไม่สามารถบรรลุจุดหมายปลายทางของเขาได้เลย อนึ่ง ความเพียรพยายามนั้นจะต้องเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ, ติดต่อกันไม่ขาดตอน และแน่วแน่คือตั้งเข็มมุ่งตรงไปที่จุดมุ่งหมาย ซึ่งเป็นการปฏิวัติจิตใจของตนเองอย่างรุนแรงเช่นนี้ อย่างไม่เสื่อมคลาย

จากการที่เรามีความเข้าใจอันถูกต้อง และมุ่งหน้าเฉพาะต่อจุดหมายปลายทางอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ความ

ขัดแย้งภายในใจของเราก็จะลดน้อยลงไปเป็นลำดับ และต่อจากนั้น เราก็จะสามารถสร้างสรรค์ และสั่งสมพลังงานในการทำความเพียรต่อไปได้เรื่อย ๆ เพื่อว่าเราจะได้ไม่หลงออกไปนอกทางสายกลางดังกล่าวแล้ว ท่านไสบาบาเป็นตัวอย่างอันดีในร่างของบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ อันเป็นเครื่องแสดงว่าผู้ปฏิบัติทุกคนสามารถบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของเขาได้เสมอ ในเมื่อเขาได้ขจัดความขัดแย้งภายในใจของเขาให้หมดไปเสียได้ ตอนนี้แหละ เขาจะรู้สึกว่าพลังในการทำความเพียรของเขาดูเหมือนจะไม่มีขอบเขตจำกัดเสียเลย ซึ่งอันที่จริงมันก็ไม่มีขอบเขตจริง ๆ เสียด้วย ก็มันจะมีขอบเขตมีความจำกัดได้อย่างไรเล่า ในเมื่อผู้ปฏิบัติสามารถดึงเอาพลังงานจากแหล่งต้นเค้าอันสูงสุดมาใช้ได้แล้วเช่นนั้น ?

๗. สัมมาสติ นี้หมายถึงความรู้ตัว (awareness), ความตั้งใจ (attentiveneas) และความระลึก (mindfulness) ที่ถูกต้อง ความมุ่งหมายก็คือเพื่อให้เป็นผู้ระลึกรู้ตัวอย่างเต็มที่ทุกขณะที่กำลังทำ พูด หรือคิดอะไรอยู่ ถ้าผู้ปฏิบัติทำได้เช่นนี้ เขาก็จะไม่ทำตนเป็นเสมือนเครื่อง

จักรกล ซึ่งพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาตอบโต้โดยอัตโนมัติ (คือไม่มีชีวิตชีวา) คือว่าโดยสัญชาติญาณ และสุดแล้วแต่ว่าอารมณ์ที่มากระตุ้นนั้นจะเป็นเช่นไร (ก็จะตอบโต้ออกไปทันทีแบบเดียวกัน) ซึ่งคนทั่วไปที่ไม่ได้ตั้งสติไว้ *(หรือตั้งสติไม่ทัน)* ก็จะตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น *(คือกำหนัดในอารมณ์อันยวนความกำหนัด โกรธในอารมณ์อันยั่วให้โกรธ และมัวเมาในอารมณ์อันชักให้เมา)* ตลอดเวลา เกอร์ดเจียฟฟ์ (Gurdjiffe) เรียกความรู้ตัวในลักษณะพิเศษนี้ว่า "การจำตนเองได้ (คือไม่ลืมตน")" (Self-reembering) ซึ่งหมายความว่าผู้ปฏิบัติระลึกถึงตนเองได้และคอยเฝ้าดูตนเองไว้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ทั้งนี้คล้าย ๆ กับว่าผู้ปฏิบัติเป็นผู้สังเกตการณ์ และพิจารณาปฏิกิริยาของตนเองจากภายนอกตนเองฉะนั้น

ท่านไส บาบา ใช้คำภาษาอังกฤษซึ่งแปลว่า เฝ้าดู (WATCH) เพื่อให้เป็นเครื่องเตือนใจสาวก (ที่รู้จักภาษาอังกฤษ) โดยท่านกล่าวไว้ดังนี้ : "จงเฝ้าดูคำพูด (Words) ของเธอ จงเฝ้าดูการกระทำ (Actions) ของเธอ จงเฝ้าดูความคิด (Thoughts) ของเธอ จงเฝ้าดูอุปนิสัยหรือ

ความเคยชิน (Character) ของเธอ และจงเฝ้าดูหัวใจ (Hearts) (คืออารมณ์) ของเธอ" นี้แหละคือความหมายของคำว่า เฝ้าดู (WATCH)

๘. สัมมาสมาธิ หรือการพิจารณาชอบ (Right Contemplation) องค์ประกอบข้อนี้จะทำให้ผู้ปฏิบัติได้มีประสบการณ์ชนิดเหนือสัมผัสหรือพ้นโลก ชนิดที่ทำให้เขาได้สัมผัสหรือเข้าถึงสัจธรรมโดยตรง ซึ่งประสบการณ์ในลักษณะเช่นนี้ ก็เป็นจุดหมายปลายทางของการทำความเพียรพยายาม (ในทางวิญญาณ) ทั้งปวง แต่เรื่องนี้ก็เป็นทำนองเดียวกันกับที่ท่านไส บาบา ได้สอนไว้ว่า ก่อนที่ผู้ปฏิบัติจะสามารถเข้าถึงความรู้ โดยตรงดังกล่าวแล้วนั้นได้ก็ดีหรือว่า ก่อนที่เขาจะปฏิบัติขั้น Concentration ขั้น Contemplation และขั้น meditation* ได้ก็ดี เขาจะต้องดำเนินชีวิตของเขาให้

---

* คำภาษาอังกฤษ ๓ คำนี้ เป็นคำที่ท่านไส บาบา ยืมมาใช้เพื่อให้มีความหมายสำหรับใช้กับคำสอนของท่านโดยเฉพาะ ผู้แปลไม่มีความรู้พอที่จะแปลออกมาให้เป็นภาษาไทย หรือเทียบกับคำในภาษาบาลีทางพุทธศาสนาได้ เพราะไม่ทราบว่าท่านจะหมายความอย่างไรและลึกซึ้งเพียงไหน และอันที่จริง แม้ในส่วนที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาโดยตรง คำทั้งสามนี้ก็มีความหมายที่ยังไม่อาจตกลงกันในบรรดาหมู่

เป็นไปตามหลักการหรือเจตนารมณ์ของโยคะ (yogic life) มาแล้ว ในการดำเนินชีวิตของเขา ผู้ปฏิบัติต้องหัดใช้ปัญญาพิจารณาอยู่เสมอว่าสิ่งไหน หรือเรื่องไหนเป็นสัจธรรมที่คงอยู่ตลอดกาล (Truth of Being) และสิ่งไหนหรือเรื่องไหนเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นมายาคือไม่มีความจริง (falsehood of appearances) ทั้งนี้เขาจะต้องตั้งสติไว้ในแนวดังกล่าวแล้ว ตลอดทั้งวันและก็ตลอดทุกวันด้วย ในขณะเดียวกัน เขาจะต้องชำระจิตใจของเขาให้บริสุทธิ์สะอาด เพื่อว่าจะได้เป็นพาหะนำไปสู่การเห็นแจ้งซึ่งสัจธรรมได้โดยสะดวก และที่สำคัญก็คือเขาจะต้องเพ่งมองด้านในให้ลึกซึ้งยิ่งกว่า *(สภาวะที่สมสติเรียกกันว่า)* จิตใจของเขาเองให้ได้ เพื่อว่าเขาจะได้เข้าถึงความจริงเกี่ยวกับตัวของเขาเอง.

นักปราชญ์ชาวตะวันตกได้ว่า ใครจะให้คำไหนมีความหมายเพียงใดกันแน่ เพราะต่างคนต่างก็คิดว่าของตนถูก และของผู้อื่นผิด หรือแม้ไม่ผิดก็ไม่ดีเท่ากับของตน เรื่องของเรื่องก็เลยสับสนอลหม่านกันไปหมด ลูกศิษย์ของอาจารย์ไหนก็ว่าของอาจารย์ตนนั่นแหละ ถูกที่สุด ทั้งนี้เพราะไม่มีใครมีอำนาจที่จะให้คำพิพากษาเด็ดขาดลงไปได้.

"เมื่อทุกอย่างรวมเป็นหนึ่ง"

อันที่จริง หากผู้ปฏิบัติได้มีโอกาสแม้เพียงชั่วขณะหรือแว่บเดียวที่จะได้รับประสบการณ์ชนิดที่ "เมื่อทุก อย่างรวม เป็นหนึ่ง" (unitive experience)? เช่นนี้แล้ว เขาก็จะได้รู้อย่างซาบซึ้ง ชนิดหมดความกังขาไปชั่วกาลนานทีเดียวว่า เขาเป็นใครและเป็นอะไร หลังจากนั้น เมื่อเขาปรารภความเพียรตามมรรคนั้นเรื่อยไปโดยไม่หยุดยั้ง เขาก็จะได้เข้าถึงการตรัสรู้ (Enlightenment) ที่เป็นสภาพอยู่ตัวถาวร (Constant) คือไม่ใช่ปรากฏเพียงแว่บเดียวเหมือนในตอนต้นอีกต่อไป ตอนนี้แหละ เขาก็จะได้เข้าถึงธรรมชาติอันแท้จริงคือพุทธภาวะ (Buddhahood) ของเขาโดยแท้ ครั้นแล้ว คือเมื่อหมดเชื้อคือตัณหาเสียแล้ว, ไฟคือความทุกข์และความขัดแย้งภายในก็มีอันพลันดับลง และผู้ปฏิบัติก็ได้เข้าถึงประตูแห่งสภาวะที่ทางพุทธศาสนาเรียกว่านิพพาน ซึ่งทางฮินดูให้ชื่อว่า โมกษะ ส่วนทางคริสต์ขนานนามว่า ความรอดพ้น (Salvation).

มรรคแปดคือมรรคเดียว

มีความจริงอันพึงระลึกไว้อยู่อย่างหนึ่งว่า ผู้ปฏิบัติไม่พึงถือว่า องค์ประกอบทั้งแปดของมัชฌิมาปฏิปทานั้น แยกออกจากกันเป็นส่วน ๆ และเขาต้องปฏิบัติไปทีละข้อ ๆ ทางที่ถูก เขาควรจะคิดว่าองค์ทั้งแปดเหล่านั้นเป็นเสมือนส่วนประกอบ คือตัวยาของยารักษาโรคขนานหนึ่งซึ่งผู้ป่วย (ทางใจ) จะต้องรับประทานเป็นประจำทุก ๆ วัน หรือไม่เขาจะพิจารณาโดยใช้อุปมาอีกอย่างหนึ่งก็ได้ คือให้พิจารณาว่า องค์แปดนั้นเป็นเสมือนซี่ทั้งแปดของล้อรถล้อหนึ่ง ซึ่งทั้งนี้หมายความว่า แต่ละซี่ ๆ นั้นก็มีความสำคัญในตัวเองเท่า ๆ กัน ในฐานะที่เป็นเครื่องเสริมกำลังให้อีกเจ็ดซี่อื่น ๆ ร่วมทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสมบูรณ์

สัจธรรมอันยิ่งใหญ่ที่ได้รับการประกาศไว้ในมรรคดังกล่าวนี้ได้มีผู้สอนกันมานานแล้วก่อนพุทธกาล และก็ได้มีการอธิบาย และบรรยายออกมาในรูปแบบต่าง ๆ กันและโดยคำพูดต่าง ๆ กัน โดยศาสดาผู้ตรัสรู้

ทั้งหลายหลังจากสมัยของพระพุทธองค์มาเรื่อย ๆ ท่าน ไส บาบา ก็กำลังสอนสัจธรรมเช่นเดียวกันนี้ ซึ่งเมื่อกล่าวโดยสาระสำคัญ ก็พอจะสรุปได้ว่า ท่านสอนให้เราเอาชนะตัณหา และอุปาทานที่มีตนเองเป็นศูนย์กลางให้ได้ ต่อจากนั้นเราก็จะต้องพยายามเพื่อให้เห็นแจ้งความจริงคือความเป็นหนึ่ง (เอกภาพ) กับสภาวะซึ่งอยู่นอกและเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่เรารู้อยู่ในขณะนี้ ทั้งนี้จะทำได้โดยอาศัยข้อปฏิบัติคือ ความรู้ การกระทำ และคำพูดที่ถูกต้อง การวิเคราะห์ตนเอง และการเดินทางหมุนกลับเข้าด้านในให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นโดยลำดับ จุดหมายปลายทางของเราจะได้รับการขนานนามว่าอย่างไรนั้น ไม่เป็นเรื่องสำคัญ คือไม่ว่า เราจะสมัครใจเรียกว่า นิพพาน ธรรมกาย พระพรหม หรือว่า สภาวะทางวิญญาณที่เป็นไกวัลย์ (spiritual Absolute) ก็ได้

ห้องโถงแห่งสัจธรรม

คำสั่งสอนของพระพุทธองค์จะนำเราเข้าไปสู่ห้องโถงแห่งสัจธรรม (Hall of Truth) โดยผ่านทางสิ่งที่

Aldous Huxley เรียกว่าเป็นประตูชั้นล่าง (lower door) ในการสอนของพระพุทธเจ้าเพื่อวางหลักเกณฑ์แห่งการดำเนินชีวิตนั้น พระองค์ได้ใช้ภาษาที่เป็นอภิปรัชญาน้อยที่สุด และเมื่อผู้ปฏิบัติได้ดำเนินไปตามหลักการของพระองค์อย่างเคร่งครัดแล้ว เขาก็จะสามารถเข้าถึงความจริงได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ประตูชั้นบนยอด (top door) มักเป็นทางนำไปสู่ความคิดคำนึงในทางปรัชญา (philosophy) และอภิปรัชญา (metaphysics) ก่อนอื่น ทั้งนี้เพื่อให้เป็นการเตรียมตัวเพื่อลงมือปฏิบัติจริง ๆ แต่สำหรับท่านไส บาบานั้น น่าคิดว่าท่านคงจะนำเราเข้าไปสู่ (ห้องโถงแห่ง) ความจริง โดยผ่านทางประตูชั้นกลางเสียมากกว่า เพราะประตูนี้เอง อยู่ในระดับที่มีทั้งความคิดคำนึงและการลงมือกระทำจริง ๆ ท่านสวามีได้วางหลักเกณฑ์และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการครองชีพในทางวิญญาณไว้ดังเช่นที่พระพุทธองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วเหมือนกัน แต่พร้อมกันนั้นท่านไส บาบาก็ได้ให้คำบรรยายในทางอภิปรัชญาไว้มากกว่า (พระพุทธองค์) ในเรื่องที่เกี่ยวกับสัจธรรมแห่งความมีความเป็น (Truth of Being)

พระผู้เป็นเจ้าช่วยผู้ที่ช่วยตนเอง

พระพุทธองค์ได้วางหลักสูตรสำหรับการปฏิบัติเพื่อบรรลุความตรัสรู้ไว้แล้ว ซึ่งเป็นหลักสูตรที่เน้นหนักในการทำความเพียรด้วยตนเอง ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ครั้งหนึ่งว่า "ความเพียรอันท่านทั้งหลายต้องทำเอง" ส่วนท่านสวามีนั้น แม้จะได้สอนว่าเราทุกคนต้องทำความเพียรพยายามอย่างหนักด้วยตนเองเหมือนกัน แต่ก็ให้กำลังใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถให้ความช่วยเหลือได้ตามสมควร ท่านสวามีรู้ดีว่าบุคคลส่วนใหญ่ยังต้องการมีอะไรบางอย่างไว้สำหรับนับถือบูชาบ้าง ดังนั้น ทัศนคติแบบ ทวิภาวะ (dualism) คือความรู้สึกว่ามีองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ฝ่ายหนึ่ง และมีตัวเขาอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง จึงยังเป็นของจำเป็นสำหรับเขา อย่างน้อยก็ชั่วระยะหนึ่งก่อน เมื่อเขาได้ก้าวหน้าไปจนถึงจุดหมายปลายทาง หรือว่าใกล้จะถึงจุดนั้นแล้ว เขาก็จะได้ตระหนักเองว่า พระผู้เป็นเจ้าที่เขารักและบูชานั้น มีความเป็นสภาพเหมือนกันกับประกายไฟทิพย์ (divine spark) ในจิตของเขานั่นเอง แต่ก่อนที่จะถึงเวลานั้น เขาก็มี

ความจำเป็นต้องมีรูปอะไรอย่างหนึ่ง ให้เขาแหงนหน้าขึ้นมองด้วยความนับถือบูชา คือเป็นรูปอันเป็นสัญญลักษณ์ของความรักและปัญญาและอำนาจ ซึ่งมีสภาพที่สูงส่งดีวิเศษกว่าตัวเขาในเวลานี้ ดังนั้นท่านสวามีจึงเพิ่มรูปหรือกำของล้อเพิ่มขึ้นมาอีกรูปหนึ่ง เป็นอันดับที่ ๙ เพื่อให้กำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติผู้เปรียบเสมือนคนเดินทางไกล อันทำให้เขาอ่อนเพลียระโหยโรยแรงเป็นกำลังนี้คือศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง สำหรับผู้ที่เดินตามมรรคของท่านไส บาบา ก็ถือว่าดุมคือศูนย์กลางของล้อนั้น ย่อมได้แก่ความรักโดยแท้

พระพุทธองค์ผู้มีพระมหากรุณา

แน่ละ ที่กล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่าในมรรคของพระพุทธองค์นั้น ไม่ได้มีความรักเป็นองค์ประกอบอยู่ด้วยเลย เพราะการคิดเช่นนั้น ย่อมเป็นความผิดพลาดจากความจริงอย่างร้ายแรง ก็ใคร ๆ ย่อมรู้อยู่ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้มิใช่หรือว่า พระพุทธองค์ทรงได้รับการขนานนามเป็นคุณบทว่า พระผู้มี

มหากรุณาในพระทัย ชีวิตประวัติของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนจบนั้น ไม่มีตอนไหนเลยที่จะไม่มีคุณธรรมคือความรักสอดแทรกอยู่ด้วย พระพุทธองค์ทรงมีพระมหากรุณาไม่เฉพาะแต่กับบุคคลผู้กำลังได้รับความทุกข์ทรมานเท่านั้น แต่ยังแผ่ไปถึงบุคคลผู้โฉดเขลา ผู้ก่อเรื่องให้ผู้อื่นได้รับความทุกข์ทรมานนานาประการอีกด้วย

จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในสมัยที่พระพุทธองค์ยังมีพระชนมายุอยู่เมื่อ ๒๐๐๐ กว่าปีมาแล้วนั้น ผู้ที่ได้เข้าไปใกล้พระองค์ ย่อมจะต้องได้รับรัศมีคือพลังแห่งเปรมโดยทั่วกัน นี้คือเมตตาตามศัพท์ที่เรียกในพุทธศาสนา ซึ่งเราจะเรียกว่า ความรักอันสูงส่งของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ (Divine Love) ก็ได้ ความรักโดยนัยดังกล่าวมาแล้วของพระพุทธองค์นั้น เป็นพลังที่เข้มข้นจนเกือบจะเรียกได้ว่า เป็นวัตถุที่เห็นได้ จับต้องได้ รู้สึกได้เลยทีเดียว และพลังนี้เองเป็น "ตัวแปร" คือเป็นเสมือนวัตถุธาตุทางเคมีแห่งวิญญาณ ที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงภายในจิตของมนุษย์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ พลังนี้แหละเป็นอำนาจบันดาลใจให้ผู้ปฏิบัติตามรอยบาทของ

พระองค์ ได้เดิน "ธุดงค์" ตรงไปสู่จุดหมายปลายทาง เบื้องหน้าโน้นอย่างแน่วแน่ ไม่แปรเปลี่ยนทิศทางไปอย่างอื่นเสียกลางคัน แต่นั่นแหละ รูปธาตุอันประกอบกันขึ้นเป็นพระองค์ผู้ทรงพระมหากรุณานั้น ได้สลายตัวไปจากโลก มาบัดนี้ก็นับได้ ๒,๕๐๐ ปีแล้ว และสาวกของพระองค์หลายท่านเท่าที่เห็นอยู่ ก็รู้สึกว่าจะไม่ตามรอยพระยุคลบาทในเรื่องความรักความเมตตาเสียแล้ว อาจเป็นด้วยเหตุนี้กระมัง ที่ภิกษุในพระพุทธศาสนามาหาท่านไส บาบา คือเพื่อจะได้มีประสบการณ์ด้วยตนเองว่า การได้เข้ามาอยู่ในรัศมีของท่านผู้มีมหากรุณาแบบเดียวกับพระพุทธองค์ และได้รับพลังดังกล่าวจากท่านโดยตรงนั้น จะให้ความรู้สึกประทับใจแก่ตนอย่างไร

ความหมายของดุษณียภาพของพระพุทธองค์

แต่อันที่จริง อาจมีสาเหตุอื่นอีกก็ได้เหมือนกัน ที่ท่านผู้ครองจีวรสีหม่นเหล่านั้น ได้มาปรากฏตัวอยู่ในระหว่างบุคคลผู้มาแวดล้อมท่านไส บาบา อยู่ในขณะนี้ เท่าที่ปรากฏในพระคัมภีร์ของพระพุทธศาสนานั้น รู้สึก

ว่าพระพุทธองค์ จะเป็นผู้ทรงนิ่งเงียบในเรื่องเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า (คือไม่ได้ตรัสออกความเห็นออกมาให้เป็นที่แจ่มแจ้งในเรื่องนี้) แต่ทุกๆคน (ที่เป็นชาวพุทธ) ก็ย่อมอดไม่ได้ที่จะอยากรู้เรื่องนี้ให้แจ่มชัดลงไป ดังนั้น นิกายฝ่ายมหายานของพระพุทธศาสนา จึงตีความหมายจากการดุษณีภาพของพระพุทธองค์ โดยเสนอความเห็นและหลักการทางอภิปรัชญาขึ้นมาให้แก่สาวกของตน ความเห็นและหลักการดังกล่าวนั้น ปรากฏว่าตรงกันกับหลักการของศาสนาฮินดูเลยทีเดียว และก็เป็นอันว่าตรงกันกับคำสอนของท่านสวามีในเรื่องที่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า ทั้งในภาคหรือปางที่เป็นสภาวะเหนือโลก และปางที่เป็นสภาวะแฝงอยู่ในโลกทั้งสองประการ (God transcendent and God immanent)

สำหรับท่านไส บาบานั้น กล่าวได้ว่าท่านเทศน์หรือปาฐกถาที่ไร ก็ดูเหมือนว่าจะต้องเอ่ยถึงเรื่องพระผู้เป็นเจ้าด้วยทุกครั้ง แต่ถ้าเราลองพิจารณาดูอย่างลึกซึ้งสักหน่อย เราก็จะเห็นได้ว่าถ้อยคำความหมายที่ท่านกล่าวนั้น เมื่อว่าโดยใจความอันเป็นส่วนที่ลึกซึ้งลงไป

แล้ว ก็เข้ากันได้กับการนึ่ง คือดุษณียภาพของพระพุทธองค์ ซึ่งมีความหมายอันลึกซึ้งแฝงอยู่ภายในโดยแท้

คือท่านไส บาบา กล่าวว่า สภาวะอันเป็นทิพย์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุด (The Highest Divine Principle) คือพระพรหมนั้น เป็นสภาวะที่ไม่มีคุณลักษณะอันจะพึงบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ (คือเป็นผู้ "นิรคุณะ") เรียกว่าจะพูดหรือแม้แต่จะนึกคิดอย่างใด ก็ไม่มีทางจะเข้าใจหรือคิดไปถึงได้เลย ดังนั้น ที่พระพุทธองค์ทรงนิ่งเสีย ก็อาจจะเป็นการสอนให้เราทราบถึงความจริงข้อนี้นั่นเอง (ว่าพูดไปอธิบายไปอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์) นิกายมหายานของพุทธศาสนาก็เชื่อเช่นนั้นเหมือนกัน จึงเรียกสภาวะดังกล่าวนี้ว่าเป็น "ธรรมกายดั้งเดิมที่เป็นไกวัลย์" (Absolute Primordial Dharmakaya) หรือว่าเป็น "แสงสว่างอันแจ่มใสของความว่าง" (Clear Light of the Void)

ทั้งพระพุทธศาสนาและท่านไส บาบา สอนว่าสภาวะอันเป็นทิพย์ที่บรรยายถึงลักษณะไม่ได้ และที่เป็นอรูปนี้ มีอยู่ ใน ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในขณะเดียว

กัน ก็เป็นสภาวะที่อยู่เหนือ ทุกสิ่งทุกอย่างด้วย พระพุทธองค์ตรัสว่า ธรรมชาติอันแท้จริงของมนุษย์ทุกคน คือความเป็นพุทธะ ส่วนท่านสวามีก็เน้นอยู่บ่อย ๆ ว่า สภาวะอันแท้จริงของมนุษย์ทุกคน คือ พรหม ดังนั้น เมื่อพิจารณาโดยนัยนี้ ก็น่าสงสัยว่าจะเป็นไปได้ไหม ที่ว่าความแตกต่างดังกล่าวนั้น น่าจะเป็นเพียงคำพูดที่ใช้เรียกชื่อเท่านั้นเอง (แต่โดยเนื้อหาแล้ว อาจจะเป็นอย่างเดียวกันก็ได้กระมัง ?)

พระผู้เป็นเจ้าที่ท่านสวามีกล่าวถึงบ่อยครั้งที่สุดในการสนทนาของท่านนั้น หมายถึงว่า เป็นปรากฏการณ์ของพระพรหม ซึ่งโดยแท้จริงแล้วเป็นผู้ที่ไม่มีรูปร่าง ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าในสภาพเช่นนั้นจึงอาจจะเป็นพระอิศวร พระศิวะ พระกฤษณะ พระราม หรือว่าจะไปครองรูปและนามอื่น ๆ ที่มนุษย์เคารพบูชากันอยู่ก็ได้ ทีนี้ทางพระพุทธศาสนานั้น เห็นได้ชัดว่าพระพุทธองค์ไม่ได้ตรัสถึงการมาแสดงตัวเป็นปรากฏการณ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นสภาวะทิพย์เช่นนั้น แต่ในหลักคำสอนของนิกายฝ่ายมหายาน มีคำกล่าวว่าพระพุทธ-

องค์ที่มีรูปร่างเช่นนั้น ๆ เป็นการปรากฏคือการมาถือเอาร่างกายมนุษย์ของพระพุทธเจ้าที่เป็นสภาวะดั้งเดิม คือพระธรรมกายนั่นเอง

การทำความเพียรด้วยตนเอง ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีผู้ช่วยเหลือเลย

นอกจากนั้นพระพุทธศาสนายังสอนว่า มีผู้ที่ได้พัฒนาไปได้สูงแล้วซึ่งเรียกว่า พระโพธิสัตว์ บุคคลประเภทนี้ได้อธิษฐานใจว่าจะขอช่วยให้ผู้อื่นบรรลุพระ-นิพพานให้หมดเสียก่อน แล้วตนเองจึงจะเข้าสู่สภาวะแห่งความหลุดพ้น อันเป็นสภาวะที่ไม่มีปรากฏการณ์ (คือนิพพาน) นั้นภายหลัง เรื่องเช่นนี้จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากภายใน ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะลึกซึ้งเข้าใจได้ยากสักหน่อย อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้หมายความว่า บุคคลผู้ปฏิบัติธรรมตามหลักแห่งอริยมรรคนั้นมิใช่ว่าจะต้องตะเกียกตะกายผจญกับความลำบากยากแค้นไปตามลำพังตลอดเวลา (แม้ว่าเขาจะต้องทำความเพียรด้วยตัวเองก็ตาม) เพราะตามความจริงแล้ว จะมีความ

ช่วยเหลือประคับประคองอันมาจากระดับหรือภูมิขั้นสูงขึ้นไปเสมอ ผู้นับถือศาสนาอื่นอาจกล่าวว่าความช่วยเหลือดังกล่าวนี้ มาจากความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้า ส่วนชาวพุทธนั้นแน่ละย่อมไม่กล่าวเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรความช่วยเหลือด้วยความกรุณาดังกล่าวแล้วย่อมมีอยู่จริง ๆ

ดังนั้น แม้ว่าพระพุทธองค์และท่านไส บาบาจะได้เน้นหนักต่างกันบ้าง ในเรื่องการช่วยเหลือตนเองและความช่วยเหลือที่มาจากท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป แต่หลักการใหญ่ก็คงมีอยู่ว่า การทำความเพียรด้วยตนเองเป็นของจำเป็นก่อนอื่น แต่แม้กระนั้นความช่วยเหลือประคับประคองจากผู้มีเมตตาผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปก็เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ คือมีความจำเป็นในระดับสอง ซึ่งเราจะปฏิเสธไม่ได้เช่นเดียวกัน ความจริงข้อนี้พระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของมนุษย์ชาติก็ได้สั่งสอนมาแล้วเหมือนกันทุกท่าน เป็นแต่ว่าแต่ละท่านได้กล่าวออกมาโดยนัยต่าง ๆ กัน และเน้นหนักในประเด็นที่ต่างกันเท่านั้น

แต่พระบรมครูผู้ประกาศความจริงที่ยิ่งใหญ่และยอดเยี่ยมของแต่ละยุคแต่ละสมัยนั้น ท่านมักจะอุบัติขึ้นในโลกนี้โดยเว้นระยะห่างกันมาก ดังนั้นหลังจากแต่ละท่านได้ล่วงลับดับขันธ์ไปแล้ว ความเข้มแข็งและกระตือรือร้นในการปฏิบัติของสาวกของท่าน ก็ค่อย ๆ อ่อนกำลังลงเป็นลำดับ และแม้ความหมายของคำสอนของท่านก็หาผู้ที่จะเข้าใจอย่างลึกซึ้งได้ยากยิ่งขึ้นทุกที ที่สำคัญก็คือคุณธรรมคือความรักและเมตตา ก็อ่อนกำลังลงมาก หรือในบางกรณีก็ไม่มีเหลืออยู่เลย ด้วยเหตุนี้อาจเป็นไปได้ว่า นักบวชผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์สีหม่นของพระพุทธศาสนาที่มาสู่สำนักของ ท่านไส บาบานั้น คงจะได้มาเพื่อรับรังสีแห่งความเมตตาซึ่งในปัจจุบันนี้หาได้ยากแสนเข็ญ หรือไม่ก็มาเพื่อจะได้รับความบันดาลใจในทางวิญญาณ เพื่อว่าท่านเหล่านั้นจะได้มีพลังอันกระปรี้กระเปร่าขึ้นในการปฏิบัติธรรมของท่านเอง ซึ่งเรื่องนี้ก็อาจเป็นไปได้อยู่ สำหรับผู้ที่เข้ามาใกล้หรืออยู่ในวงรัศมีของบุคคลผู้เข้มแข็งและมีจิตใจสูงส่ง เช่นท่านไส บาบาผู้นี้ หรือไม่ก็อาจเป็นไปได้อีกเหมือนกันว่า ท่าน

เหล่านั้นต้องการจะได้ยินได้ฟังคำสั่งสอนอันบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสัจธรรมที่มีความจริงตลอดกาล จากบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ ผู้มีวาจาอันควรเชื่อถือได้ และเป็นผู้มีศักดิ์ศรีและความสูงส่งพอที่เขาจะเลื่อมใสศรัทธาได้ด้วยความจริงใจ

"รถแห่งใจ" (มโนรถ)

รถคัน นั้นชื่อ โมหะ
ชนตะ เรื่อยไป ไม่หนี
เพราะเหตุ ห้ามล้อ ไม่มี
ไม่หยุด แม้ที่ ไฟแดง
บางครั้ง วิปริต วิตถาร
คิดอ่าน ทำอะไร แผลง ๆ
ถึงที่ ควรเร่ง ควรแซง
หมดแรง หยุดกึก พลิกแท้
ทั้งนั้น เป็นด้วย คนขับ
คงหลับ และบ้า แน่ ๆ
อารมณ์ หมุนเวียน เปลี่ยนแปร
สุดแต่ ตัณหา พาไป

นี้คือ สภาพ ของคน

ปุถุชน ทั้งมวล ส่วนใหญ่

ผู้อัน ตัณหา พาไป

จึงขับ "รถ"ใจ ไม่เป็น

ใจกล้า บ้าบอ คอแตก

ชนแหลก ไม่เลือก ไม่เว้น

ในเมื่อ ควรไป ใจเย็น

กลับเห็น เป็นเรื่อง สนุกดี

เมาฤทธิ์ ตัณหา กล้าเบ่ง

อวดเก่ง เป็นพวก ตีนผี

ถึงคราว ควรเร่ง เร็วรี่

หมดแรง ทุกที "ผี" เอย

ทางแก้ ต้องเดิน สายกลาง

ปัญญา หาทาง อย่าเฉย

ยึดมั่น สันดาน ที่เคย

อย่าปล่อย ตามเลย เคยตัว

กิเลส ตัวโต โมหะ
ต้องละ ด้วยปัญญา ให้ทั่ว
ตัณหา พาให้ ไม่กลัว
ยอมมั่ว ถึงไหน ถึงกัน
เช่นนี้ จงใช้ สติ
ให้เกิด หิริ หวาดหวั่น
เกรงผล ความชั่ว กลัวมัน
เพื่อบรร— เทาฤทธิ์ ตัณหา
ผู้ขับ "รถ"ได้ เช่นนี้
เปลี่ยนอัน สวัสดี! ความบ้า
ลาก่อน! โมหะ อะ-วิชา
"รถ"ใจ ไม่ช้า ถึงปลายทาง
คือแดน สุขสม ร่มเย็น
เพราะเปลี่ยน อิสระ ทุกอย่าง
ด้วยเหตุ เดินตาม สายกลาง
ทุกอย่าง สมมโน— รถเอย.

บทที่ ๑๒

ไส บาบา กับศาสนาซิกส์ เชน ปาระซีและยิว

จงปล่อยวาง "ตะเกียง"

ตะเกียง ปรากฏ ต่างๆ
หลายอย่าง จนนับ ไม่ได้
แต่แสง สว่าง แห่งไฟ
ทั้งหมด นั้นไซร้ เหมือนกัน
ถ้าท่าน เพ่งมอง ตะเกียง
ความคิด จะเบี่ยง แปรผัน
เห็นเป็น นานา สารพัน
แข่งขัน ข่มกัน วุ่นวาย
จงเพ่ง เล็งดู ความสว่าง
ปล่อยวาง "ตะเกียง" ทั้งหลาย
เมื่อความ ยึดมั่น พลันคลาย
จักได้ เห็นชัด สัจธรรม

—รูมิ

ในบรรดาบุคคลผู้มานมัสการท่านไส บาบานั้น ยังมีศาสนิกชนเหล่าอื่น (นอกจากที่กล่าวถึงในบทที่แล้วมาคือชาวพุทธคริสต์และอิสลาม) อีกด้วย เช่นผู้นับถือศาสนาซิกส์ อันจะสังเกตได้จากผ้าโพกศีรษะที่มีสีสรรต่าง ๆ แลเห็นเด่นชัดกว่ากลุ่มอื่น ๆ นอกจากนั้นก็มีศาสนิกฝ่ายเชน ซึ่งแต่งตัวเรียบ ๆ ดูไม่ค่อยออกว่ามีลักษณะพิเศษอย่างใดบ้างผู้นับถือศาสนาปาระซีจากแคว้นบอมเบย์ซึ่งมีหน้าตาขาวนวลกว่ากลุ่มอื่น ๆ บ้าง และผู้ถือศาสาสนายิวซึ่งมาจากส่วนต่าง ๆ ของโลกหลายแห่ง ศาสนิกชนเหล่านี้ มักจะมีปะปนอยู่กับผู้ที่รอคอยเฝ้าดูท่านไส บาบาเสมอ ซึ่งบางครั้งบุคคลกลุ่มเหล่านี้ก็มีจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน

น่าคิดว่า "แสงสว่าง" ที่เปล่งออกมาจาก "ตะเกียง" ทั้ง ๔ ดวงดังกล่าวมาแล้ว จะมีลักษณะเป็นไฉน ? และจะมีทางบ้างหรือไม่ที่จะเปรียบเทียบดูว่า "แสงสว่าง" เหล่านั้น จะมีอะไรเหมือนกันกับแสงสว่างที่เปล่งออกมาจาก "ตะเกียง" ของท่านไส บาบาบ้าง ? เพื่อเป็นการตอบปัญหาดังกล่าวแล้วนั้น ข้าพเจ้าจะขอบรรยายการเปรียบเทียบดูโดยสังเขปดังต่อไปนี้

ศาสนาซิกส์

กล่าวได้ว่าในบรรดาศาสนาทั้ง ๔ ที่กล่าวนามมาแล้วนั้นศาสนาซิกส์เป็นเหมือน "ตะเกี่ยง" ดวงล่าสุด เพราะอีก ๓ อย่างนั้นล้วนแต่เป็น "ตะเกียง" เก่าแก่มาแต่ครั้งโบราณแล้วทั้งสิ้น

องค์ศาสดาผู้ตั้งศาสนาซิกส์ คือท่านคุรุนานก เกิดเมื่อ ค.ศ. ๑๔๖๙ ในประเทศอินเดีย ในช่วงเวลาที่ศาสนาชั้นเอกของอินเดีย ๒ ศาสนา คือ ฮินดูกับอิสลาม กำลังมีเรื่องกระทบกระทั่งกันตลอดเวลา

กล่าวกันว่า ในสมัยเมื่อยังเป็นหนุ่มอยู่นั้น ท่านนานักได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ทำสมาธิ และท่องเที่ยวอยู่ในป่า ในระยะเวลาดังกล่าวนี้เองที่ได้มีนิมิตของพระผู้เป็นเจ้าบังเกิดขึ้นแก่เขา — เป็นนิมิตที่กำหนดวิถีชีวิตในอนาคตของเขาไว้ว่าจะต้องเป็นอย่างไรโดยแน่ชัด ทั้งนี้โดยคำบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลยทีเดียว นิมิตนั้นแสดงให้นานักรู้ว่า ไม่มีอิสลาม และก็ไม่มีฮินดู เพราะมีพระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น (... there is no

Mohamnedan and no Hindu: there is but one God) เมื่อได้รับทราบนิมิตนี้แล้ว นานักก็อธิษฐานจิตว่าจะขออุทิศชีวิตของเขา เพื่อรับใช้งานพระผู้เป็นเจ้าผู้มีองค์เดียวนั้นตลอดไป

และผลงานกับคำสอนของนานักต่อมาก็กลายเป็นต้นกำเนิดของศาสนาใหม่ — เป็นศาสนาที่เน้นหนักในหลักการที่ว่า สาวกจะต้องอุทิศตนให้แก่ศาสดาอย่างเด็ดขาด (devoted discipleship) และอันที่จริง คำว่า "ซิกส์" ก็แปลว่าสาวกนั่นเอง

ในระยะต่อมา นานักก็ได้รับการขนานนามว่าท่านคุรุนานัก โดยมีคุรุในฐานะเป็นผู้นำของชาวซิกส์รับช่วงตำแหน่งต่อมาอีก ๙ องค์ ซึ่งองค์สุดท้ายคือ คุรุโควินทสิงห์ วาทะ คำสอนและบทเพลงสวดขององค์คุรุทั้งหมด ได้รับการจารึกไว้ในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของชาวซิกส์ โดยมีชื่อว่า "ครันถ์ ซาเฮ็บ" พระคมภีร์นี้ก็ได้รับการนับถือว่า เป็นเสมือนท่านคุรุองค์หนึ่งเหมือนกัน ในโบสถ์ของซิกส์ทุกแห่งจะมีคัมภีร์ดังกล่าวนี้ ๑

ฉบับ ประดิษฐานไว้ที่แท่นบูชา โดยชาวซิกส์ทั้งหลาย ถือว่าเป็นสิ่งเคารพอย่างสูง

หลักใหญ่ของคำสอนของศาสนาซิกส์มีดังต่อไปนี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทรงอำนาจและมีความสว่างไสว ซึ่งส่องสว่างแทรกซึมไปในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง (...a power and Illumination permeating all things) เราอาจจะกล่าวถึงพระองค์ (โดยคุณธรรมไม่ใช่โดยชื่อ) ว่า "สัตนัม" ซึ่งแปลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริง" เท่านั้น นอกจากนี้แล้ว ก็ถือว่าพระองค์ไม่มีชื่ออย่างใดเลย ดังนั้น ชาวซิกส์จึงถือว่ามนุษย์ไม่พึงบังอาจรู้ชื่ออื่นใดของพระผู้เป็นเจ้าอีกเลยทีเดียว

โลกตามที่มนุษย์รู้เห็นอยู่นี้ เป็นเพียงมายาอย่างหนึ่ง สภาพที่แท้ของมันจะเป็นอย่างไรนั้น ย่อมเป็นการเหลือวิสัยที่มนุษย์จะคิดไปถึงได้ และดังนั้น ความรู้ของเราเกี่ยวกับโลกนี้ จึงไม่สมบูรณ์ และเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เพราะเรามีความสามารถรู้ได้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้น การที่มนุษย์จะมีความรู้อันแท้จริง (คือโดย

สมบูรณ์) ได้ก็โดยการหลอมละลายตัวเองเข้าสู่สภาวะของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

ในบรรดาข้อปฏิบัติที่จะทำให้บุคคลเข้าสู่ภาวะของพระผู้เป็นเจ้าดังกล่าวแล้วได้นั้น มีข้อปฏิบัติที่สำคัญอยู่ประการหนึ่งคือการเพ่งแสงทิพย์ (Divine Light) คือที่เรียกว่า "ชโยติ" และอีกประการหนึ่งก็คือสำรวมจิตเพ่งถึงท่านคุรุองค์ต่าง ๆ ก็ได้ ทั้งนี้เพราะท่านคุรุเหล่านั้นต่างก็เป็นแสงนั่นเองที่ปรากฏถือเอาร่างมนุษย์ในรูปต่าง ๆ กัน

ในการเห็นนิมิตพระผู้เป็นเจ้าครั้งแรกนั้น นานักหนุ่มได้ถูกสั่งให้ออกนามของพระผู้เป็นเจ้าบ่อย ๆ ซึ่งสันนิษฐานว่าคงจะเป็นคำว่า "**สัตนัม**" นั่นเอง ด้วยเหตุนี้ศาสนาซิกส์จึงให้ความสำคัญอย่างสูงแก่การปฏิบัติดังกล่าวนี้ (คือการออกนามพระผู้เป็นเจ้าบ่อย ๆ) โดยเรียกว่า "ชปะ" (japa) และถือว่าเป็นเสมือนกุญแจอีกดอกหนึ่ง ที่จะไขเปิดประตูให้ผู้ปฏิบัติเข้าไปสู่การรู้แจ้งเห็นจริงในสภาวะของพระผู้เป็นเจ้าได้

ศาสนาซิกส์มีลักษณะแสดงความเข้มแข็งแบบทหารอยู่ส่วนหนึ่งเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ภายนอกในระยะที่ศาสนานี้เกิดและเริ่มเจริญขึ้นในระยะแรก ๆ ได้บังคับให้ต้องเป็นไปเช่นนั้น (คือเกิดและเจริญเติบโตมาท่ามกลางกรณีพิพาทอันมีเหตุการณ์รุนแรงปะทุขึ้นบ่อย ๆ)ลักษณะความเป็นทหารดังกล่าวนี้จะสังเกตได้จากการแต่งตัวและสัญญลักษณ์ภายนอกบางอย่าง และศาสนานี้ ยกย่องคุณธรรมคือความกล้าหาญ ความมีระเบียบวินัย และการอุทิศตนด้วยศรัทธาเป็นพิเศษ

ศาสนธรรมเสื่อมลงตามกาลเวลา

คุณลักษณะที่เด่น ๆ ของศาศนาซิกส์ดังกล่าวมาแล้วนี้ ก็เป็นลักษณะของผู้ปฏิบัติตามมรรคของท่านไสบาบาด้วยเหมือนกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าแสงสว่างที่ฉายออกมาจากตะเกียงสองดวงนี้ ก็มีคุณลักษณะกำจัดความมืดออกไปเช่นเดียวกัน แต่นั่นแหละ อาจเป็นได้ว่าหลังจาก ๕๐๐ ปีมาแล้ว "ตะเกียง" ดวงที่ชื่อซิกส์นี้ก็คงจะถูกเขม่าและฝุ่นละอองจับที่ภายนอก ทำให้แสงมัวไป

บ้าง (ทั้งๆ ที่แสงภายในนั้นมิได้มัวลงเลย) และดังนั้นก็จำต้องได้รับการขัดถู (กระจกภายนอก) เสียบ้างเป็นครั้งคราว นี่แหละ กาลเวลาที่ผ่านไปก็ทำให้ "กระจก" ของ "ตะเกียง" คือศาสนาทั้งหลายต้องหมองมัวไปได้บ้างไม่มากก็น้อย (Time dulls the glass of all religious lamps) ด้วยเหตุนี้ จึงอาจจะเป็นไปได้ไหม ที่ชาวซิกส์ผู้มีรูปร่างสูงใหญ่มีเคราดกดำ ผู้มีผ้าโพกศีรษะสีแดงสดและสีน้ำเงินอมเขียวเหล่านั้น คงจะเห็นว่าท่านไส บาบาเป็นเทพเจ้าผู้สามารถจะ "ขัดตะเกียง" ให้เขาได้บ้างกระมัง?

อนึ่ง มีความจริงอันยิ่งใหญ่ซึ่งจะนับว่าเป็นวิทยาศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ (sacred science) ประการหนึ่งก็ได้ ความจริงนี้ก็คือว่าหนังสือหรือคัมภีร์นั้น เราจะนับถือว่า เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพียงไรก็ย่อมทำได้ แต่ข้อสำคัญอย่าไปนึกว่าเป็นตัวแทนองค์ศาสดาเสียเลย ทั้งนี้เพราะข้อเขียนในพระคัมภีร์นั้น ถึงอย่างไรๆ ก็อธิบายหรือทำให้ผู้ปฏิบัติรู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรมอันสูงสุดไม่ได้เลย และดังนั้นก็เป็นของแน่นอนที่ว่าศาสนิกชนไม่ควรบูชา (ว่ามีศักดิ์ศรีเท่าเทียมองค์ศาสดา) (Scriptural

writings cannot convey the deepest truths and should certainly never be worshiped) ด้วยเหตุนี้ก็อาจเป็นไปได้ที่ว่า ชาวซิกส์ผู้แสวงหาสัจธรรมในสมัยปัจจุบันบางคน คงจะได้เข้าถึงอะไรบางอย่างที่ลึกซึ้งในองค์ท่านไส บาบา ทำนองเดียวกันกับที่บุรพชนต้นตระกูลของเขาเหล่านั้น ได้เข้าถึงสภาวะที่ลึกซึ้งเช่นนี้ จากท่านคุรุทั้งสิบองค์ของเขาที่ผ่านมาแล้วนั้น ดังนี้ก็เป็นได้

ศาสนาเชน

ศาสนานี้เป็นศาสนาเก่าแก่ที่มีอายุยืนยาวมานานอีกศาสนาหนึ่งในอนุทวีปอินเดีย กล่าวกันว่าศาสนานี้ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์มาแล้ว แต่เพิ่งมาได้รับการจดระเบียบหรือว่าสังคายนาให้เรียบร้อยเป็นหลักฐานเสียใหม่โดยท่านชินวรรธมานมหาวีระ ผู้ซึ่งเกิดเมื่อก่อนคริสตกาล ๕๖๙ ปี คือก่อนท่านสิทธัตถะโคตมะหรือว่า พระพุทธเจ้าประมาณ ๑๐ ปี คำว่า "ชินะ" แปลว่าผู้ชนะ และจะใช้หมายถึงใครก็ได้ที่สามารถเอาชนะตัวตน (คือความปรารถนา) ขั้นต่ำ (lower self)

ของเขาเสียได้ จนกระทั่งได้เป็นบรรลุถึงความสมบูรณ์สูงสุด ส่วนคำว่ามหาวีระนั้นแปลว่า ผู้นำที่ยิ่งใหญ่*

มีความจริงที่น่าสนใจหลายอย่างที่เกี่ยวกับท่านชินวรรธมานมหาวีระ ของศาสนาเชนหรือชินะ กับท่านพระสมณโคดมแห่งพุทธศาสนา ดังต่อไปนี้ คือ ท่านทั้งสองเป็นบุคคลร่วมสมัย *(ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยกันและพร้อม ๆ กันทั้งคู่)* ได้สละชีวิตฆราวาสออกบวชเมื่อตอนอายุราวกลางคน ทั้งสองท่านก็เกิดมาเพื่อจะเป็นผู้นำในทางโลกโดยแท้ แต่แล้วท่านก็กลับกลายมาเป็นผู้นำทางวิญญาณ ซึ่งหมายความว่าอายุของการเป็นผู้นำชนิดนี้ของท่าน จะไม่เสื่อมสลายร่วงโรยไปตามกาลเวลาเหมือนกับการเป็นผู้นำทางโลกเลย ผลของการประกาศศาสนธรรมของท่านทั้งสอง ก็คือ ได้มีพระราชามหากษัตริย์ของอินเดียในสมัยนั้น เป็นสาวกของท่านทั้งสององค์ บ้างก็เป็นศิษย์ของท่านพระสมณโคดมและบ้างก็เป็นสาวกของท่านชินวรรธมานมหาวีระ

---

* นี้เป็นการแปลตามต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้คำว่า The Great Leader

อนึ่ง ปรากฏว่าในบรรดาศาสนาทั้งสองนี้ ก็ไม่มีศาสนาใดเทศนาสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องพระผู้เป็นเจ้าที่มีรูปร่างตัวตน (God with Form) เลย ท่านทั้งสองเน้นหนักการปฏิบัติด้านความเมตตากรุณา และความไม่เบียดเบียน ดังนั้นศาสนิกชนผู้เป็นสาวกของท่านทั้งสองจึงเป็นผู้มีคุณธรรมดังกล่าวแล้วนั้นเป็นพิเศษ

แต่ก็มีข้อแตกต่างกับพุทธศาสนาอยู่เหมือนกัน คือว่า ศาสนาเชนสอนว่า มีวิญญาณ (soul) ของแต่ละคน ๆ ดำรงอยู่จริง ๆ และวิญญาณนี้เรียกว่าชีวะ (Jiva) โดยธรรมชาติอันแท้จริงแล้ว ชีวะเป็นสภาพที่เป็นอิสระจากพันธนาการทั้งปวง แต่ครั้นได้มาเกี่ยวพันกันกับวัตถุเข้า ก็เกิดความทะยานอยากคือกระหายอยากจะได้วัตถุนั้น และก็ได้ก่อกระทำกรรมอันเป็นเครื่องผูกมัดตนเองขึ้นมาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ ชีวะก็ถูกผูกมัดไว้กับโลก และมีผลคือทำให้ต้องผ่านการเกิดใหม่ (และตายใหม่) โดยไม่รู้จักจบสิ้น

แต่ถึงอย่างไร ๆ ชีวะหรือวิญญาณของแต่ละบุคคล (individuall soul) ก็จะต้องเป็นอิสระจากความผูกพัน

กับวัตถุให้จงได้ วิธีปฏิบัติที่จะทำให้เกิดผลเช่นนั้น ก็เป็นไปตามที่พระพุทธองค์ และบรรดาบรมครูทางศาสนาทั้งหลายได้สอนไว้โดยนัยเดียวกัน คือให้มีสัมมาทิฏฐิ อันได้แก่การมีความเห็นให้ถูกต้องเสียก่อน เพราะสัมมาทิฏฐิที่จะทำให้เกิดนิมิตที่ถูกต้อง (right vision) หรือว่าเป็นการเข้าใจสัจธรรมตามความเป็นจริง ที่นี้ความรู้ที่ถูกต้องนั้นคืออะไรเล่า ? ก็ขอตอบได้ว่า

อันความรู้ ที่ถูกต้อง และแท้จริง
มิใช่สิ่ง ที่เข้าผ่าน ทวารห้า
มันเหนือเมฆ เดินทางลัด ตัดตรงมา
สู่หัวหน้า ประธานใหญ่ คือใจเอย

ปฏิทานอันเป็นเครื่องเตรียมตัวเพื่อไปสู่สัมมาทิฏฐิดังกล่าวนั้น คือการฝึกให้มีระเบียบวินัยทางจิตและจริยธรรมบางประการ ซึ่งก็มีสอนอยู่แล้วในศาสนาทั้งหลายทั้งปวง เช่นการปลูกฝังคุณธรรมคือความเป็นผู้มีวาจาอันเชื่อถือได้ ความซื่อสัตย์สุจริตความไม่ยึดมั่น ความปล่อยว่าง ความไม่เบียดเบียนเป็นต้น คุณธรรมเหล่านี้และอื่น ๆ อีก เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการ

บำเพ็ญเพียรทางวิญญาณ ซึ่งจะนำไปสู่ความเป็นอิสระของวิญญาณจากพันธนาการทั้งปวง

หลักปฏิบัติข้ออหิงสา คือความไม่เบียดเบียนของศาสนาเชน มีนัยกว้างขวางและละเอียดลออมาก การกระทำหรือคำพูดทุกอย่าง ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น นับตั้งแต่การนินทาว่าร้ายไปจนถึงการฆ่า ถือว่าเป็นบาปทั้งสิ้น ศาสนิกชนฝ่ายเชนยังเน้นหนักมากในศรัทธาและการทำงาน คืองานเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากด้วยความเมตตากรุณาจริง ๆ

เมื่อชีวะของผู้หนึ่งผู้ใดได้พยายามบากบั่นบำเพ็ญบารมีในทางวิญญาณ โดยการบังคับตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัย (ทางวิญญาณ) ได้เช่นนี้แล้ว บารมีของเขาก็จะแก่กล้าขึ้นเป็นลำดับ หลังจากชาติแล้วชาติเล่า และในที่สุดเขาก็จะเป็นชินะ คือผู้ชนะ ซึ่งหมายความว่าวิญญาณของเขาเอาชนะกรรม ซึ่งเกิดขึ้นจากความผิดพลาดของตนเองได้ ครั้นแล้วก็จะเป็นวิญญาณที่เป็นอิสระเสรี จริงอยู่อิสระเสรีนี้ก็มีหลายระดับเหมือนกัน

แต่ในเมื่อถึงระดับสุดท้ายจริง ๆ อันเป็นความบริสุทธิ์ชนิดสมบูรณ์เต็มที่นั้น กรรมของเขาก็จะหมดสิ้นไปอย่างเด็ดขาด และเขาก็จะเป็นอรหันต์ คือท่านผู้บรรลุความสมบูรณ์เต็มที่แล้วเป็นบุคคลผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้คนหนึ่ง

จุดหมายปลายทางมิใช่ความดับสูญ

นักบุญของฝ่ายเชนในปัจจุบันมีอยู่ท่านหนึ่งมีนามว่า "วิชัยธรรมสุริ" ท่านผู้นี้ยืนยันว่า การคิดว่าศาสนิกชนฝ่ายเชนเป็นผู้ไม่นับถือพระผู้เป็นเจ้า (atheists) นั้น เป็นการเข้าใจผิดของคนบางคนที่คิดเช่นนั้น ทั้งนี้ท่านกล่าวว่า ศาสนาเชนยอมรับแนวคิดเรื่องปรมาตมันคืออัตตาใหญ่ หรือวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่แทรกซึมอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง นี้คือองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีรูปร่างเป็นตัวตน (God-without-Form) ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคิดว่า ท่านผู้บรรลุความสมบูรณ์ตามมาตรฐานของศาสนาเชนนั้น ก็น่าจะ "เทียบเท่า" กับพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายที่มีรูปร่าง (Gods-with-Form) ของศาสนาฮินดูก็ได้ กระมัง

จุดหมายปลายทางแห่งชีวิตของศาสนิกชนชาวเชน ก็คือความสุขขั้นสูงสุดที่เรียกว่า นิรวาณ การที่วิญญาณเข้ามาถึงสภาวะนี้ ไม่ได้หมายความว่าวิญญาณจะต้องหมดหรือสูญสิ้นความมีความเป็น (cease to be) แต่โดยที่แท้จริงแล้ว หมายความว่า วิญญาณย่อมคงความมีความเป็นอยู่ต่อไป แต่เป็นการคงอยู่ในสภาวะที่เป็นเสรีอย่างสมบูรณ์สูงสุด และที่สงบสงัดอย่างสูงสุด ชนิดที่ไม่สามารถจะหาคำพูดใดๆ มาบรรยายให้เห็นหรือเข้าใจให้ตรงกับความเป็นจริงได้

ถ้าจะว่าไปแล้ว นิรวาณของฝ่ายเชนนี้ดูๆ ไปก็น่าจะพอ "เทียบเท่า" หรือเข้ากันได้กับโมกษะ และเป็นการหลอมละลายเข้าสู่สภาวะแห่งพระพรหมของฮินดูนั่นเอง เพราะสภาวะดังกล่าวแล้ว ก็เป็นสภาวะที่บรรยายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้เช่นเดียวกัน และหากจะคิดต่อไปอีกสักก้าวหนึ่ง ดูๆ ก็จะไม่ไกลจากนิรวาณของชาวพุทธอีกเหมือนกัน สำหรับเรื่องนิรวาณของชาวพุทธนี้มีข้อความเป็นบทกวีที่เซอร์เอ็ดวินอาร์โนลด์เขียนไว้ (มีเนื้อความ) ดังนี้

หากว่ามี ผู้ใด ใครกล่าวขาน
ว่านิพพาน นั้นคือความ ดับสูญสิ้น
จงอย่าเชื่อ อย่าฟัง ทั้งอย่ายิน
คำพูดปลิ้น ปล้อนโกหก และพกลม
หรือแม้มี ใครที่ว่า พระนิพพาน
เป็นชีวิต พิสดาร ก็ไม่สม—
ควรกับความ เป็นจริง สิ่งอุดม
ไม่น่าชม เพราะยังติด คิดคำนึง
เมื่อ"ตะเกียง" พังแตก แยกเป็นชิ้น
ไฟสูญสิ้น หรืออยู่ไหน รู้ไม่ถึง
หรือไปส่อง สดใส แดนไตรตรึงส์
ใครรู้ซึ้ง ช่วยแถลง แจ้งบอกความ
ฉันใดนิพ— พานปราศ— จากชีวิต
ใครช่างคิด ว่าอยู่ไหน ? ใคร่ขอถาม
หรือเป็นที่ ไม่มีกาล รังควาญตาม
จึงเป็นความ สุขสันต์ นิรันดร

ดังนี้จะเห็นได้เลยทีเดียวว่า ดูๆไปก็ไม่มีความแตกต่างอันเป็นสาระสำคัญอย่างใดเลย ระหว่างแนวคิดของศาสนาเชนและคำสอนของท่านไส บาบา จริงอยู่ความแตกต่างย่อมมีในการเน้นหนักที่จุดใดจุดหนึ่งคนละแห่ง แต่โดยเนื้อหาสาระ ถ้าเราจะกล่าวว่าหลักการหรือจุดหมายปลายทางทั้งสองนี้เหมือนกัน (หรือว่าพอจะเข้ากันได้) ก็คงจะไม่ผิดไกลนักกระมัง ทั้งนี้—คือเมื่อเป็นเช่นนี้—ก็มีปัญหาน่าคิดว่า ศาสนิกชนฝ่ายเชนเหล่านี้ถูกดึงดูดจากกระแสแม่เหล็กคือท่านไส บาบา คือได้มาหาท่านด้วยเหตุผลกลใด ?

ข้าพเจ้าเคยได้พบปะสนทนากับศาสนิกชนชาวเชนที่มานมัสการท่านไส บาบา ได้สอบถามความรู้สึกของเขาเหล่านั้น และก็ได้รับคำตอบว่า เขามีความรู้สึกขึ้นมาเองว่า ท่านสวามีมีคุณลักษณะพิเศษทางวิญญาณอันเป็นเสน่ห์ดึงดูดใจได้อย่างประหลาด เป็นลักษณะที่พวกเขายังไม่ได้เคยประสบมาก่อนเลย ในวงการศาสนาของเขา เป็นอันว่า ท่านสวามีได้นำเขาเข้าสู่ศาสนาอันแท้จริง ซึ่งก็มีอยู่ศาสนาเดียว ดังที่ท่านกล่าวไว้บ่อย ๆ นั่นเอง

แต่ศาสนิกชนชาวเชนเหล่านั้นก็ยังมิได้กล่าวให้แน่ชัดลงไปว่า เขาถือว่า ท่านไส บาบา เป็นผู้บรรลุความสมบูรณ์ขั้นสูงสุดแล้ว หรือว่าเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง หรือว่าเป็นใครหรืออะไรบางอย่างที่อยู่นอกเหนือความคิดคำนึงของศาสนาของเขาเอง แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญอะไรนัก ไม่ว่าท่านผู้เป็นองค์อวตารจะได้รับการขนานนามว่าอย่างไร ท่านก็คงมีคุณลักษณะหรือความศักดิ์สิทธิ์สูงส่งเช่นเดิมนั่นเอง เปรียบเหมือนน้ำตาล ซึ่งไม่ว่าเราจะเรียกว่าอย่างไรในภาษาใดก็คงมีรสหวานอยู่เช่นนั้นเสมอไป นอกจากนั้นภารกิจของท่าน ก็คงจะสัมฤทธิ์ผลเสมอ ไม่ว่าท่านจะได้รับการขนานนามอย่างใดก็ตาม

ปาระซี ศาสนาของซาราธุสตระ

ในอดีตกาลนานมาแล้ว ซึ่งเป็นเวลานานจนไม่สามารถจะกำหนดระยะเวลาได้แน่นอน ศาสดาผู้หนึ่งได้อุบัติขึ้นมาในประเทศเปอร์เซียสมัยโบราณ หรือประเทศซึ่งในปัจจุบันนี้คือประเทศอิหร่านนั่นเอง เรา

ไม่มีโอกาสทราบได้แน่นอนว่า ท่านผู้นี้เกิดเมื่อปีใดแน่ แต่จากหลักฐานที่พอจะหาได้ ก็พอเป็นที่กล่าวได้อย่างไม่ไกลต่อความเป็นจริงนัก ว่าท่านผู้นี้คงจะอุบัติขึ้นก่อนพระเยซูไครสต์ประมาณ ๖,๐๐๐ ปี ศาสดาผู้นี้ชาวเปอร์เซียขนานนามว่าซาราธุสตระ (Zarathustra) และชาวกรีกเรียกว่า โซโรอัสเตอร์ (Zoroaster) ศาสนาคือคำสอนของท่านมีชื่อเรียกว่า Zoroastrianism คือศาสนาโซโรอัสเตอร์ แต่ในอินเดียเขาเรียกกันว่าเป็นศาสนา ปาระซี (Parsi)

ศาสนานี้มีอายุเก่าแก่มากจริง ๆ ในสมัยโบราณเป็นศาสดาที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของศาสนาของชาวเฮบรู และต่อมาก็ยังมีอิทธิพลต่อศาสนาที่แยกออกมาจากศาสนาเฮบรู คือศาสนาคริสต์อีกด้วย

ท่านศาสดาโซโรอัสเตอร์ผู้นี้ ก็เป็นเช่นเดียวกับศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก คือเป็นผู้ที่เริ่มต้นประกาศศาสนธรรมของท่านในฐานะเป็นผู้ปฏิรูปการปฏิบัติทางศาสนาที่มีอยู่แต่เดิมรอบ ๆ องค์ท่านนั่นเอง ในสมัยนั้นมีการบูชาเทพเจ้ามากมายหลายองค์ โดยแยก

ออกจากกันและกัน (คือไม่ได้เกี่ยวข้องกัน) และก็มักจะเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่มีรูปร่างตัวตน (ซึ่งแข่งขันกันว่าใครจะใหญ่กว่ากัน) ในความรู้สึกของประชาชนทั่วไป

และก็เช่นเดียวกับศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลกอีกเหมือนกัน ท่านโซโรอัสเตอร์ได้สอนว่ามีพระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น พระนามของพระองค์อาจแตกต่างกันไปได้ แต่ทั้งหมดก็คือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั่นเอง โซโรอัสเตอร์ใช้คำเรียกพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวของท่านเองว่า อหุระมาซด้า (Ahura mazda) ซึ่งแปลว่า เจ้าชีวิตและผู้สร้างสรรค์วัตถุ (Lord of Life and Creator of Matter) ท่านผู้ทรงความเป็นผู้สูงสุด (Supreme Being) นั้น เป็นผู้ไม่มีรูป ดังนั้นมนุษย์จึงไม่สามารถรู้จักพระองค์ท่านได้ โดยผ่านทางประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ของตน ผู้ที่อยากรู้ก็ต้องเข้าถึง (experience) พระองค์ท่านโดยผ่านทางตัวตน (self) ของเขาเอง ปฏิปทาอันจะนำไปสู่การเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าในภายในนั้นมีองค์ประกอบเจ็ดประการคือ

ประการแรก ได้แก่ความเข้าใจอันถูกต้องที่ว่า ประกายไฟทิพย์ทางวิญญาณ (the divine spiritual spark) นั้น มีอยู่แล้วภายใน(จิตใจของ)มนุษย์เอง ในโบสถ์ของศาสนาโซโรอัสเตอร์มีการจุดไฟบูชาให้ลุกอยู่เสมอ ก็เพื่อให้เป็นสัญญลักษณ์หรือว่าเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงความจริงข้อนี้ และไฟนี้เป็นสัญญลักษณ์ที่สำคัญที่สุดของศาสนาโซโรอัสเตอร์ เพราะชาวโซโรอัสเตอร์ย่อมบูชาองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ไม่มีรูปร่างผู้แทรกซึมอยู่ในที่ทุกหนทุกแห่งได้ ก็โดยผ่านทางไฟบูชานี้เอง พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะดังกล่าวมา (คือไม่มีรูปร่าง) นี้เป็นองค์ คุรุ ของศาสนิกชนชาวโซโรอัสเตอร์ และไฟบูชาที่จุดให้ลุกโพลงอยู่ตลอดกาลก็เป็นสัญญลักษณ์ของไฟที่ที่จะเผามลทินคือความเห็นผิดให้หมดสิ้นไป พร้อมกันนั้นก็จะได้จุด "มุมมืด" คืออวิชาในจิตใจมนุษย์ให้ปรากฏมีแสงแสว่างโพลงขึ้นมา ดังนั้นเมื่อพิจารณาหลักการที่กล่าวมา ก็จะเห็นได้ว่าหลักการของโซโรอัสเตอร์เป็นทำนองเดียวกันกับของท่านสวามี คือเป็นการถือว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าที่สถิตอยู่ภายใน(ใจ)เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการปฏิบัติความเพียรทางวิญญาณ

ประการที่สอง คือ อษะ ซึ่งอาจจะเทียบได้กับหลักปฏิบัติของท่านไส บาบาข้อ สัตย์-ธรรม หรือว่าความจริงในด้านความเข้าใจและความจริงในด้านการปฏิบัติ อษะนี้ได้รับการยกย่องนับถือว่า เป็นกฎอันดำรงอยู่ชั่วนิรันดรของพระผู้เป็นเจ้า—เป็นกฎที่ครอบงำไปถึงคุณธรรมทั้งปวงที่เกิดขึ้นมาจากความจริง

ประการที่สามคือ โวหุ—มโน ซึ่งหมายความรวมไปถึงจิตใจที่บริสุทธิ์แบบเด็ก ๆ เต็มไปด้วยความรัก และก็หมายถึงความรักอันบริสุทธิ์ที่แผ่ไปสู่สิ่งที่มีชีวิตทั้งมวล นี้คือหลัก "เปรม" ของปฏิปทาของท่านไส บาบา ประการที่สี่ชื่อ กษัทระ—ไวรยะ คือการบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นด้วยความเมตตากรุณาและปัญญา และประกอบด้วยพลังแห่งความถูกต้องเป็นเครื่องสนับสนุน นี้คือหลักการที่ชื่อว่า ธรรมะ—เปรมะ—สัตยะ ของท่านไส บาบา ดังที่ได้กล่าวมา (ในบทที่ ๗ เล่ม ๘)นั่นเอง

ส่วนประการที่ห้า หก และเจ็ดเป็นพรสวรรค์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกรุณาประทานให้แก่ผู้ที่ปฏิบัติตามปฏิปทาดังกล่าวแล้ว นั่นคือ อาร์ไมติ ซึ่งหมายความถึง ศรัทธา สันติ และอุเบกขา ทั้งหมดนี้ก็มีความหมายทำนองเดียวกันกับ คำว่า ศานติ ของฝ่ายฮินดู ประการที่หกได้แก่ เฮารวาตัต คือความหวานชื่นของความสมบูรณ์ (the sweetness of Perfection) และประการที่เจ็ด อเมเรตัต คือความสุขสงบอย่างสมบูรณ์ หรือว่า อานันทะ ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวิญญาณได้ปลดเปลื้องเครื่องผูกมัดออกได้หมดสิ้นแล้ว

ในคัมภีร์ของศาสนาโซโรอัสเตอร์ ซึ่งเรียกว่า เซ็นดาเวสต้า มีหลักการซึ่งสอนว่ามีชาติหน้า มีคำพิพากษา (ของพระผู้เป็นเจ้า) ครั้งสุดท้าย และสอนว่าวิญญาณมีสภาพเป็นอมตะ คือไม่รู้จักตาย ในส่วนของคัมภีร์รุ่นหลัง ปรากฏมีแนวคิดเรื่องผู้ที่จะมาช่วยเหลือมนุษย์ชาติอยู่ด้วย บุคคลผู้นี้จะมีสภาวะครึ่งมนุษย์ครึ่งเทวดา ซึ่งอันที่จริงก็น่าจะได้แก่องค์อวตารนั่นเอง ท่านผู้นี้จะมาทำลายล้างอำนาจของความชั่วร้าย แล้วสร้าง

อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นในโลกมนุษย์ เรื่องนี้อาจเป็นเหตุประการหนึ่ง ที่ทำให้ศาสนาโซโรอัสเตอร์มีอิทธิพลต่อชนชาวยิว ซึ่งมีชีวิตแวดล้อมด้วยคำสอนเช่นนี้ ในระหว่างที่พวกเขาอพยพมาเป็นชุมชนพลัดถิ่นในบาบิโลเนีย ซึ่งในระยะนั้นบาลิโลเนียอยู่ในอำนาจการปกครองของเมโดเปอร์เซีย

เท่าที่กล่าวมาโดยสังเขปนี้ ท่านผู้อ่านคงจะพอสังเกตได้บ้างแล้วว่า หลักการของศาสนาโซโรอัสเตอร์สามารถเปรียบเทียบเข้ากันได้กับแนวความคิดเรื่อง **สนะธนะธรรม** (sanathana Dharma) ที่ท่านสวามีได้บรรยายไว้แล้ว ท่านผู้อ่านที่ใคร่จะรู้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคำสั่งสอนของศาสนาโซโรอัส-เตอร์กับคำสั่งสอนของท่านสวามี ก็อาจจะศึกษาได้จากหนังสือเรื่อง Vision of the Divine ซึ่งผู้นับถือศาสนาปาระซีคนหนึ่งเป็นผู้เขียน บุคคลผู้นี้ชื่อ เอ็บฟานิบุนดะ (Eb Fanibunda) ซึ่งเป็นผู้พิมพ์จำหน่ายเองด้วย เขาเป็นทันตแพทย์ชั้นนำคนหนึ่งในนครบอมเบย์ และเป็นสาวกของท่านไส บาบา

ศาสนานี้ดำรงอยู่เป็นเวลาหลายพันปีในดินแดนประเทศเปอร์เซียในสมัยโบราณ โดยในระหว่างนั้นก็ได้ต่อสู้กับความโน้มเอียงในทางความคิดของประชาชนที่จะหันกลับไปสู่การบูชาพระผู้เป็นเจ้าหลาย ๆ องค์อยู่ตลอดเวลา แต่ครั้นแล้วก็ต้องถูกขับไล่ออกจากดินแดนเปอร์เซียไปเสียเอง โดยศาสนาที่มีหลักการบูชาพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวเหมือนกัน (แต่ไม่ใช่องค์เดียวกัน) อีกศาสนาหนึ่งที่มีความเข้มแข็ง (ในด้านการสงคราม) มากกว่า ศาสนานั้นก็คือศาสนาอิสลามนั่นเอง

เนื่องจากถูกชาวมุสลิมที่คลั่งศาสนา และมีหัวรุนแรงทำการกดขี่ข่มเหงประหัตประหารอยู่ตลอดเวลา ศาสนิกชนฝ่ายโซโรอัสเตอร์เป็นจำนวนมากจึงได้หนีออกจากดินแดนของตนมาลี้ภัยอยู่ในประเทศอินเดีย ในศตวรรษที่แปด และได้รับการขนานนามจากชาวอินเดียเจ้าของถิ่นว่าเป็นพวกปาระซี ซึ่งก็คงจะเพี้ยนมาจากคำว่า เปอร์เซียนั่นเอง ลูกหลานว่านเครือของชนกลุ่มนี้ในประเทศอินเดีย ปัจจุบันส่วนใหญ่อยู่ที่กรุงบอมเบย์ และได้ชื่อว่าเป็นชาวโซโรอัสเตอร์กลุ่มใหญ่ที่สุดในโลก

ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีกลุ่มเล็ก ๆ อยู่บ้าง มีจำนวนประมาณหลายพันคน ยังคงอยู่ในอิหร่าน และก็ยังมียังมีอีกราวสองหรือสามพันคนในกรุงลอนดอน ที่ยังนับถือศาสนาเดิมอยู่

ทั่วโลกเวลานี้มีผู้นับถือศาสนานี้อยู่ไม่เกิน ๒๕๐,๐๐๐ คน จำนวนดังกล่าวนี้คงจะเพิ่มขึ้นได้ยาก เพราะเหตุที่ว่าคนภายนอก (ที่ไม่ได้นับถือศาสนานี้มาแต่เดิม) จะมานับถือศาสนานี้ภายหลังไม่ได้ ทั้งนี้หมายความว่าต้องเป็นผู้ที่เกิดในตระกูลที่นับถือศาสนานี้อยู่แล้วเท่านั้นจึงจะนับถือศาสนานี้ต่อไปได้ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าศาสนิกชนชาวโซโรอัสเตอร์จะมีจำนวนน้อยในปัจจุบัน แต่เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์แล้ว เขาก็เป็นสมาชิกของศาสนาที่ยิ่งใหญ่ในโลกศาสนาหนึ่งที่เดียว เรียกว่าถึงอย่างไร ๆ ศาสนานี้ก็ยังเป็นหลักบอกทางที่แจ่มใสหลักหนึ่ง ที่ประจำอยู่ในสายทางแห่งการปฏิบัติ คือการเดินทางอันยาวนานของมนุษย์เพื่อมุ่งไปสู่พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกเขาควรภูมิใจได้จริง ๆ

ศาสนาของชนชาวยิว

ถ้าคิดในแง่ศาสนา ชาวยิวในปัจจุบันนี้อาจแบ่งออกได้เป็น ๓ กลุ่ม คือกลุ่มถือหลักปฏิบัติแบบเดิม กลุ่มถือหลักปฏิบัติแบบก้าวหน้า และกลุ่มที่ไม่ถือศาสนาอะไรเลย สำหรับประเภทหลังนี้ก็เป็นพวกที่ไม่ยอมนับถือพระผู้เป็นเจ้าในแบบไหน ๆ เลย(atheists)บ้าง พวกที่คิดว่าเรื่องพระผู้เป็นเจ้าหรือเรื่องโลกหน้านั้น ไม่มีทางที่มนุษย์จะรู้ได้เลย (agnostics) บ้าง และพวกวัตถุนิยม (materialists) บ้าง ดังนั้นชาวยิวที่มานมัสการท่านสวามี จึงน่าจะเป็นกลุ่มที่มีใจกว้างประเภทหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นพวก agnostics คือคิด ๆ เอาเองมาแต่เดิมว่าเรื่องพระผู้เป็นเจ้าหรือเรื่องสวรรค์นรกนั้น คงไม่มีทางที่ใคร ๆ จะรู้ได้ แต่ในส่วนลึกของหัวใจก็ยังคิดอยู่ว่า "หรืออาจจะมีทางหรือมีใครรู้ได้บ้างกระมัง" เรียกว่าประเภทนี้ยังคิดแสวงหาความจริงทางวิญญาณอยู่บ้าง ไม่ใช่ทอดธุระปิดประตูใจตายด้านเสียเลยทีเดียว

ประวัติศาสนาของชาวยิวแสดงว่าชนชาตินี้เป็นชาติที่มีพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในหัวใจเป็นประจำ และดังนั้น

จึงเป็นผู้ที่ฝักใฝ่แสวงหาความเข้าในทางวิญญาณอยู่เสมอ พระคัมภีร์ของพวกเขาซึ่งมีชื่อว่า Old Testament มีข้อความที่แสดงว่าชนชาตินี้เป็นผู้ขวนขวายหาความเข้าใจเรื่องสภาพของพระผู้เป็นเจ้า และความมุ่งหมายของพระองค์ ตลอดจนถึงการที่มนุษย์ควรจะมีความเกี่ยวข้องกับพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะอย่างไรอีกด้วย แนวความคิดเรื่องพระผู้เป็นเจ้าของพวกเฮบรู ได้พัฒนาโดยเริ่มต้นจากแนวความคิดเรื่องเทวดาประจำเผ่าที่ชื่อ "ยาร์เวฮ์" ซึ่งเป็นผู้พิทักษ์รักษาชนเผ่าเฮบรูเป็นพิเศษ จนกระทั่งมาถึงความคิดเรื่องพระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างสรรค์สากลจักรวาลทั้งหมด และก็อยู่เหนือจักรวาลเหล่านั้นทั้งหมดอีกด้วย

พระผู้เป็นเจ้าหลายองค์ หลายระดับ

ในแนวคิดยุคต้น ๆ นั้น พระผู้เป็นเจ้ามีอารมณ์เหมือนมนุษย์อยู่ไม่น้อย เช่นมีความโกรธ ความริษยา ความต้องการแก้แค้น และความลำเอียง รักฝ่ายนี้มากกว่าฝ่ายโน้นเป็นต้น ต่อมาเมื่อกาลเวลาล่วงไป องค์-

พระผู้เป็นเจ้าก็ (พัฒนาขึ้น) กลายเป็นผู้มีความศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งโดยไม่มีขอบเขตจำกัด คือเป็นจุดแห่งความสมบูรณ์ทางความดี ความยุติธรรม และศีลธรรมทั้งปวง

ความเข้าใจอันได้พัฒนามาเรื่อย ๆ เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพระผู้เป็นเจ้านี้ได้เกิดขึ้นมาเป็นระยะ ๆ จากคำสอนของศาสดาของชนชาวเฮบรู ผู้ซึ่งอุบัติขึ้นมาในโลกนี้เรื่อย ๆ ตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษที่ล่วงแล้วมาทั้งสิ้น นับตั้งแต่อดีตกาลอันนานไกลคือตั้งแต่สมัยของโมเซสเรื่อยมา

อย่างไรก็ตาม ชนส่วนใหญ่ในบรรดาชาวเฮบรูทั้งหลายนั้น เมื่อเวลาล่วงไปนาน ๆ เข้า ก็อดไม่ได้ที่จะหันไปนิยมชมชอบกับการบูชาพระผู้เป็นเจ้าหลายองค์ ซึ่งเป็นการปฏิบัติของชนชาติกลุ่มต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกัน และอันที่จริง เรื่องเช่นนี้ก็ดูจะเป็นแนวโน้มที่เกิดขึ้นแก่บุคคลส่วนมาก ไม่ใช่เฉพาะแต่ในกรณีนี้ แต่แม้ในกรณีอื่นในที่แห่งอื่น ๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ด้วย ซึ่งเราจะเห็นได้อยู่บ่อย ๆ ว่า บุคคลส่วนมากแม้ปากของเขาจะพร่ำบ่นคำว่า เขาเป็นผู้บูชาพระเป็นเจ้าองค์

เดียวอยู่เสมอ แต่ในทางปฏิบัติ เราก็จะเห็นว่าเขากำลังบูชาพระผู้เป็นเจ้าอื่น ๆ อีกมากมาย ในสถานร้านตลาดและสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เช่น เงินตรา ความสำเร็จ (ทางโลก) ชื่อเสียง สิ่งฟุ่มเฟือยต่าง ๆ เหล้า การกีฬา เรื่องเพศและอื่น ๆ อีก ซึ่งสิ่งเหล่านี้แต่ละอย่าง ๆ ก็ล้วนเป็น "พระผู้เป็นเจ้า" ผู้สถิตแนบแน่นฝังลึกในดวงใจของเขาทั้งสิ้น ท่านผู้ใดสนใจใคร่รู้เรื่องนี้โดยแน่ชัด ก็โปรดลองถามตัวเอง และตอบตัวเองด้วยความซื่อตรงไม่เข้าข้างตัวเองดูเถิด แล้วท่านก็จะทราบได้ว่า ในจิตใจของท่านแต่ละคน มี "พระผู้เป็นเจ้า" (จอมปลอม) ที่ยกตัวอย่างมาแล้วข้างต้นนั้น สิงสถิตอยู่บ้างหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

แต่ศาสนาทั้งหลายของชนชาติเฮบรู ต่างก็พยายามชักนำให้ประชาชนของท่านหันกลับมาบูชาพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวอย่างจริงใจ เรียกว่าอย่างน้อยท่านก็ได้ใช้ความพยายามอย่างหนักเท่าที่สามารถจะกระทำได้จริง ๆ การบูชาพระผู้เป็นเจ้าที่มีนามว่า "ยาร์เวฮฺ" (Yarweh) นี้หมายความว่าผู้บูชาองค์ท่านจะต้องเป็นผู้มีสัมมาปฏิบัติ

ให้ความเคารพอย่างเคร่งครัดต่อกฎทางศีลธรรม ที่พระองค์ได้กรุณาตั้งไว้ให้ ซึ่งกฎดังกล่าวนั้นก็มีท่านศาสดาโมเซส และองค์อื่น ๆ ที่สืบต่อมาได้ประกาศเปิดเผยให้ประชาชนทราบเป็นคราว ๆ

ศาสดาต้องเป็นผู้มีอิทธิปาฏิหาริย์

พระศาสดาแต่ละองค์ที่อุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาธรรมแก่มหาชนนั้น ล้วนเป็นบุคคลพิเศษที่มีความสามารถในด้านอิทธิปาฏิหาริย์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างประจำตัวทั้งสิ้น เมื่อท่านเหล่านี้แต่ละองค์ล่วงลับดับขันธ์ไปแล้ว พวกพระ *(ปุถุชน)* รุ่นหลัง ๆ ซึ่งรับช่วงต่อมาก็พยายามรักษาศาสนาอันแท้จริง *(ซึ่งอยู่ภายใน)* ไว้ โดยการจัดให้มีพิธีกรรมต่าง ๆ เนื่องในการบูชาบ้าง การเฉลิมฉลองอันมโหฬารทางศาสนาบ้าง และกิจการด้านสังคมต่าง ๆ ที่มองเห็นภายนอกได้ง่าย ๆ เพื่อเป็นเครื่องชำรงรักษาศาสนาไว้ให้เป็นเรื่องที่ต้องดำเนินควบคู่กันไปกับพิธีกรรมของวัดหรือในวัด เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่เมื่อเวลาล่วงไป ๆ

การบูชาพระผู้เป็นเจ้า "ยาร์เวฮฺ" ก็กลายเป็นศาสนาของชนกลุ่มนั้น หรือประจำเผ่านั้น ๆ โดยมีระเบียบวิธีปฏิบัติเคร่งครัดตายตัว (คือกระดิกกระเดี้ยเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงไม่ได้) แต่อำนาจความบันดาลใจทางวิญญาณก็ดี ความลึกซึ้งกว้างขวางก็ดี และความกระตือรือร้นในการปฏิบัติบูชาด้วยใจจริงก็ดี สิ่งเหล่านี้ก็ค่อย ๆ ลดหย่อนอ่อนแรงลงไปเรื่อย ๆ *(คือกลายเป็นศาสนาพิธีกรรมเท่านั้นเอง)*

เมื่อเป็นเช่นนี้หัวใจของชาวยิวทุกผู้ก็จะพร่ำเพรียกเรียกร้องอีกครั้งหนึ่ง เป็นการใฝ่ฝันหาบุคคลผู้จะมาเป็นศาสดา ผู้สามารถจะถ่ายทอดเสียงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อทำให้เขาเกิดความประทับใจได้อย่างแท้จริง ครั้นแล้ว พระศาสดาก็จะอุบัติขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยวิธีนี้เองผู้ส่งข่าวหรือว่าทูตแห่งสวรรค์ก็จะนำข่าวสารทางวิญญาณมาชุบชีวิตชาวยิวให้สดชื่นขึ้นเป็นครั้งคราว

แต่ต่อมาชาวยิวก็เกิดมีความอยากจะได้ผู้ที่ควรจะมีความสามารถมากกว่าศาสดา (คือ prophet) คือควรจะ

ต้องเป็นผู้ที่เขาเรียกว่า "เมสไซอาห์" (messiah) ด้วย พระเมสไซอาห์ผู้นี้ไม่ใช่เพียงแต่จะนำหลักการ หรือข้อปฏิบัติเพื่อบำรุงสติปัญญามาให้อย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังจะต้องมีอำนาจ (หรืออิทธิปาฏิหาริย์) สามารถจะช่วยให้ชาวยิวพ้นจากการถูกกดขี่ข่มเหงและประหัตประหารอยู่ตลอดกาลได้ด้วย และความรู้สึกใคร่จะได้เมสไซอาห์ดังกล่าวนี้ มีรุนแรงที่สุดในช่วงเวลาที่ชาวยิวกำลังได้รับความเดือดร้อนอย่างยิ่งจากการยึดครองของพวกโรมัน

เมื่อพระเยซู ชาวเมืองนาซาเรธ ปรากฏตัวขึ้นในระยะกาลดังกล่าวนี้ ชาวยิวบางคนก็เชื่อมั่นว่า ท่านต้องเป็นพระเมสไซอาห์ที่ใครๆ พากันตั้งตาคอยนั้นแน่แล้ว แต่ขณะเดียวกัน ส่วนมากก็ไม่เชื่อ และจนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ยอมเชื่อว่า บุคคลผู้ที่ถูกตรึงไม้กางเขนจนสิ้นชีวิตนั้น จะเป็นพระเมสไซอาห์ผู้สามารถช่วยผู้อื่นให้รอดพ้นได้อย่างไร ชาวยิวยังมีศาสนาดั้งเดิมที่นับถือกันต่อๆ มาอยู่ และหลายคนก็กำลังแสวงหาความหมายทางวิญญาณที่ลึกซึ้งกว่า ที่ได้เข้าใจกันอยู่โดยทั่วไปอย่างน้อย ก็มีชาวยิวบางคนที่ข้าพเจ้าพบว่า ได้มานมัสการ

ท่านไส บาบานั้น มีความเชื่อว่าท่านเป็นองค์อวตารจริง ๆ ซึ่งทั้งนี้ ก็จะน่าจะเทียบได้กับแนวคิดเรื่องพระเมสไซอาห์เหมือนกัน

ทัศนคติของชาวยิวกลุ่มที่เป็นสาวกของท่านไส บาบาเป็นอย่างไร พอจะทราบได้จากรายงานของนาย ไออัน อับราฮัม วิศวกรโยธาหนุ่มชาวยิวซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศออสเตรเลีย เป็นผู้มอบให้กับข้าพเจ้าไว้ เขาได้บรรยายเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นหลังจากการประชุมนานาชาติและการฉลองวันเกิดของท่านไส บาบา ในปี ค.ศ. ๑๙๘๐ และตลอดจนถึงปฏิกิริยาของชาวยิวที่มีต่อเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วนั้นด้วย

ในวันที่ ๑ ธันวาคมของปีนั้น ท่านสวามีได้เรียกชาวยิวทั้งหมดที่อยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๓๐ กว่าคนให้เข้าไปพบกันเป็นส่วนตัวทั้งกลุ่มที่อาศรมบรินดาวัน ไวทพีลด์ ในการนี้ ไออัน อับราฮัม และเพื่อนของเขาอีกหนึ่งหรือสองคน ได้เป็นผู้จดบันทึกข้อความในการพบปะพูดจากันในครั้งนั้นไว้ และต่อมาก็ได้ทำเป็นรายงานร่วมกัน

ในการพบปะกันครั้งนั้น รู้สึกว่าท่านสวามี มีความประสงค์จะให้ชาวยิวกลุ่มนั้น เข้าใจในหลักการของศาสนาของตนเองให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ท่านได้อธิบายให้เห็นถึงหลักการอันเป็นส่วนสาระสำคัญ ตลอดจนถึงความจริงที่ว่าศาสนาทุกศาสนานั้น เมื่อว่าถึงความหมายอันลึกซึ้งแล้ว ก็นับได้ว่ามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสัจธรรมอันเป็นสภาวะนิรันดรด้วยกันทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่า เมื่อเรานำเอาพระคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ เช่น คัมภีร์ไบเบิล พระเวท โกหร่านหรืออื่น ๆ อีกมาเปรียบเทียบกันดู เราก็จะเห็นว่าข้อความสำนวนภาษาที่ใช้นั้นย่อมแตกต่างกันแน่ ๆ นอกจากนั้นกาลเวลาและสถานที่อันกำเนิดของแต่ละคัมภีร์ ก็แตกต่างกันอีกด้วย แต่แม้อย่างนั้น ความหมายอันสำคัญที่แฝงอยู่ภายในย่อมเป็นอย่างเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากว่าเมื่อกาลเวลาล่วงไป ๆ มนุษย์เองได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในคำสอนดั้งเดิมนั้นไม่น้อย ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องใช้ปัญญาพิจารณาให้ลึกซึ้ง เพื่อที่จะได้สามารถเข้าถึงความหมายอันแท้จริงที่แฝงซ่อนอยู่ในส่วนลึกได้

มีชาวบ้านผู้หนึ่ง เรียนถามท่านว่า ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อคำกล่าวในคัมภีร์ไบเบิลที่ว่า ชาวยิวเป็นชาติที่พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกแล้ว (Chosen people) ท่านสวามีตอบว่า เนื่องจากมนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นมาโดยพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ดังนั้นมนุษยชาติทั้งหมดก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้อันพระองค์ทรงเลือกแล้วทั้งสิ้น

อีกคนหนึ่งถามว่า "เหตุใดชาวยิวจึงได้(มีกรรมคือ)ถูกข่มเหงประหัตประหารเสียเรื่อย ?"

"ท่านสวามีตอบว่า" เรื่องเช่นนั้นอยู่ที่ระดับแห่งวิญญาณ (level of consciousness) ของเธอเอง *(คือหมายความว่าสุดแล้วแต่จะมองในแง่มุมไหน ในระดับสายตาที่กว้าง-แคบ หรือสั้น-ยาวแค่ไหน)* เธอต้องหัดมองจากระดับที่สูงขึ้นไป *(จึงจะเห็นความจริงจากในระยะไกลกว่านั้นได้)* ครั้นแล้วท่านก็อธิบายต่อไปว่า มนุษย์ไม่สามารถจะเห็นเหตุผลที่เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตได้ แต่พระผู้เป็นเจ้าย่อมมีเหตุผลสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างเสมอ ดังนั้นไม่ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะกระทำสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะต้องเป็นไปเพื่อคุณงามความดีของมนุษย์เองในบั้นปลาย

ท่านสวามีได้บอกชาวยิวกลุ่มนั้น ให้ปฏิบัติตามหลักธรรมในศาสนาของตนต่อไป เป็นแต่ว่าให้หาทางให้เป็นผู้มีความเข้าใจเหตุผล และความมุ่งหมายให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกจากนั้น ในขณะที่เขาปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนาของเขาด้วยความรักและเคารพนั้น เขาก็ควรจะต้องเคารพหลักการของศาสนิกชนเหล่าอื่นด้วย ท่านสวามีกล่าวว่า ความเป็นผู้มีใจกว้างในลักษณะดังกล่าวนี้ ถือเป็นคุณสมบัติของผู้เป็นสาวกอันแท้จริงของท่านทีเดียว เพราะว่าสาวกของท่านย่อมเป็นผู้มีใจกว้างพอที่จะมองเห็นความจริงในศาสนาทั้งปวงได้ด้วย

ตอนท้ายของการสนทนา ชาวยิวได้ถามท่านไส บาบาว่าพวกเขาจะขอฉลองพิธี ชานุกะห์ (Chanukah) คือพิธีฉลองแสงสว่างของชาวยิว (the Jewish Festival of Light) กันที่อาศรมบรินดาวันได้ไหม ทั้งนี้เพราะพิธีฉลองนั้นตามกำหนดก็จะต้องจัดทำขึ้นในสองวันข้างหน้านี้แล้ว ซึ่งท่านไส บาบาก็อนุญาตและยังได้กล่าวว่า ท่านจะให้ฉลองกันที่ต้นไม้ที่ชื่อ "ไสรามทารชัน" เสียเลย เพื่อ

ว่าจะได้ให้ทั้งชาวยิวและผู้ที่ไม่ใช่ยิว ได้มีโอกาสฉลองร่วมกัน

ไออัน อับราฮัม บันทึกไว้ว่า ตอนเย็นของวันก่อนที่จะทำพิธี ชานุกะห์ ในวันรุ่งขึ้น ท่านสวามีได้เป็นผู้จุด เมโนราร์ คือเชิงเทียนไฟน้ำมัน ๙ แฉก ด้วยตนเอง และต่อจากนั้นชาวยิวทั้งหลายก็ได้พร้อมใจกันสวดบทสวดตามประเพณีของพวกเฮ็บรูต่อหน้าท่าน

พิธีดังกล่าวถูกจัดให้มีขึ้นอย่างง่าย ๆ แต่ก็เป็นที่น่าประทับใจมาก ในงานพิธีนี้ท่านสวามีได้ให้การทารชันในลักษณะพิเศษแก่ผู้คนทั้งหลายที่มาร่วมประชุมกันในตอนนั้น ปรากฏว่า แม้ผู้ที่มิได้เป็นชาวยิว เช่น ชาวตะวันตกและชาวอินเดียเอง ต่างก็หลั่งน้ำตาด้วยความตื้นตันใจอย่างยิ่งโดยทั่วกัน

การทำพิธีชานุกะห์ดำเนินไปเป็นเวลา ๘ วัน ในระหว่างนั้นสาวกที่เป็นชนชาวยิวของท่านไส บาบา โดยเฉพาะที่อยู่ไวท์ฟิลด์นั้น ได้ประชุมกันในหอพักนักเรียนของวิทยาลัย โดยท่านสวามีได้อวยชัยให้พรให้ด้วย เขาเหล่านั้นร่วมกันร้องเพลงศาสนาของเขา จุดเทียน

ชานุกะห์เพิ่มเติม และสนทนาธรรมกันเกี่ยวกับความหมายที่ลึกซึ้งของศาสนายูดา (Judaism) เปรียบเทียบกับคำสอนของท่านสวามี

ไออันบันทึกต่อไปว่า "ในระหว่างระยะเวลาสองสามวัน โดยเฉพาะในระหว่างการฉลองชานุกะห์ร่วมกับท่านสวามีนั้น เราทุกคนรู้สึกว่าเรากำลังปฏิบัติตามแนวทางอันแท้จริงของศาสนายูดาโดยทั่วกัน อันที่จริงข้าพเจ้าได้เคยนึกคิดมาหลายปีแล้วว่า ระเบียบและคำสอนของศาสนายูดาที่เราปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันนี้ อาจจะไม่ใช่ข้อปฏิบัติหรือคำสอนที่บริสุทธิ์จริงๆ ก็เป็นได้ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ารู้สึกขึ้นมาเองว่า การปฏิบัติตามคำสอนของท่านสวามีเพื่อกรุยทางไปสู่ความสมบูรณ์นั้นน่าจะเป็นการปลอดภัยจริงๆ และบัดนี้เราก็ได้มีโอกาสเช่นนี้แล้ว โดยที่เราสามารถเข้ามาได้เห็นองค์ท่านว่าเป็นตัวอย่างที่มีชีวิตของการปฏิบัติที่ถูกต้อง ได้รับการแก้ไขสิ่งที่ผิดและส่งเสริมให้กำลังใจจากองค์ท่าน ในขณะที่องค์ท่านยังมีชีวิตร่วมอยู่กับพวกเรา และมนุษยชาติในร่างที่เราเห็นได้อยู่นี้"

มีความจริงอยู่ว่า มรรควิถีอันจะนำไปสู่องค์พระผู้เป็นเจ้าย่อมมีหลายสายด้วยกัน ทั้งนี้เพราะเหตุว่ามนุษย์เราทั้งหลายมีอัธยาศรัยต่างกัน มีภูมิธรรมต่างกัน และยังมีภูมิหลังในด้านวัฒนธรรมหรือสังคมที่ต่างกันอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเป็นความจำเป็นที่ในสังคมมนุษย์ จะต้องมีศาสนาต่างๆ กันดังที่เราเห็นอยู่นี้ เป็นการเป็นไปไม่ได้เลยทีเดียวที่จะคิดให้มนุษย์นับถือศาสนาใดแต่เพียงศาสนาเดียวเหมือนกันหมดทั้งโลก (The practice of one form of religion by the whole of mankind is not really a workable proposition)

แต่แม้อย่างนั้น ท่านสวามีก็สอนว่า ศาสนาที่ปรากฏเป็นรูปแบบต่างๆ กันในโลกนี้ ก็เป็นศาสนาที่มีรากฐานมาจากสิ่งเดียวกัน ซึ่งท่านเรียกว่าศาสนาแห่งความรักหรือศาสนาแห่งหัวใจ ทั้งนี้ก็เพราะว่าศาสนานี้ถือกำเนิดเกิดมาจากหัวใจในทางวิญญาณ (Spiritual Heart) ของพระบรมครูทั้งหลายของโลก และดังนั้นคำสอนอันมีนัยเป็นเอนกประการก็เปรียบเหมือนอาคารอันมโหฬารซึ่งต้องอยู่บนรากฐากเดียวกันนั่นเอง ศาสนา

หนึ่งอาจมีการสอนเน้นหนัก ในการปฏิบัติแบบหนึ่งมากกว่าศาสนาอื่น ๆ และอาจใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารต่างกันไปได้นานาประการ แต่ก็มีความจริงอันเป็นรากฐานเหมือนกัน คือความรักซึ่งเป็นห่วงต่อเชื่อมระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์ และตลอดจนถึงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน ท่านสวามีสอนให้เราปฏิบัติธรรมไปตามแนวทางของศาสนาของเรานั้นเอง แต่ในขณะเดียวกันก็ให้เป็นไปโดยยึดรากฐาน หรือห่วงเชื่อมคือความรักด้วยเมตตาไปพร้อมกันด้วย หากศาสนิกชนทั้งหลายทำได้เช่นนี้ ก็เป็นอันว่า ความสงบสุขในหมู่มนุษย์จะพึงเป็นที่หวังได้แน่นอน

และก็ยังมีหนทางหรือความหวังอีกอย่างหนึ่งด้วยเหมือนกัน คือแม้ว่า จะไม่มีศาสนาอันเป็นทางการแต่เพียงศาสนาเดียวที่จะให้ถูกใจทุกคนหมดทั้งโลกได้ก็ตาม แต่ก็อาจเป็นไปได้บ้างเหมือนกัน ที่จะให้มีศาสนาหนึ่งสำหรับผู้ที่มีใจกว้างพอที่จะคิดได้ว่า ตนเป็นพลเมืองของโลก เรื่องเช่นนี้จำเป็นจะต้องให้มีความคิดกว้างออกไป คือไม่ให้ขึ้นอยู่กับชาติ (nationality) ใดชาติ

หนึ่ง หรือสีผิวหรือแม้กระทั่งเชื้อชาติ (race) อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเลย ทั้งนี้หมายความว่า จะต้องขึ้นอยู่กับแนวคิดที่กว้างออกไปกว่านั้น คือให้ครอบคลุมไปทั่วหมดทุกคนในโลกตามคำกล่าวของท่านสวามี คือในฐานะที่เป็น **"วรรณะแห่งมนุษยชาติ"** เลยทีเดียว

หลักการของศาสนาดังกล่าวนี้ไม่เป็นการละเมิดต่อหลักเหตุผล (rationality) — เหมือนดังในกรณีอื่นบางกรณี แต่อย่างใด ถ้าจะเป็นอะไรสักอย่าง ก็คงจะต้องเป็นการอยู่เหนือ หรือก้าวล่วงเหตุผลขั้นธรรมดาสามัญนั่นเอง ทั้งนี้เพราะบุคคลผู้นั้นจะต้องยกทัศนคติของใจของเขาให้ข้ามพ้นสิ่งที่จำกัดเขตเอาไว้ คือจิตใจที่ชอบหาเหตุผล *(แบบปกติธรรมดาสามัญ)* โดยรากฐานแล้ว คัมภีร์ของศาสนาดังกล่าวนี้ ก็น่าจะเป็นคัมภีร์เวทานตะ แต่นั่นแหละ ลำพังปรัชญาฝ่ายเวทานตะอย่างเดียว แม้ว่าจะมีเหตุผลทั้งขั้นปกติธรรมดา และขั้นสูงส่งลึกซึ้งเพียงใดก็ตาม ก็*(จะเป็นสภาพที่แห้งแล้งและจืดชืดเกินไป)* ไม่สามารถจะเข้าสัมผัสกับจิตใจ *(คือไม่สามารถทำให้เกิดความประทับใจ และความบันดาลใจ)*

ได้ แม้กับบุคคลผู้มีใจกว้างขวางเรียกตนเองว่า เป็นพลเมืองของโลกในลักษณะเช่นกล่าวมาแล้วได้เลย

ปรัชญาและศาสนา

โดยนัยหนึ่ง คำสอนธรรมมีอยู่ ๒ ขั้นหรือระดับ ระดับที่หนึ่งเป็นคำสอน ที่มีเหตุผลในด้านความคิดคำนึง เป็นอุบายเรืองปัญญาได้ดี ระดับนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นระดับปรัชญา (philosophy) แต่ก็เป็นลักษณะที่เรียกได้ว่า "เซ็ง" หรือ "จืดชืด" ไม่มีรสชาด ระดับที่สอง เป็นระดับที่สามารถกระตุ้น "หัวใจ" (the heart) ซึ่งหมายถึงจิตใจส่วนอารมณ์ คือทำให้เกิดความประทับใจ ความบันดาลใจหรือความปลื้มปีติอย่างลึกซึ้งเป็นต้น ระดับนี้มีลักษณะคือความมีรสชาดทำให้คึกคัก มีกำลังใจ อาจหาญร่าเริง (คือไม่จืดและไม่เซ็ง) ระดับนี้แหละ ที่จะให้คำสอนธรรมนั้น ๆ กลายเป็น "**ศาสนา**" คือสิ่งที่บุคคลสามารถอุทิศพลังเรี่ยวแรงตลอดจนถึงชีวิตจิตใจให้ได้ด้วยความยินดี เป็น "**ศาสนา**" ในความหมายอันแท้จริง คือ "ข้างใน" ของบุคคลนั้นได้ถูกปลุกเร้าให้ออก

มารับเอาคำสอนนั้นไว้เป็นสมบัติประจำตน คือประจำใจของตน แล้ว

แต่ที่นี้การที่จะให้คำสอนของผู้ใดกลายเป็น "**ศาสนา**" ขึ้นมาในจิตใจของผู้ฟังนั้น ย่อมไม่ใช่ของง่ายๆ องค์ประกอบที่สำคัญที่จะเป็นตัวแปรในเรื่องนี้ก็คือ จะต้องมีใครคนหนึ่งที่เป็นเสมือนความรักความเมตตาทั้งมวลได้ "ตกผลึก" คือปรากฏให้เห็นได้จับต้องได้ในรูปร่างของเขาซึ่งมีชีวิตอยู่คือเป็นบุคคลร่วมสมัยกัน คนผู้นั้นจะต้องแสดงให้ผู้อื่นเห็นได้ชัดแจ้งว่า เขามีชีวิตอยู่เพื่อความดีงามของมนุษยชาติอย่างแท้จริง นอกจากนั้น — คือนอกจากเมตตาแล้ว — คนผู้นั้นจะต้องมีปัญญาอันลึกซึ้งพอที่จะพิจารณาได้โดยถ่องแท้ว่า "ความดีงาม" ของมนุษยชาติดังกล่าวแล้วนั้น ควรจะมีลักษะเป็นอย่างไรด้วย สำหรับข้าพเจ้าเองเชื่อว่า คนผู้นั้น — หรือว่าท่านผู้นั้น — ได้มาปรากฏตัวอยู่ในโลกของเราในปัจจุบันนี้แล้วในร่างของผู้มีนามว่า **ท่านสัตยา ไส บาบา** นั่นเอง

บทที่ ๑๓

ไส บาบา กับสมาคมพรหมวิทยา

สัจธรรม ล้ำลึก มิได้—
บรรจุ อยู่ใน หนังสือ
ซึ่งมิ หน้าที่ เป็นสื่อ
ไม่พึง ยึดถือ บูชา

เหมือนเป็น เช่นธรรมะ ของจริง
เหนือสิ่ง ใด ๆ ในหล้า
คำพูด เขียนบอก ออกมา
ไม่สา— มารถบรร— ยายความ

รู้สึก ลึกใน ใจจิต
โดยไม่ ให้ผิด คิดถาม
แม้จะ อุตส่าห์ พยายาม
บรรยาย ขยายความ เพียงใด

เหตุนั้น อันเรา ระลึก
ตรองตรึก เตือนตน เองไว้
อย่าลืม ประธาน อาจารย์ใหญ่
เหนื่อสิ่ง อื่นใด คือใจตน

ฉะนั้นจง ลงมือ ปฏิบัติ
ผึกหัด ดัดใจ เพื่อผล
คือความ สุขจริง ยิ่งล้น
สูงพ้น เหนือคำ ตำรา

เรายอม เชื่อฟัง หนังสือ
ยึดถือ เป็นหลัก ศาสนา
แต่ไม่— ใช่ประเมิน ราคา
เหมือนว่า จุดหมาย ปลายทาง

ด้วยมี ความจริง สิ่งลึก
เกินความ ตรองตรึก หลายอย่าง
เหนือคำ รำพัน ทุกทาง
ต้องถอย ปล่อยวาง คัมภีร์

จึงจะ รู้ตาม ความจริง
ทุกสิ่ง ได้ล้วน ถ้วนถี่
สูงพ้น วาจา พาที
สิ่งนี้ แน่ชัด สัจธรรม.

สัจธรรมไม่ได้อยู่ในหนังสือ

ข้าพเจ้าและภรรยาได้เคยเป็นสมาชิกของสมาคมพรหมวิทยา (Theosophical Society) มาชั่วระยะหนึ่งก่อนที่เราจะได้มาพบท่านไส บาบา หลังจากที่เราได้ศึกษาจบ course ของเขาในขั้นหนึ่งที่สำนักงานใหญ่ของสมาคมในระหว่างปี ๑๙๖๔/๑๙๖๕ แล้ว เราก็ออกเดินทางต่อไปด้วยความมุ่งหมายที่จะศึกษาค้นคว้าให้ละเอียดยิ่งขึ้นว่า ในประเทศอินเดียในปัจจุบันนี้ จะยังมีคำสอนของครูอาจารย์ทางวิญญาณผู้ใดเหลืออยู่บ้าง ณ ที่แห่งใดหรือไม่

พันเอก เอช. เอส. ออลค็อตต์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมก่อตั้งสมาคมนี้คนหนึ่ง ได้กล่าวไว้ในสุนทรพจน์เนื่องในการเปิดสมาคมนี้เมื่อ ค.ศ. ๑๘๗๕ ว่า" เจตนารมณ์ของ

สมาคมนี้ คือการมุ่งมั่นที่จะศึกษาเพื่อค้นคว้าหาความจริงด้วยความกล้าหาญ และด้วยความสำนึกในมโนธรรมจริง ๆ พวกเราเป็นนักค้นคว้าที่มีจุดมุ่งหมายอันแน่วแน่ และไม่มีอคติลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดโดยเฉพาะ เราศึกษาหมดทุกอย่าง ยึดมั่นในสิ่งที่เป็นความดีงาม.....เราเป็นนักศึกษาเท่านั้น ยังไม่ได้เป็นครูอาจารย์แต่อย่างใด"

อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เราคิดว่า เจตนารมณ์ที่จะค้นคว้าหาสัจธรรมด้วยความบริสุทธิ์ใจมาแต่เดิมนั้น ยังจะได้รับการยึดถือไว้อย่างจริงใจตามนั้นหรือเปล่า คือเมื่อเราได้เสนอแผนการต่อเจ้าหน้าที่ที่สำนักงานใหญ่แห่งนั้นว่า เรากำลังจะไปออกเดินทางตระเวนไปแบบธรรมจาริกตามสถานที่น้อยใหญ่ต่าง ๆ ของอินเดียต่อไปอีก ก็มีบางคนแสดงความไม่เห็นด้วย และได้กล่าวเป็นทำนองติเตียนเราว่า "ไม่มีความจำเป็นอย่างไร ที่จะต้องไปแสวงหาสัจธรรมนอกเขตสำนักงานแห่งนี้ เพราะความรู้ทุกอย่างเท่าที่มีอยู่ ก็มีอยู่ในหนังสือต่าง ๆ ของสำนักงานนี้หมดแล้ว"

"แปลกจริง" ข้าพเจ้าคิด "ไม่น่าจะเป็นคำพูดของผู้ที่น่าจะรู้ซึ้งถึงความจริงอันสำคัญยิ่งในการปฏิบัติทางวิญญาณ—คือความจริงที่ว่า หนังสือตำราหรือคัมภีร์ไม่สามารถจะทำให้เรามีปัญญารู้ความจริงได้ (ลึกซึ้งถึงที่) หมดทุกอย่างได้เลย"

ออก "ธุดงค์" หรือ "บุณยจาริก

อย่างไรก็ตาม เราก็ไม่หวั่นไหวไปตามคำทัดทานชนิดไดโนเสาร์เต่าล้านปี ซึ่งไม่มีลักษณะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ (ที่จะแสวงหาสัจธรรมอันสูงสุด) ของสำนักพรหมวิทยาแต่อย่างใด และต่อมาไม่ช้า ข้าพเจ้าและภรรยาก็อำลาสมาคมพรหมวิทยา เพื่อออกเดินทาง "ธุดงค์" แสวงหาสัจธรรมโดยไม่ย่อท้อ ตอนนั้น เรามีบัญชีรายชื่ออาศรมหรือสำนักปฏิบัติธรรมในที่ต่าง ๆ ของอินเดียอยู่มากมาย โดยมีตำบลที่อยู่บอกไว้ด้วยอย่างละเอียด บัญชีรายชื่อและตำบลที่อยู่ดังกล่าวนี้ เราได้มาจากชาวอินเดียผู้ได้เคย "ธุดงค์" เช่นนี้มาแล้ว และก็ได้เคยไปเยือนสำนักมาแล้วด้วยตนเอง บุคคลผู้นี้

เป็นสมาชิกของสมาคมพรหมวิทยา เช่นเดียวกับเราทั้ง-สองเหมือนกัน จากบัญชีนั้น เราก็ได้รู้ว่าอาศรมต่างๆ เหล่านั้นตั้งอยู่กระจัดกระจายกันในที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศอินเดีย และบางแห่งก็อยู่ลึกและห่างไกลความจริญของการคมนาคมทำให้การเดินทางแบบ "ธุดงค์" หรือ "บุณยจาริก" ของเราขลุกขลักทุลักทุเลพอดู

สองเรา ตกลง ปลงใจ
ตวัดเบี้ย ขึ้นไหล่ สะพายหลัง
มุ่งออก "ธุดงค์" ด้วยพลัง
ความตั้ง จิตมั่น ทันที
เพื่อแสวง แหล่งครู อาจารย์
ทางจิต วิญญาณ ทุกที
เผื่อว่า ถ้าเรา โชคดี
จักมี วาสนา พาพบ
ศาสดา บรมครู อยู่ไหน
บุญคง ส่งให้ ประสบ
เราจัก ได้เผ้า เคารพ
น้อมนบ เหนือเศียร เรียนธรรม

บางครั้ง เราขึ้น รถไฟ
ปนไป กับประชา คลาคล่ำ
เบียดรถ ไอน้ำ ดึกดำ—
บรรพ์ทำ เสียงฟูด— ฟาดคลาน

ชักชัก จักถึง กี่ชั่ง
ไม่ถึง กี่นั่ง ผันหวาน
รีบรุด อุตลุด ป่วยการ
ผันสถา— นะการณ์ ทำไม ?

บางคราว เราขึ้น รถเมล์
แล่นเอียง กระเท่เร่ เป๋ไป๋
ผู้คน ล้นอัด ยัดเข้าไป
เท่าไหร่ เท่ากัน ไม่หันมอง

ตัวรถ โกโร โกโรค
แล่นอิเหลก เขลกโขลก น่าถอง
นึกพรั่น หวั่นกระดก ตกคลอง
สุดรู้ จะร้อง กับใคร

บางที	รีั้น	รถม้า
เทียมอา—	ชาซี่—	โครงใหญ่
เรียกว่า	พาหนะ	อะไร
ไปได้	ก็ไป	ทีเดียว
เดินทาง	ตะรอน	อ่อนอก
กายสก—	ปรกช้ำ	ดำเขียว
ข้ามห้วย	ละหาน	ธารเปลี่ยว
ลดเลี้ยว	เลาะลัด	ตัดทาง
ขลุกขลัก	ทุลัก	ทุเล
โซเซ	เหนื่ดเหนื่อย	เมื่อยร่าง
เพลียกาย	แต่ใจ	ไม่วาง
ทุกอย่าง	อดทน	ดั้นด้นมา
ในแดน	ดินถิ่น	อัศจรรย์
เป็นสวรรค์	ของผู้	ค้นหา
ความจริง	สั่งลี้ลับ	นานา
อันได้	นามว่า	ภาระตี *

* ภารตี คืออินเดีย, ซึ่งเรียกว่า ภารตะ หรือภรัต (Bharata or Bharat) ก็ได้

เป็นแดน ลึกลับ ซับซ้อน
สวรรค์ทุก ขั้นตอน อยู่นี่
นรก จกเปรต อเวจี
ภูติผี มีครบ ทุกประการ

เราสอง ท่องไป ในแดน
ตลอดแว่น— แคว้นทั่ว ทุกสถาน
สืบเสาะ แสวงหา อาจารย์
พัฒนา วิญญาณ ด้วยกัน

เป็นการ ดำเนิน ชีวี
ตามที่ จิตใจ ใฝ่ฝัน
เพื่อถึง ซึ่งภพ ภูมิอัน
สิ้นทุกข์— สุขสันต์ นิรันดร.

"ระฆัง" แห่งหัวใจ

เราได้ไปเยือนและพักอยู่ตามศูนย์หรืออาศรมแห่งการปฏิบัติทางวิญญาณที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ เช่นอาศรมรามณะ มหาฤาษี ที่เชิงเขาอรุณจละ อันศักดิ์สิทธิ์ อาศรม ศรีเอาโรพินโท ที่ปอนดิเชอรี่ ศิวานันทะนคร

ที่ฤาษีเกษบนฝั่งแม่น้ำคงคา นิคมราธะโสมิหลายแห่ง รวมทั้งศูนย์อันยังไม่มีผู้รู้จักเท่าใดนักแห่งอื่น ๆ ด้วย เราได้สนทนากับนักบวชประเภท สาธุ ตามแถบเทือกเขาหิมาลัย ตลอดจนถึงประเภท สวามี คุรุ และผู้นำในเรื่องการพัฒนาวิญญาณแห่งอื่น ๆ อีก มีอยู่แห่งหนึ่งหรือสองแห่งเสนอว่าจะให้เราบวชปฏิบัติธรรมอยู่กับเขา แต่เรารู้สึกขึ้นมาเองว่า ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นจะเป็นบุคคลที่น่าเคารพนับถือ โดยที่เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตทางวิญญาณและสอนให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเช่นนั้นด้วยก็ตาม แต่ปฏิปทาของท่านเหล่านั้น ก็ยังไม่ถูกใจเราเข้ากันกับนิสัยของเราไม่ได้ เพราะในบรรดาทุกท่านทั้งหมดเหล่านั้น ก็ไม่มีท่านผู้ใดเลยที่มีคุณธรรมพิเศษบางประการซึ่งเราเองก็อธิบายไม่ได้ว่าเป็นอย่างไร แต่ซึ่งจะเป็นคุณธรรมหรือคุณลักษณะที่พอจะเป็น "เสน่ห์" รัดรึงใจเราได้ เมื่อปราศจาก "เสน่ห์" อันเป็นพิเศษดังกล่าวแล้ว ระฆังหรือกังสดาลอันฝังลึกอยู่ในดวงใจของเราก็ยังไม่สามารถจะถูก "ตี" ให้ส่งเสียงกังวาลขึ้นมาในวิญญาณของเราได้

เมื่อไม่มี "เสน่ห์" แน่ เป็นแม่เหล็ก
อัน "ระฆัง" ดวงเล็ก ก็ไม่ขาน
เราเผ้าเสาะ แสวงหา ครูอาจารย์
ก็ยังไม่ พบพาน ท่านผู้ใด

ที่จะมี คุณสมบัติ อันรัดรึง
ให้จิตเรา ซาบซึ้ง และหวั่นไหว
ปลุกระฆัง กังสดาล แห่งหัวใจ
ดึงดูดให้ เราอุทิศ ชีวิตตน

ต่อเมื่อเรา ทราบข่าวสาร ท่านเชอร์ดิ
เกิดปีติ ซาบซ่าน ทุกขุมขน
ระฆังน้อย ส่งสำเนียง เสียงอึงอล
ทำให้เรา เป็นสุขล้น พ้นประมาณ

การสาธิตทำให้ธรรมะมีชีวิต

และเมื่อต่อมา เราได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับการ
ที่ท่านเชอร์ดิ บาบา ได้มาอุบัติเป็นท่านสัตยาไส บาบา
เราก็พยายามศึกษา และพิสูจน์ทุกสิ่งทุกอย่างตามหลัก

การของสมาคมพรหมวิทยา และในที่สุด ด้วยอาศัยกระบวนอันดำเนินไปภายในบางประการอันไม่อาจนำมาวิเคราะห์ในที่นี้ได้ เราก็ได้ ประสบ "สิ่งที่เป็นความดีงาม" อันแท้จริงแล้ว และก็ได้ยึดมั่นสิ่งนั้นเรื่อยมา

ต่อมาในไม่ช้า เราก็ได้ค้นพบความจริงว่าแนวปฏิบัติของท่านไส บาบานั้น อันที่จริงก็มิได้ขัดกับแนวปฏิบัติของสมาคมพรหมวิทยาที่ได้แถลงไว้แล้วเลย และแม้คำสอน และหลักการอันเป็นมูลฐานของผู้ร่วมก่อตั้งสมาคม คือมาดามบลาวัตสกี้ ที่ได้แถลงไว้ในงานชิ้นสำคัญที่สุดก็เธอ คือหนังสือเรื่อง The Secret Doctrine และที่อื่น ๆ ก็นับว่าลงเอยกันได้เช่นเดียวกัน ที่สำคัญก็คือท่านสวามีไม่ได้หาทางให้มีความเข้าใจหลักการและคำสอนอย่างเดียวเท่านั้น แต่ท่านได้สาธิต คือทำให้เราเห็นจริง และดังนั้นจึงทำให้หลักการเหล่านั้นมีชีวิตชีวาอย่างแท้จริง

จุดประสงค์ของสมาคมพรหมวิทยาที่ประกาศไว้มี ๓ ประการดังต่อไปนี้ คือ (๑) ก่อตั้งแกนกลางแห่งภราดรภาพสากลของมนุษยชาติ คือให้ทุกคนทั่วโลก

รู้สึกว่าเป็นพี่น้องกัน โดยไม่ถือชาติพันธุ์ ความเชื่อหรือศาสนา เพศ วรรณะหรือชนชั้น และสีผิวว่าเป็นเรื่องสำคัญ (๒) ส่งเสริมให้มีการศึกษาค้นคว้าด้านศาสนาเปรียบเทียบ ปรัชญา และวิทยาศาสตร์ (๓) ค้นคว้าเรื่องกฎธรรมชาติที่ยังอธิบายให้เหตุผลไม่ได้ และเรื่องพลังหรืออำนาจที่แฝงอยู่ในตัวคน

สำหรับท่านสวามีนั้น ก่อนที่เราหรือใคร ๆ จะวิพากษ์วิจารณ์ท่านหรือคำสอนของท่าน ก็ควรจะได้ศึกษาคำสอนและชีวประวัติของท่านให้ถ่องแท้เสียก่อน และสำหรับผู้ที่ได้ศึกษาค้นคว้ามาด้วยความจริงใจแล้ว ก็จะต้องยอมรับว่า คำสอนของท่านประการหนึ่งก็คือ เน้นหนักในเรื่องภราดรภาพของมนุษย์ทั่วไป โดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะหรือสิ่งอื่นใดเลย ข้อสำคัญก็คือ ท่านไม่ได้เพียงแต่พูดหรืออธิบายสัจธรรมอันลึกซึ้งของเรื่องนี้ ดังที่ชาวพรหมวิทยาได้กระทำแล้วเท่านั้น แต่ท่านยังได้สาธิต คือปฏิบัติให้ทุกคนดูเป็นตัวอย่างในชีวิตจริงทุกเมื่อเชื่อวันอีกด้วย

ตัว "ทำละลาย" และ "ประสาน"

บุคคลที่หลั่งไหลมานมัสการท่านนั้น มากันทุกวันโดยไม่ขาดสาย—เป็นบุคคลที่มาจากเชื้อชาติ ศาสนา วรรณะ และมีสีผิวกายต่าง ๆ กัน ท่านสวามีก็ได้ต้อนรับเขา อวยชัยให้พรเขา รับเขาไว้ในรังสีแห่งความรักอันบริสุทธิ์ของท่าน และแล้วก็ช่วยเขาในวิถีทางที่จะเป็นความดี ความงามของเขาเอง ซึ่งทั้งนี้ท่านก็ได้ใช้ปัญญาพิจารณาดูด้วยว่าอย่างไรจึงจะเป็นความดีความงามดังกล่าวแล้ว อาศัยอิทธิพลแห่งความรักอันบริสุทธิ์ของท่านนั่นเอง บุคคลผู้มาจากที่ต่าง ๆ กัน ผู้มีชาติ ศาสนา และสีผิวกายต่าง ๆ กัน ก็เริ่มรักเมตตากันในฐานะที่เขาเป็นสมาชิกของครอบครัวเดียวกัน คือครอบครัวไส บาบา ด้วยเหตุนี้ ก็เป็นการทำให้เกิดศูนย์กลางแห่งภราดรภาพสากล คือทุกคนที่มีความแตกต่างกันมากมายดังกล่าวแล้ว สามารถรักกันได้เหมือนพี่และน้องของครอบครัวเดียวกัน ทั้งนี้ก็เป็นไปได้ก็เพราะมีองค์ประกอบอันเป็นตัว "ทำละลาย" (solvent) คือความรักเมตตาอันบริสุทธิ์ (Divine Love) ขององค์ท่านเป็น

สาเหตุสำคัญ ที่ทำให้ความแตกต่างเหล่านั้นถูกหลอมละลายหายไปหมด นอกจากนั้น ความรักขององค์ท่านโดยนัยดังกล่าวมาแล้ว ยังเป็น "ตัวประสาน" (adhesive) คือทำการผนึกบุคคลที่มีความแตกต่างกันนานาประการไว้ให้อยู่ด้วยกัน และกลายเป็นหน่วยเดียวกันได้ ไม่แตกแยกกระจัดกระจายไปตามยถากรรม คือไม่ได้เป็นชนิดที่ ต่างคนต่างอยู่ หรือว่า ตัวใครก็ตัวมันเช่นนั้นเลย

ภราดรภาพโดยการกระทำ

ท่านไส บาบาสอนว่า ความรู้สึกเป็นเสมือนพี่น้องกันที่เกิดขึ้นภายในจิตใจแล้วนั้น ควรจะหาทางให้ได้แปรรูปออกมาเป็นการกระทำด้วย ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงส่งเสริมให้กำลังใจแก่สาวกของท่านที่รวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ ให้กระทำการอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นในด้านสวัสดิการและสังคมเสมอ ๆ เช่นท่านบอกให้เขาเสาะหาดูว่าในชุมชนแห่งใดแห่งหนึ่งที่พวกเขาอาศัยอยู่นั้น มีความขาดแคลนในด้านใด คือว่ามีความจำเป็นที่จะต้อง

ได้รับการสงเคราะห์แบบใดก่อนอื่นบ้าง ในกรณีเช่นนี้ เขาจะพบว่า ในบางครั้งสถานที่ ๆ เขาควรจะยื่นมือเข้าไปทำประโยชน์ให้นั้น เป็นที่โรงพยาบาลต่าง ๆ หรือไม่บางครั้งก็เป็นคนยากจนข้นแค้น ซึ่งควรจะได้รับการสงเคราะห์โดยวิธีต่าง ๆ อันเป็นการเฉพาะหน้าไปก่อน เช่นในการปรับปรุงที่อยู่อาศัยของเขาให้ถูกสุขลักษณะ หรือไม่ก็ในการให้การศึกษาบางประเภทเช่น การฝึกฝนให้มีฝีมือเพื่อจะได้มีความสามารถทำงานต่าง ๆได้เป็นต้น

ดังนั้น ไม่ว่าจะมีความต้องการในด้านใดเกิดขึ้นที่ไหน ในที่ ๆ พอจะให้ความช่วยเหลือได้ สาวกของท่านไส บาบา ซึ่งอยู่ในฐานะที่จะให้ความช่วยเหลือได้ก็พร้อมที่จะช่วยเหลือเสมอ และที่สำคัญที่สุดในการนี้ก็คือเขาจะต้องกระทำเช่นนั้น ด้วยความคิดที่จะอนุเคราะห์อย่างบริสุทธิ์ คือไม่ได้เป็นการอวดตัวเพื่อเอาเด่นดัง *(จากทัศนะของผู้อื่น)* หรือเพื่อความประสงค์ที่จะให้ได้รับรางวัลหรือผลตอบแทน *(จากผู้ที่ถูกช่วย)* แต่อย่างใด หมายความว่า งานสงเคราะห์อนุเคราะห์เหล่านั้น เขาจะต้องทำไปด้วยความรักอันบริสุทธิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนมนุษย์ทั้งปวงจริง ๆ ปัจจุบันงานด้านสังคม

สงเคราะห์ของศิษย์ท่านไส บาบาดังกล่าวแล้วนี้ กำลังได้รับการประพฤติปฏิบัติอย่างเข้มแข็งในที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศอินเดีย และกำลังแพร่ขยายไปในประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกอีกด้วย

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเห็น "ภราดรภาพโดยการกระทำ" (brotherhood-in-action) นี้ เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมประชุม "หลักสูตรภาคฤดูร้อนของท่านไส บาบา เกี่ยวกับวัฒนธรรมและศาสนธรรมของอินเดีย" ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๙ ช่วงเช้าเป็นเวลาสำหรับปาฐกถา พอตอนบ่ายบรรดานักเรียนนักศึกษา ซึ่งเป็นชายหนุ่มและหญิงสาวประมาณ ๑ พันคน ก็เริ่มออกปฏิบัติการภราดรภาพโดยการกระทำจริง ๆ ตอนบ่ายนั้นเป็นระยะเวลาที่ร้อนมาก แต่เขาก็ไม่ท้อถอย ทุกคนแยกย้ายกันออกไปกระทำบริการสังคมแบบที่มีความจำเป็นที่สุดที่จะต้องให้ความช่วยเหลือ ตามตำบลใกล้เคียงกับวิทยาลัยที่บรินดาวัน ไวท์ฟิลด์ นั้น

ในการกระทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นนี้ ไม่มีสิ่งใดที่จะเลวทรามต่ำต้อยหรือว่าสกปรกเกินไปจนกระทั่งเขา

สัมผัสมันด้วยมือไม่ได้ บ่อยครั้งพวกเขาทำงานซึ่งโดยปกติใคร ๆ ก็ถือกันมานานแล้วว่า เป็นงานของคนจัณฑาลเท่านั้น ทั้งนี้เพราะอินเดียเป็นประเทศที่มีการถือชั้นวรรณะมานมนานแล้ว และในปัจจุบันนี้ก็ยังมีการถือกันอยู่บ้าง แม้ว่าจะกำลังค่อย ๆ น้อยลงทุกทีก็ตาม แต่ความสำนึกในภราดรภาพตามหลักของท่านสวามีเป็นสิ่งที่อยู่เหนือชั้นและวรรณะโดยสิ้นเชิง "มีวรรณะเดียวเท่านั้น" ท่านสวามีกล่าว "คือวรรณะแห่งมนุษยชาติ"

ตัวอย่างของการงานอันต่ำต้อยสกปรกที่นักศึกษาชายของมหาวิทยาลัยนี้ได้กระทำ ในระหว่างการอบรมตามหลักสูตรของท่านสวามี ก็คือชำระชะล้างถนนในเขตหมู่บ้าน ตลอดจนถึงกวาดและล้างท่อ โดยขนขยะและของสกปรกต่าง ๆ ออกให้หมด เพื่อให้น้ำไหลได้สะดวก กล่าวได้ว่าขยะและของสกปรกเหล่านั้นได้หมักหมมถมทับกันมา ณ ที่เหล่านั้นเป็นเวลานานแสนนานจนไม่มีใครรู้ว่ามันมีมาตั้งแต่สมัยใด แน่นอน งานนี้เป็นงานที่ควรจะพึงรังเกียจอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาที่

สวมใส่เครื่องแบบสีขาวบริสุทธิ์ อันเป็นเครื่องแบบของมหาวิทยาลัยไส บาบาไปแล้วโดยนัย ดังนั้นในตอนเย็นหลังจากเสร็จงานอันสกปรกที่ใคร ๆ ก็พากันรังเกียจเช่นนี้แล้ว นักศึกษาต่างก็รีบมาซักฟอกเครื่องแบบของตนที่หอพักกันเป็นการใหญ่ อย่างไรก็ตาม นักศึกษาเหล่านั้น ก็มีท่าทีว่ายินดีในการกระทำความสะอาดดังกล่าวโดยทั่วกัน เพราะเขาถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของความสะอาดแห่งจิตด้วย และที่สำคัญก็คือเขาได้แสดงให้ชาวบ้านทั่วไปได้เห็นว่า การอยู่ด้วยกันเป็นหมู่เหล่านั้น ทุกคนควรจะได้ช่วยกันรักษาสุขลักษณะของส่วนรวมอย่างใดบ้าง

เมื่อ "ศูนย์ในหัวใจ" (heart centres) ของแต่ละคนเปิดออกได้เช่นนี้แล้ว ภราดรภาพคือความรู้สึกเป็นเสมือนพี่น้องกัน ก็จะเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ สมาชิกของสมาคมพรหมวิทยาผู้ชราผู้หนึ่ง ซึ่งได้เป็นสาวกของท่านไส บาบาแล้ว ได้กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นอยู่เสมอว่า สาวกของท่าน

ไส บาบา เป็นผู้พร้อมที่จะช่วยเหลือกันและกันอยู่เสมอ น่าอัศจรรย์แท้ในการที่ได้เห็นภราดรภาพในแง่ของการปฏิบัติจริง ๆ เช่นนี้"

การ "ปอกเปลือก" ศาสนา

สำหรับจุดประสงค์ประการที่สองของสมาคมพรหมวิทยานั้น ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วในบทก่อน ๆ ว่าท่านสวามีได้ส่งเสริมการศึกษาศาสนาเปรียบเทียบเป็นอย่างยิ่ง และก็ได้สอนสัจธรรมเช่นเดียวกันกับสมาคมพรหมวิทยาเหมือนกัน คือความจริงที่ว่าศาสนาทั้งมวลโดยเนื้อหาสาระแล้ว ก็เป็นศาสนาเดียวกันนั่นเอง (all religions are one in essence) มาดามบลาวัตสกี้ได้กล่าวถึงความจริงข้อนี้ไว้ในหนังสือของเธอที่ชื่อ The Secret Doctrine ว่า "ปรัชญาด้านใน *(อันเป็นขั้นสูง)* เป็นการนำเอาศาสนาทั้งมวลมาประสานสามัคคีกัน โดย "ปอกเปลือก" คือสิ่งห่อหุ้มภายนอกต่าง ๆ กันของทุกศาสนาออกเสีย และแล้วก็แสดงให้เห็นว่ารากฐานหรือต้นเค้าดั้งเดิมของแต่ละศาสนานั้น ก็เหมือนกันกับ

ศาสนาอื่น ๆ โดยแท้" (Esoteric philosophy recociles all religions, strips every one of its outward garments, and shows the root of each to be identical with that of every other religion)

หนึ่งในมาก มากในหนึ่ง

กล่าวได้ว่ามีสิ่งหนึ่งที่เป็นรากฐานฝังลึกอยู่ภายใต้คำสอนทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ทั้งปวง ที่เป็นต้นเค้าแห่งอารยธรรมของโลก สิ่งนั้นก็คือแนวคิดเรื่อง "สิ่งหนึ่งในหลายสิ่ง (One in many) และ "หลายสิ่งที่แตกแขนงออกมาจากหนึ่งสิ่ง" (Many emanating from One) นั่นเอง ทั้งนี้สมจริงดังที่ท่านไส บาบา กล่าวว่ามีพระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียว แต่พระองค์มีหลายชื่อต่าง ๆ กัน (There is only one God though He has many different names) มาดามบลาวัตสกี้ ตอนที่เขียนเรื่องชื่อหลายชื่อ และปางหลายปางของท่านผู้ทรงความเป็นหนึ่ง ก็กล่าวว่าในอินเดียนั้น ชื่อต่าง ๆ มีตั้งแต่พระพรหมปุรุษะ (คือหนึ่ง) ไปจนกระทั่งถึงฤาษีผู้ศักดิ์-

สิทธิ์ทั้ง ๗ ประชาปติ (คือฤาษีประเภทหนึ่งเหมือนกัน) ผู้กึ่งศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ ตน ไปจนถึงองค์อวตารที่เป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งเทวดา นอกจากนั้น เมื่อกล่าวถึงปัญหาที่น่าฉงนสนเท่ห์เกี่ยวกับ "ความเป็นหนึ่งในหลายอย่าง" เธอก็ได้กล่าวอ้างถึงปรากฏการณ์เกี่ยวกับจำนวนพระเจ้าหรือเทพยดาที่มีจำนวนมากมายทำนองเดียวกัน ของชนชาวอียิปต์ ชาวกรีก และชาวคาลดีโอ-ยูดาอิค (Ghaldeo Judaic) ไว้อีกด้วย

เหนือวิทยาศาสตร์

ทัศนคติต่อวิทยาศาสตร์ทั้งของสมาคมพรหมวิทยาและของท่านไส บาบา ก็เข้ากันได้เป็นอย่างดี และในหมู่สาวกของท่านไส บาบา ก็ปรากฏว่ามีนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำในสาขาต่าง ๆ ของวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันอยู่ด้วยเหมือนกัน แต่ท่านไส บาบา ก็ไม่ได้เชื่อถือนักวิทยาศาสตร์ที่คิดว่า วิธีการของพวกตนเป็นวิธีเดียวเท่านั้นในการค้นคว้าหาความจริง เพราะวิทยาศาสตร์นั้น แม้จะมีบทบาทอันสำคัญในการเพิ่มพูนปัญญาที่ค้น

ค้าหาความจริงก็ตาม แต่ก็เป็นบทบาทที่จำกัดเท่านั้น ยังไม่ได้มีความสมบูรณ์จริง ๆ เลย ดังนั้น นักวิทยาศาสตร์จึงควรจะต้องรู้จักยอมรับความจริงข้อนี้บ้าง ในการค้นคว้าหาสัจธรรมในมหาสมุทรอันไพศาล ซึ่งมีอีกมากมายหลายสิ่งที่เขายังไม่มีความรู้เลย และอันที่จริง นักวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในปัจจุบันนี้ ก็ได้ยอมรับความรู้อันไม่สมบูรณ์ของตนแล้วเหมือนกัน

เพื่อแสวงหาความรู้ โดยเปรียบเทียบหลักทางวิทยาศาสตร์ ได้มีการสัมมนากันขึ้นที่แอดยาร์ อันเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ของสมาคมพรหมวิทยา และได้มีนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำหลายท่านผู้เป็นสาวกของท่านไส บาบา มาเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ด้วย

ทั้งพรหมวิทยาและท่านไส บาบา ต่างก็สอนว่า นอกเหนือไปจากวิธีการค้นคว้าหาความจริงทางวิทยาศาสตร์ในสมัยปัจจุบันแล้ว ก็ยังมีความจริงอันลึกลับอันเป็นด้านในอีกมากมาย ซึ่งก็มีวิธีการทดสอบและพิสูจน์ได้โดยวิธีการอื่น ๆ ซึ่งให้ผลแน่นอนเชื่อได้เหมือนกัน

จุดประสงค์ประการที่สามของสมาคมพรหมวิทยา คือการศึกษากฎธรรมชาติต่าง ๆ ที่ยังอธิบายให้เหตุผลไม่ได้ในปัจจุบันนี้ และศึกษาเรื่องพลังหรืออำนาจที่แฝงอยู่ของมนุษย์อีกด้วย กฎและพลังบางอย่างที่กล่าวมาแล้วนี้ก็กำลังได้รับความสนใจและการค้นคว้า และอธิบายจากวิทยาศาสตร์ปัจจุบันบ้างแล้ว แต่ส่วนใหญ่ก็ยังไม่ได้รับความสนใจเท่าใดนัก นอกจากจะอยู่ในขอบเขตของวิทยาศาสตร์ส่วนลี้ลับภายในหรือว่า ขั้นสูงขึ้นไปอีก (esoteric science or metascience) และหลาย ๆ อย่างในความจริงขั้นนี้ ก็จะหาวิธีพิสูจน์ทางกระบวนการด้านสถิติหรือทดลองแบบของวิทยาศาสตร์ปัจจุบันไม่ได้เลย

มีทางอยู่สายหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นทางสายเดียวก็ได้ ที่จะนำไปสู่การเข้าใจกฎเกณฑ์อันลึกซึ้งที่สุดเกี่ยวกับมนุษย์และธรรมชาติ ทางนั้นคือการปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยของวิชา "โยคะ" นั่นเอง ซึ่งทั้งนี้หมายความถึงโยคะ ในความหมายที่กว้างขวางที่สุด *(คือไม่ได้หมายถึงโยคะของมหามุนีปตัญชลิเท่านั้น)* พันเอก

ออลค็อตต์ (ผู้ร่วมก่อตั้งสมาคมพรหมวิทยา) ก็เข้าใจความจริงข้อนี้ดี และได้กล่าวไว้ตั้งแต่ตอนเริ่มแรกว่าสมาชิกของสมาคมพรหมวิทยา ซึ่งตั้งขึ้นใหม่ๆ ในตอนนั้น ส่วนมากไม่ค่อยจะรู้เลยว่าผู้ค้นคว้าหาความจริงจากความรู้อันลี้ลับด้านใน (esoteric knowledge) อันเป็นจุดประสงค์สำคัญของสมาคมนั้น จำต้องเป็นผู้กล้าเสียสละมากกว่าผู้ที่ค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องอื่นๆ ตอนหนึ่งพันเอกออลค็อตต์กล่าวว่า "สิ่งที่จำเป็นในการศึกษาค้นคว้าแบบนี้คือผู้ศึกษาจะต้องดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์จริงๆ และก็ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดที่สุดในด้านความไม่ติดอยู่ในโลก *(เช่นเนกขัมมะความมักน้อยและการบำเพ็ญตบะเป็นต้น)* เช่นเดียวกับชีวิตของพระเยซูไครสต์และอะพอลโลนิอัสฉะนั้น" (a life of the strictest purity and self-abnegation such as that of Jesus or Apollonious is required)

อัธยาศรัยหรือสันดาน

สำหรับท่านไส บาบานั้น ปรากฏว่าท่านเกิดมาก็มีอำนาจพิเศษอันมหัศจรรย์ติดตัวมาด้วยแล้ว พร้อม

กันนั้นก็มีความบริสุทธิ์ และคุณสมบัติประกอบเช่น เนกขัมมะและตบะ อันเป็นเครื่องจรรโลงหล่อเลี้ยงพลังอำนาจนั้น เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้ อันที่จริง อำนาจพิเศษศักดิ์สิทธิ์เช่นขององค์ท่านนั้น ก็มีอยู่แล้วในตัวเราทุกคน เป็นแต่ว่า อยู่ในลักษณะหลับหรือแฝงอยู่ (Such powers as his are in all men potentially) ผู้ใดก็ตามที่ดำเนินชีวิตไปตามหลักปฏิบัติของโยคะอย่างแท้จริงแล้ว ในเวลาไม่ช้าก็จะสามารถยกระดับวิญญาณของตนขึ้นไปถึงระดับที่พลังเหล่านั้นจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้น และเขาก็จะเข้าใจธรรมชาติของมันได้ดี ความรู้หรือปัญญานี้ไม่ใช่ว่า จะเป็นผลของการกระทำความพยายามอย่างเดียว แต่ทว่าต้องเนื่องมาจาก พื้นอัธยาศรัย (being)* เป็นส่วนใหญ่ด้วยเหมือนกัน และถ้าพื้นเพความเจริญทางวิญญาณของบุคคลยังไม่ได้พัฒนามาพอเพียงแล้ว เขาก็ไม่สามารถจะเข้าใจถึงความจริงที่อยู่เบื้องหลังพลังอันสูงสุดที่แฝงอยู่ของมนุษย์ได้เลย

---

* น่าจะเทียบได้กับคำบาลีว่า "สนฺตาน" ที่ไทยแปลว่า "สันดาน" แต่คำนี้ไม่ใช่คำหยาบในภาษาบาลี ภาษาอังกฤษมีอีกคำหนึ่งคือ **maturity** คือความสุก (ตรงข้ามกับความดิบหรือหยาบ) ของใจ เทียบได้กับคำบาลีว่า ปกฺก หรือปริปกฺก แปลว่าสุกหรือประณีตสูงส่ง

ทฤษฎีและปฏิบัติ

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพบท่านไส บาบานั้น ข้าพเจ้าเคยได้ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจอันเกิดจากวิชาโยคะมาแล้ว เรียกว่าเป็นการรู้ในด้านหลักการหรือทฤษฎี แต่โดยทั่วไปก็มีหลักอยู่ว่า เราไม่สามารถจะรับรองความจริงของทฤษฎีใด ๆ ได้เต็มที่ จนกว่าทฤษฎีนั้น ๆ จะได้รับการสาธิตให้ดูในด้านปฏิบัติเสียก่อน (one never wholly accepts a theory Until it is denonstrated in practice) ทั้งนี้เมื่อได้มาเห็นท่านไส บาบาแสดงพลังอำนาจต่าง ๆ ให้ดูอย่างเห็นได้จริง ๆ เช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็เชื่อได้เลยทีเดียวว่า อิทธิปาฏิหาริย์ในรูปแบบต่าง ๆ นั้น ไม่ได้เป็นเพียงการเก็งความจริงในด้านปรัชญาเลย — แต่เป็นสิ่งปฏิบัติได้ผลจริง ๆ แน่นอน

การที่จะเข้าใจขบวนการพรหมวิทยา ซึ่งเริ่มต้นในระยะหลังของศตวรรษที่แล้วมานั้น เราจะต้องรู้เบื้องหลังคือความเป็นมาที่ทำให้ผู้ก่อตั้ง เกิดความมุ่งหมายดังกล่าวมาแล้วด้วย ข้าพเจ้าได้เคยค้นคว้าและเขียนชีวประวัติของผู้ก่อตั้งสมาคมพรหมวิทยาทั้งสองท่าน คือ

ทั้งมาดามบลาวัตสกี้ และพันเอก เอช. เอส. ออลค็อตต์ แห่งสมัยสงครามกลางเมืองในอเมริกา ข้าพเจ้าจึงพอจะทราบถึงความเป็นมาของเรื่องและบุคคลที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจพอสมควร

ผู้อยู่เบื้องหลัง

ผู้ที่อยู่เบื้องหลังท่านผู้ก่อตั้งสมาคมคือผู้ที่ ข้าพเจ้ากล่าวนามมาแล้ว ทั้งสองท่านนั้น คือท่านนักบุญ (Adepts) แห่ง Great White Lodge บางท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเจ้าชายแห่งวงศ์ราชปุตผู้มีเรือนร่างสูงสง่าผ่าเผย อันเป็นที่รู้จักกันในนามว่า มาสเตอร์ มอระยา และอีกท่านหนึ่งคือ แคชมีรี มาสเตอร์ คือ คูท ฮูมิ ลาล สิงห์ ผู้ซึ่งได้เคยศึกษาในมหาวิทยาลัยในยุโรปมาก่อน ในตอนนั้น ท่านทั้งสองอยู่ในประเทศธิเบตตอนใต้ แต่ท่านก็ได้เดินทางไปที่อื่นบ่อยครั้งที่เดียว บางทีก็ไปโดยกายเนื้อ แต่ส่วนมากมักจะไปโดยกายละเอียด *(ที่เรียกว่ากายทิพย์)* การเดินทางแบบหลังนี้ วิชาปรจิตวิทยา (parapsychology) สมัยปัจจุบันเรียกว่าเป็นการ

เดินทางแบบนอกกายเนื้อโดยรู้สึกตัว (คือไม่ใช่ในระหว่างฝัน) (conscious out-of-the-body travels)

ในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนไปถึงสมาชิกพรหมวิทยาชั้นนำคนหนึ่ง เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๗๒ มาสเตอร์มอระยาได้แถลงถึงเหตุผลของการก่อตั้งขบวนการพรหมวิทยาไว้ว่า "พวกเราคนหนึ่งหรือสองคนหวังว่า เนื่องจากบัดนี้โลกได้ก้าวหน้าไปมากแล้ว ในด้านจินตามยปัญญา (intellectually) คือปัญญาในด้านการนึกคิด แม้ว่าจะไม่ได้พัฒนามากนักในด้าน intuition คือปัญญาที่อยู่เหนือ ความนึกคิดก็ตาม แต่คำสอนในวิชาลึกลับ (Occult doctrine) นี้อาจจะได้รับการยอมรับว่าเป็นจริงได้โดยเหตุผลในด้านความนึกคิดบ้างตามสมควรก็เป็นได้ ดังนั้นเราน่าจะลองหาทางทำให้เกิดแรงกระตุ้นแก่เขา เพื่อจะได้ทำให้เกิดขบวนการค้นคว้าในเรื่องนี้กันขึ้นเป็นวงจรใหม่อีกครั้งหนึ่ง"

หัวใจของสิ่งที่มาสเตอร์ มอระยาเรียกว่า "วิชาลึกลับ" นั้น โดยต้นเค้าแล้วก็เป็นเช่นเดียวกับพระคัมภีร์เวทานตะซึ่งพระฤาษีสมัยโบราณสอนกันมาไว้โดย

ผ่านทางคัมภีร์อุปนิษัทของพระเวทนั่นเอง จุดประสงค์ของมาสเตอร์ทั้งหลายแห่งสำนักพรหมวิทยาก็คือการเผยแพร่คำสอนซึ่งแต่ก่อนถูกปกปิดรักษาไว้อย่างหวงแหนนั้น ให้เป็นที่รู้กันกว้างขวางยิ่งขึ้นแก่บุคคลต่างๆ ทั้งในตะวันออกและตะวันตก ท่านมาสเตอร์เหล่านั้น ได้เลือกคนสองคนคือมาดามบลาวัตสกี้ และออลค็อตต์ ให้เป็น "แม่ทัพหน้า" (front people) ของท่าน และนำคนทั้งสองเดินทางไปสหรัฐอเมริกาด้วยกัน ในนครนิวยอร์คในระหว่างทศวรรษ ซึ่งขึ้นต้นด้วยปี ค.ศ. ๑๘๗๐ นั้น ทั้งสองคนก็ได้รวบรวมคนผู้สนใจในการค้นคว้าวิชา Occult นี้ได้กลุ่มหนึ่ง และก็เป็นเพราะความตั้งใจมุ่งมั่นอย่างจริงจังที่จะค้นคว้าเรื่องพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในมนุษย์และธรรมชาตินั่นเอง ที่เป็นแรงกระตุ้นทำให้ตั้งมูลนิธิของสมาคมขึ้นมาได้

ภราดรภาพต้องมาก่อน

แต่นั่นแหละ ท่านมาสเตอร์ทั้งหลายก็รู้ดังเช่นที่บรมครูทางวิญญาณทั้งหลายได้รู้มาแล้วเหมือนกันว่า

ภราดรภาพสากล คือความรักเมตตากันอันมีในวงกว้างออกไปถึงมนุษยชาติทั้งปวง จะต้องให้มีมาก่อนการพัฒนาอำนาจลึกลับให้เกิดขึ้น เพราะมิฉะนั้นก็เป็นการแน่นอนว่าบุคคลผู้ได้มีอำนาจเช่นนั้นแล้ว ก็จะต้องนำอำนาจนั้นไปใช้ในทางที่ผิด ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนได้ ดังนั้นหลักเมตตา คือภราดรภาพสากล จึงได้รับการถือว่าเป็นหลักสำคัญที่จะต้องเน้นไว้ก่อนการพัฒนาอำนาจลึกลับ

คำสอนวิชา Occult เบื้องต้น ได้มีบรรยายไว้โดยเป็นหลักการย่อๆ ในหน้าต้นๆ ของหนังสือเรื่อง The Secret Doctrine[๑] ผู้ศึกษาจะเห็นได้ว่าหลักการเหล่านั้น โดยเนื้อหาก็เป็นเช่นเดียวกันกับ perennial philosophy[๒] ซึ่งมีปรากฏอยู่ในรากฐานของข้อเขียนทาง mystic (คือทางลี้ลับหรือวิญญาณ) ทั้งหลาย และของคัมภีร์เวทานตะ[๓] ด้วย หลักการของคำสอนซึ่งเคย

---

๑. ดูภาคผนวก หมายเลข ๑ ท้ายเล่ม
๒. ดูภาคผนวก หมายเลข ๒ ท้ายเล่ม
๓. ดูภาคผนวก หมายเลข ๓ ท้ายเล่ม

เป็นเรื่องลี้ลับมาก่อนนั้น บัดนี้ท่านไส บาบาได้นำมาสอนอย่างเปิดเผยแล้ว แก่ผู้ที่ไปนมัสการท่าน

เสรีภาพทางความคิด

ได้เป็นที่ตกลงกันว่า นอกเหนือไปจากหลักการของวิชา Occultism (คือวิชาเกี่ยวกับสิ่งลี้ลับ) อย่างกว้างๆ แล้ว นักศึกษาของสมาคมพรหมวิทยาจะไม่ยอมรับคำสอนหรือข้อความใดๆ ที่บังคับให้เชื่อทั้งสิ้น พันเอกออลค็อตต์ ในตอนแรกที่พยายามจะหาชื่อให้แก่สมาคมที่กำลังจะตั้งขึ้นใหม่นี้ก็ได้ศึกษาวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเทียบเคียงดูชื่อที่อาจมีความหมายคล้ายคลึงกัน เขาได้ตรวจสอบผลงานของกลุ่มที่เรียกว่า Neoplatonists, Stoics, Hermetes และอื่นๆ แต่ก็ไม่เป็นที่พอใจ เพราะไม่มีกลุ่มไหนที่มีลักษณะการดำเนินงานเหมือนกับกลุ่มที่เขากำลังจะตั้งขึ้นใหม่เลย เขากล่าวว่า "ในบางแง่ เราก็เหมือนกันกับกลุ่ม Hermetists ในสมัยกลาง แต่กลุ่มนี้ก็มี dogma คือคำสอนที่บังคับให้เชื่อ ส่วนพวกเรานั้นมีกฎไว้ว่า จะไม่ยอมให้มีคำสอนใน

ลักษณะเช่นนั้น .....พวกเราเป็นนักสืบสวนค้นคว้าหาความจริง สมาคมของเราต้องรักษาทัศนคติที่เผื่อเลือกเอาไว้เสมอ (คือไม่ผูกมัดตนเองหรือว่าไม่ยอมขึ้นกับศาสนาใดโดยเฉพาะ) และเราก็จะต้องเป็นผู้พร้อมที่จะศึกษาค้นคว้าเรื่องทุกอย่าง

น้ำในบ่อลึก

แต่ในที่สุด ก็เป็นที่ตกลงกันได้ว่าจะยอมเลือกคำว่า THEOSOPHY ซึ่งจากรากคำแปลว่าปัญญาขั้นสูง (Divine Wisdom) ซึ่งเขาต้องการจะให้เป็นการเตือนสติว่า ให้เป็นวัตถุประสงค์ที่จะแสวงหาปัญญาขั้นสูงนั้นอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อยทีเดียว ไม่ว่าปัญญาชนิดนั้นจะอยู่ ณ ที่ใด ๆ ก็ตาม สมาชิกของสมาคมนี้ย่อมรู้ดีว่า การแสวงหาเช่นนี้เป็นเรื่องที่ไม่มีการพักผ่อนเพื่อหย่อนใจ เพราะว่าสัจธรรมย่อมเป็นเสมือนว่าอยู่ที่ก้นบ่อลึก ดังนั้นถึงแม้ว่า เราจะตักน้ำอันสดชื่นขึ้นมาได้แล้วมากมายสักเพียงใดก็ตาม ก็ยังมีน้ำเหลืออยู่ก้นบ่อที่เราจะต้องตักขึ้นมาได้อีกเสมอ

เสรีภาพในการนับถือ

ดังนั้น สมมติว่าสมาชิกคนใดคนหนึ่งของสมาคมนี้ได้ค้นคว้าหาสัจธรรมไปเรื่อย ๆ แล้วเกิดไปพบหลักการหรือคำสอนใหม่ ๆ ที่ทำให้รับเชื่อไว้ได้อย่างเต็มที่แล้ว ก็มีข้อห้ามไว้ว่าเขาจะนำเอาความเชื่อนั้น ๆ มายัดเยียดให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ไม่ได้ คือว่า จะมาบังคับให้สมาชิกคนอื่น ๆ เชื่อตามเขานั้นย่อมไม่ได้ เสรีภาพในทางความคิดดังกล่าวแล้วนั้น ได้รับการย้ำอีกครั้งหนึ่งในคำแถลงของที่ประชุมใหญ่ของสมาคม ซึ่งข้อความส่วนหนึ่งของคำแถลงนั้น มีดังนี้ — "มีข้อห้ามไว้ว่าครูหรือนักเขียนใด ๆ นับตั้งแต่มาดามบลาวัตสกี้ลงมา จะใช้อำนาจยัดเยียดคำสอนหรือมติของตนให้แก่สมาชิกอื่น ๆ ไม่ได้ สมาชิกทุกคนมีสิทธิเสมอภาคกันที่จะขึ้นสังกัดอยู่ในสำนักใดที่สอนอย่างใดก็ได้ ถ้าเขาชอบหรือเลือกที่จะกระทำเช่นนั้น แต่เขาไม่มีสิทธิที่จะบังคับให้ใครอื่นต้องกระทำเช่นนั้นเหมือนกับเขา"

อนึ่ง เพื่อที่จะส่งเสริมให้แสงแห่งสัจธรรมได้มีโอกาสส่องสว่างเข้าสู่หน้าต่างคือจิตใจของชาวโลกได้มาก

ขึ้น ท่านนักบุญ (Adepts)* จึงได้ประกาศให้เป็นที่เข้าใจกันว่า สมาคมพรหมวิทยาไม่ได้เป็นสถานที่แห่งเดียวที่ท่านจะมา "ฉายแสง" เพื่อเป็นทางผ่านให้ไปสู่ประชาชนทั้งหลาย ในวันที่ ๓ มีนาคม ค.ศ. ๑๘๘๒ มาสเตอร์มอระยาได้เขียนไว้ในจดหมายที่มีไปถึงนายเปอร์ซี ซินเนทท์ บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ Pioneer ในอินเดีย ว่า "ดวงอาทิตย์แห่งพรหมวิทยาจะต้องส่องแสงให้แก่คนทั่วไป ไม่ใช่ให้เฉพาะแก่คนส่วนใดหรือกลุ่มใดเท่านั้น ในขบวนการนี้มีเรื่องอื่น ๆ อีกมากมายเกินกว่าที่เธอจะนึกคิดไปถึง และงานของสมาคมของเราก็มีส่วนสัมพันธกับงานอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน ซึ่งกำลังดำเนินไปอยู่อย่างไม่เปิดเผยในที่ต่าง ๆ ทุกส่วนของโลก"

ความใจแคบและการกีดกันผู้อื่น

ผู้นำของสมาคมในยุคแรก ๆ เข้าใจความจริงดังกล่าวแล้วเป็นอย่างดี ดร. แอนนี่ เบสันท์ ผู้เป็นประ-

---

* หรือที่เรียกว่า มาสเตอร์ (Master) ซึ่งส่วนมากคงจะเป็นโอปปาติกะ หรือ เทพยดาชั้นสูง หรืออาจเป็นชั้นพรหมก็ได้กระมัง-ผู้แปล

ธานต่อจาก ออลค็อตต์ในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ ได้เขียนบันทึกไว้ว่า "มาสเตอร์หลายท่านของเราได้ไปช่วยสมาคมแห่งอื่น ๆ อีกหลายสมาคม เนื่องจากว่าท่านเหล่านั้นได้พยายามหาช่องทางที่จะประกาศความจริงให้ปรากฏแก่ชาวโลกโดยทั่วกัน" แต่ก็น่าเสียดายที่ในปัจจุบันนี้สมาชิกบางคนกระทำการเสมือนหนึ่งว่า สมาคมของเขาเป็นสถานที่แห่งเดียว ที่มาสเตอร์ทั้งหลายมาใช้เพื่อเป็นสื่อนำสัจธรรมออกให้ปรากฏแก่ชาวโลก ทัศนคติที่เกิดจากความใจแคบและคอยกีดกันผู้อื่นไม่ให้เด่นดังเท่าตน หรือกว่าตนเช่นนั้น ในที่สุดก็จะเท่ากับเป็นการขับไล่ท่านผู้ยิ่งใหญ่ *(แห่งโลกวิญญาณ)* เหล่านั้น ให้ไปช่วยสำนักอื่นที่มีผู้ดำเนินการที่มีกิเลสน้อยกว่า คือมีคุณธรรมสูงกว่าและมีใจบริสุทธิ์กว่า

แนวการปฏิบัติที่ท่านนักบุญใช้แก่สานุศิษย์โดยตรงของท่านนั้น เป็นความสัมพันธ์ (อย่างใกล้ชิด) ระหว่างท่านครูกับผู้เป็นศิษย์ แบบนี้เรียกกันว่า ครูมรรค มาสเตอร์ มอระยา เป็นครูทั้งของมาดามบลาวัตสกี้และพันเอกออลค็อตต์ ทั้งสองคนเวลาเอ่ยถึงท่าน ก็มักจะ

เอ่ยถึงในฐานะที่ท่านเป็นครูของตน ซึ่งตนให้ความนับถือเป็นอย่างสูง เรียกว่าถ้าท่านมีความประสงค์อย่างไร ทั้งสองก็ถือว่า ความประสงค์นั้นเป็นดุจคำบัญชาที่เดียวอันที่จริง ตั้งแต่วันแรกที่มาดามบลาวัตก็ได้พบท่านโดยกายเนื้อที่ไฮด์ปาร์ค ในลอนดอนเป็นต้นมา เธอก็ถือว่าท่านเป็นผู้บงการชีวิตของเธออย่างสำคัญที่เดียว

สมาชิกพรหมวิทยาคนสำคัญอื่น ๆ ในยุคต้น ๆ ของสมาคมนี้ ก็รับแนวปฏิบัตินี้มาไว้ประจำชีวิต คือเป็นผู้อุทิศตนในการปฏิบัติตามแนวครุมรรคอย่างจริงใจ ตัวอย่างเช่น นายที. สุภะ ราว ซึ่งเป็นชาวฮินดูผู้เกิดในวรรณะสูงคนหนึ่ง และเป็นผู้ศึกษาวิชาลึกลับที่ผู้ร่วมก่อตั้งสมาคมทั้งสองให้ความนับถือมาก ครูของเขาก็คือ มาสเตอร์ มอระยา เช่นเดียวกัน อีกคนหนึ่งเป็นพราหมณ์ และเป็นเลขานุการแผนกบันทึกของสมาคม ชื่อนายเดโมดาร์ เค มาวะลังการ์ บุคคลผู้นี้เป็นผู้ที่ปฏิบัติตามครุมรรคอย่างอุทิศชีวิตและจิตใจให้เลยทีเดียว จนกระทั่งในที่สุดเขาได้ออกเดินทางจากอินเดีย เพื่อไปปฏิบัติรับใช้ท่านครูของเขา คือมาสเตอร์ คูท ฮูมิ ลาล สิงห์ ในประเทศธิเบต

แต่ต่อมา เมื่อผู้บุกเบิกสมาคมพรหมวิทยาทั้งหลายได้ล่วงลับดับขันธ์ไปแล้ว และผู้มาทีหลังไม่ได้มีการติดต่อทางกายเนื้อกับท่านมาสเตอร์ทั้งหลายมาแต่ยุคต้น ๆ เหมือนผู้บุกเบิกเหล่านั้น ทัศนคติของสมาชิกหลายคนก็เปลี่ยนแปลงไป ปัจจุบันนี้ เขาไม่ยอมเห็นคุณค่าของคุรุมรรคอีกแล้ว และถ้ามีสมาชิกคนใดยังแสดงความเห็นดีเห็นงามกับคุรุมรรคอยู่ ก็จะถูกเพ่งเล็งไปในทางที่ไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนั้น ก็ยังมีการประกาศชนิดบังคับให้เชื่อฟังกันเลยทีเดียวว่า คุรุเป็นของที่ไม่จำเป็นแล้วในสมัยนี้ เพราะเขากล่าวว่าผู้ปฏิบัติย่อมหาทางเดินด้วยตนเองได้โดยการอ่านเอาเองจากหนังสือตำรา (ของสมาคม) และก็คิดค้นเอาเองด้วยจิตใจของตนก็พอแล้ว

อันที่จริงนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติสามารถได้รับสัมผัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ภายใน (the inner God) และได้รับการดลใจหรือจูงใจจากพระองค์โดยสมบูรณ์จริง ๆ แล้ว ไซร้ เขาก็ไม่จำเป็นที่จะต้องอาศัยท่านคุรุอื่นใดอีกอย่างแน่นอน แต่นั่นแหละ องค์พระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ของ

มนุษยชาติหลายท่านก็ได้กล่าวไว้เป็นทำนองเดียวกันมาแล้ว* ว่าผู้ปฏิบัติต้องเป็นผู้ก้าวหน้าไปมากแล้ว คือมีภูมิธรรมสูงจริงๆ ทีเดียว จึงจะสามารถสัมผัสกับพระผู้เป็นเจ้าภายในได้ด้วยตนเองตลอดไป แต่ถ้ายังไม่ถึงเวลานั้น (หรือจุดนั้น) แล้วละก็ การมีท่านคุรุ (คือครูอาจารย์ที่แท้จริง (คือที่มีความสามารถจริงๆ) ที่มีตัวตนเป็นบุคคลภายนอกเราไว้คอยให้คำแนะนำประคับประคองด้วยนั้น จะเป็นการสะดวกกว่ามาก (ในการทำความเพียรของผู้ปฏิบัติเอง) เพราะว่าท่านคุรุภายนอกนั้นเองจะเป็นผู้พาผู้ปฏิบัติไปให้ถึงคุรุภายในได้ *(เร็วและสะดวกยิ่งขึ้น ไม่ต้องมะงุมมะงาหราลองผิดลองถูกอยู่นั่นเอง ซึ่งส่วนมากก็มักจะเป็นการลองผิด ไปนานๆ เสียมาก*

---

* พระพุทธองค์ก็ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันนี้เหมือนกัน ในที่แห่งหนึ่งพระองค์กล่าวว่า "ความเพียรอันท่านทั้งหลายต้องทำเอง" อีกแห่งหนึ่งกล่าวว่า "กัลยาณมิตรเป็นตัวพรหมจรรย์ทีเดียว" นี้แสดงว่า แม้ทุกคนจะต้องทำความเพียรเอง แต่ความช่วยเหลือของครูอาจารย์ผู้สามารถก็เป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างที่สุด เพราะว่าถ้าทุกคนช่วยตัวเองมากขึ้นเท่าใด ก็จะได้รับความช่วยเหลือจากครูอาจารย์ผู้สามารถมากขึ้นเพียงนั้น นักวิชาการบางท่าน ที่หยิ่งในตนเองมากเกินไป มักรีบร้อนแปลความหมายไปในทำนองว่า ทุกคนต้องทำความเพียรเอง โดยไม่มีใครๆ ช่วยได้เลย

กว่า) (as many of the great teachers of humanity have stated, an aspirant needs to be well advanced along the spiritual road before he can make and maintain that inner contact, Until then, it is easier to be guided by a true outer guru, who will eventually lead the aspirant to his inner guru) ครั้นแล้ว ผู้ปฏิบัติก็จะได้ทราบว่า ท่านคุรุภายนอกกับคุรุภายในนั้น อันที่จริงก็มีความเป็นหนึ่งโดยแท้ เพราะท่านคุรุภายนอกผู้มีความรักเอ็นดูต่อศิษย์นั้น ก็มิใช่อื่นไกล แต่เป็นเงาฉายออกมา (projection) ขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่ภายในนั่นเอง

ธัมมชีวี

ท่านไส บาบาก็สอนเช่นเดียวกันนี้ และท่านได้เตือนไว้ว่า ปัจจุบันมีคุรุ (ภายนอก) ที่แท้จริง (คือที่มีความสามารถจริง ๆ) น้อยเหลือเกิน จริงอยู่ ผู้ปฏิบัติอาจจะได้ผ่านพบครูอาจารย์ทางวิญญาณที่สามารถให้คำแนะนำพร่ำสอนได้เป็นอย่างดี — ในทำนองเดียวกันกับ

ข้าพเจ้าผู้ได้เคยประสบพบมาแล้วไม่น้อยเหมือนกัน — แต่การที่จะหาครูอาจารย์ขั้นศาสดาผู้สามารถจริง ๆ (Samartha Sadguru) ที่จะนำ จูง ประคับประคอง และพาท่านไปจนถึงจุดหมายปลายทางของมรรคทางวิญญาณนั้น ไม่ใช่จะหาได้ง่าย ๆ เลย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ใฝ่ใจในการปฏิบัติก็จำต้องช่วยตนเองให้มากหน่อย — (หรือว่ามากมากทีเดียว) ในการศึกษาค้นคว้า การทำสมาธิ และการประคับประคองชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ — ให้เป็นธัมมชีวี เขาต้องเตรียมตัวเองไว้ และก็ต้องทำใจให้พร้อมอยู่เสมอ เพื่อที่จะต้อนรับขณะ หรือเวลาใดเวลาหนึ่งอันอาจจะเกิดขึ้นโดยไม่ได้นึกฝันเลย — ขณะหรือโอกาสนั้น ก็คือตอนที่ท่านศาสดาของเขาจะปรากฏองค์ขึ้น แบบเดียวกับเจ้าสาวในเรื่องราวในคัมภีร์ไบเบิล — คือว่า โดยฉับพลันทันทีในเมื่อเขาไม่ได้คาดฝันมาก่อนเลย

อำนาจทางบุญฤทธิ์และอิทธิฤทธิ์ขององค์ศาสดาที่แท้จริงนั้นเป็นสภาพที่เขาจะไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นเช่นนั้น และก็มีมากเกินกว่าที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูด

หรือคำเขียนได้ (The glory and power of the true guru lies in more than meets the eye and more than mere words can convey) มาดามบลาวัตสกี้ตระหนักในความจริงข้อนี้ดี เธอจึงรวมสาวกในระยะเบื้องต้นของเธอไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน โดยคัดเลือกเฉพาะผู้ที่พร้อมและมีความกระตือรือร้นจริงๆ ในอันที่จะทดลองวิทยาศาสตร์ด้านวิญญาณ จากภาคทฤษฎีมาเป็นภาคปฏิบัติ และเธอก็ได้แนะนำพร่ำสอนเขาเหล่านั้นให้ย่างเข้าสู่ชีวิตอันบริสุทธิ์ โดยถ่ายทอดมาจากคำสั่งคำสอนของคุรุของเธอเอง

เธอสอนว่าในบรรดาข้อปฏิบัติทั้งหลายนั้น ผู้ปฏิบัติจะต้อง "เปิดใจให้กว้าง" *(คือรับฟังความคิดของผู้อื่นได้)* มีหัวใจ *(คือความคิดและเจตนา)* บริสุทธิ์ มีทัศนทางวิญญาณอันไม่แปดเปื้อนเศร้าหมอง และมีเมตตาแผ่ไปยังทุกคนเสมือนเป็นพี่น้องกัน อนึ่ง แม้ว่าเขาจะอดทนได้อย่างกล้าหาญต่อความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับตนเอง เขาก็ต้องต่อสู้ป้องกันใครๆ ก็ตามที่เขาเห็นว่าถูกโจมตีโดยไม่ยุติธรรม (While enduring any perso-

nal injustice bravely, they must go to the defence of anyone they saw unjustly attacked) และผู้ปฏิบัติจะต้องมีใจมุ่งมั่นอยู่เสมอว่า จะช่วยพามนุษยชาติให้ดำเนินไปสู่ความสมบูรณ์อันสูงสุด

วิชา "ลึกลับ"

แนวปฏิบัติที่มาดามบลาวัตสกี้พาศิษย์ของเธอดำเนินไป เรียกว่า Occultism ซึ่งแปลตามตัวอักษรตรงไปตรงมาว่า "วิชาลึกลับ" แต่เธอก็ชี้แจงให้เขาทราบว่า เรื่องนี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับวิชาลึกลับประเภทแม่มด ไสยศาสตร์ หรือลัทธิวิญญาณสากล (psychism) หรืออะไรทำนองนั้น โดยส่วนใหญ่แล้ววิชา Occultism ชั้นสูงนี้ ประกอบไปด้วย ญาณโยคะ คือโยคะที่เน้นหนักในด้านอุบายเรื่องปัญญา พร้อมด้วยราชโยคะที่มีการฝึกฝนตนให้อยู่ในระเบียบวินัยเป็นพิเศษ เช่นการควบคุมจิตโดยการฝึกสมาธิทั้งในขั้นที่เรียกว่า concentration และขั้น meditation, และการการดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์อีกด้วย ซึ่งทั้งนี้หมายความ

ถึงการงดกินเนื้อสัตว์ ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ หรือติดยาเสพติดอื่น ๆ และเว้นจากเพศสัมพันธ์อันไม่บริสุทธิ์ อันมีนัยต่าง ๆ กัน คือความสำส่อนทางเพศ และในสถานการณ์ปกติ (under normal circumstances) ก็หมายความรวมถึงการหมกมุ่นในเรื่องเพศนอกชีวิตสมรส (indulgence in extra-marital sex) อีกด้วย ในส่วนที่ลึกซึ้งกว่านั้น การครองชีพอันบริสุทธิ์ก็หมายความถึงการไม่นินทาว่าร้ายผู้อื่น การไม่ซุบซิบนินทากัน การไม่กล่าวร้ายต่อผู้อื่นลับหลัง และการกระทำอย่างอื่นทุกอย่างที่เป็นไปเพื่อสนองความปรารถนาของตัวตนขั้นต่ำ (lower ego)

"ไฟ" ที่แผดเผากิเลส

แน่นอนทีเดียว องค์ประกอบดังกล่าวมาแล้วเป็นหลักปฏิบัติของชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริง และแนวปฏิบัติเช่นนั้น มีมาแต่โบราณนมนานก่อนธรรมเทศนาบนภูเขา (Sermon on the Mount) ของพระเยซูไครสต์เสียอีก แต่นั่นแหละ แม้จะเป็นของที่มีมานานเก่าแก่เพียงไร ข้อปฏิบัติดังกล่าวก็เป็นตบะที่แผดเผากิเลสด้วย

ความร้อนแรงเอาการ — *(เป็นการยากที่ใจที่มีกิเลสสนิทแนบแน่นอยู่จะทนต่อไฟแห่งตบะเช่นนั้นได้)* เปรียบเหมือนการ "อบ" จิตใจที่ยังมีกิเลสให้กลายเป็นขนมเค้ก ทางวิญญาณที่มีรสชาดสมบูรณ์ ไฟที่เกิดขึ้นในครัวอันเนื่องมาจากการ "อบ" หรือ "ปิ้ง" ขนมนั้น ก็ย่อมจะร้อนรุ่มรุนแรงจนยากที่ใครๆ จะทนไหว *(และก็ได้ยกธงขาวยอมแพ้ไปแล้วมิใช่น้อย)*

การปฏิบัติผึกหัดตนในทางวิญญาณนั้นอย่าคิดว่าจะเป็นของง่ายๆ แต่มาดามบลาวัตสกี้ก็ได้ให้คำขวัญไว้ว่า "พยายามไปเถิด จงพยายามเรื่อยไป ปฏิบัติไปเรื่อยๆ อย่าท้อถอย"

หลักการของสมาคมพรหมวิทยาเท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่า ช่างเหมือนกันกับคำสอนของท่านไส บาบาจริงๆ เพราะท่านไส บาบาก็สอนหลักการของการดำรงชีวิตทางวิญญาณไว้เหมือนกัน — ท่านก็ได้ย้ำไว้เหมือนกันอีกด้วยว่าการปฏิบัติเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าทฤษฎี

พลังแห่งบารมี

ข้อแตกต่างระหว่างมาดามบลาวัตสกี้และท่านไส บาบา ข้อหนึ่งก็คือว่า ในกรณีของมาดามบลาวัตสกี้ เนื่องจากความจำเป็นอันเกิดจากสถานการณ์รอบด้านเธอในขณะนั้นประการหนึ่ง และการวิพากษ์วิจารณ์โจมตีเธออย่างรุนแรงจากประชาชนผู้ไม่เข้าใจความจริงอีกประการหนึ่ง เธอจึงต้องรวบรวมสาวกของเธอจัดเป็นกลุ่มที่สอนและปฏิบัติกันเองเป็นการภายใน โดยการกระทำเช่นนี้ แม้จะมีฝูงหมาป่า คือผู้ไม่ยอมเข้าใจเธอคอยเห่าหอนโจมตีเธออยู่ในระหว่างระยะเวลานั้น เธอก็ยังสามารถคุ้มครองป้องกันไข่มุกด์อันมีค่าคือหลักการและคำสอนของเธอและสาวก ให้พ้นจากการประทุษร้ายของพวก "หมาป่า" เหล่านั้นได้บ้างพอสมควร

แต่ท่านไส บาบา ไม่ได้ทำเช่นนั้น เช่นเดียวกับองค์อวตารอื่น ๆ ทั้งหลาย ท่านไส บาบา มีบารมีมากพอที่จะไล่ตะเพิดพวก "หมาป่า" ทั้งหลายให้หนีไปได้ครั้นแล้วท่านก็มอบไข่มุกด์อันมีค่า คือคำสอนและการปฏิบัติเพื่อสติปัญญาทางวิญญาณให้แก่ทุกคน ใครที่

พร้อมแล้ว—(คือมีการพัฒนาทางวิญญาณ "สุกงอม" แล้ว) ก็สามารถรับไปไว้เชยชมได้ และอันที่จริง ในสมัยนี้ก็เช่นเดียวกับในสมัยก่อน ยังมีพวก "หมาบ้า" อยู่เสมอ—หมาบ้าพวกนี้ถือว่า "ไข่มุกด์" ของท่านไส บาบาเป็นการทำให้เขาเสียหน้า เป็นการคุกคามเขา และเขาก็พร้อมที่จะหันกลับมาแว้งกัดฟัดท่านให้เป็นชิ้น ๆ ไปเลย เช่นเดียวกับที่ในอดีต พวกเขาได้โจมตีประทุษร้ายพระเยซูไครสต์และบรมครูท่านอื่น ๆ มาแล้ว เสียง "เห่าหอน" ของพวกเขาก็ยังคงดังเสียงขรมอยู่ในโลกแม้ในปัจจุบันนี้ ซึ่งเราก็หวังว่าชาวโลกทั้งหลายในปัจจุบันคงจะมีสติปัญญาพิจารณาไตร่ตรองมากขึ้น และไม่หลงคล้อยเพ้อไปตามเสียง "เห่าหอน" นั้นมากเกินไปนัก

แน่นอนทีเดียวการศึกษาวิชาพรหมวิทยาได้ช่วยให้ข้าพเจ้าและภรรยาเข้าใจท่านไส บาบาได้ดีขึ้น และโดยนัยกลับกัน เราก็ได้เห็นองค์ท่านเป็นจุดรวมของความมุ่งหมายอันสูงส่งทั้งมวลของสมาคมพรหมวิทยา และยิ่งเมื่อได้ยินได้ฟังท่านบรรยายคำสอนของท่าน ในลักษณะการไหม่ที่มีชีวิตชีวา ประกอบกับได้เห็นการ

ดำเนินชีวิตของท่านเช่นนั้น เราก็ยิ่งเห็นคุณค่าของสาระแห่งวิชาพรหมวิทยามากขึ้นกว่าที่เราได้เคยนิยมชมชื่นมาแล้วเป็นเอนกประการ

ความรัก—เหตุผลและอารมณ์

นอกเหนือจากสิ่งที่เหมือนกันโดยเนื้อหาสาระและความมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดโดยนัยดังที่กล่าวมาแล้ว ท่านไส บาบายังได้เพิ่มเติมบางสิ่งบางอย่างเข้าไปด้วย ซึ่งเป็นสิ่งมีคุณค่าอันประเมินราคามิได้เลย สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ขบวนการพรหมวิทยาโดยส่วนรวมขาดไป และท่านก็ได้นำกลับมาเพิ่มเติมให้เพื่อจะได้สมบูรณ์ขึ้น สิ่งนั้นคือการอุทิศตนและความรัก (Devotion and Love) นั่นเอง อนึ่งจริงกล่าวได้ว่าผู้ร่วมก่อตั้งขบวนการนี้ก็ดี และสมาชิกรุ่นแรกๆ ก็ดี ไม่ได้ขาดคุณธรรมดังกล่าวแล้วเลย และท่านมาสเตอร์ทั้งหลายของสมาคมก็พยายามปลูกฝังศิษย์ของท่านอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น มาสเตอร์ เค. เอช. เมื่อครั้งหนึ่งท่านได้เขียนจดหมายไปถึงสมาชิกผู้หนึ่งนั้น ก็ได้กล่าวว่า ท่านปรารถนาจะให้สมาชิก

ทั้งหลายเห็นความจำเป็นอย่างที่สุดที่จะให้มี "คำสอนแห่งหัวใจ (doctrine of the heart) *(คือคำสอนปลุกและปลูกฝังอารมณ์อันเป็นฝ่ายกุศล)* ไว้ด้วย ไม่ใช่ว่าจะให้มีแต่เพียง "คำสอนแห่ง นัยน์ตา" (doctrine of the eye) *(คือคำสอนที่ใช้เหตุผลพิจารณา)* อย่างเดียวเท่านั้น ตอนหนึ่งท่านกล่าวว่า "ความเดือดร้อนของชาวโลกในด้านศีลธรรมและด้านวิญญาณเวลานี้ เป็นเรื่องที่สำคัญมาก และจำเป็นที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือ และแก้ไขเป็นอย่างยิ่ง และเรื่องนี้มีความสำคัญและจำเป็นยิ่งกว่าการค้นพบทางวิทยาศาสตร์อย่างใด ๆ จะพึงต้องการความช่วยเหลือจากเราเสียอีก"

และอันที่จริง สาวกผู้กำลังปฏิบัติธรรมอยู่แต่ละท่านก็มีส่วนที่เขาสามารถจะช่วยเหลือในเรื่องนี้ได้อย่างจริงจังเช่นเดียวกัน จริงอยู่ แม้ว่า (ในขั้นแรก)ความรักนี้เราไม่สามารถจะบังคับให้มันเกิดขึ้นได้ด้วยความตั้งใจหรือตามความปรารถนาของเราก็ตาม แต่ถ้าเราใช้ความอุตสาหะและความตั้งใจมั่นคอยประคับประคองหล่อเลี้ยงไว้เสมอ ๆ ต่อไปมันก็จะเกิดขึ้นได้เองโดยอัตโนมัติเหมือน

กัน ท่านนักบุญ ฟรังซัวส์ เดอ ซาเวส ผู้เป็นบิชอปแห่งกรุงเยเนวา ได้กล่าวไว้ว่า

"เหมือนอย่างว่าเราหัดพูดโดยการพูด หัดเรียนโดยการเรียน หัดวิ่งโดยการวิ่ง และก็หัดทำงานโดยการทำงานฉันใด เราก็ต้องหัดรักพระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์โดยการรักฉันนั้น..... ถ้าเราต้องการจะรักพระผู้เป็นเจ้า เราก็ต้องรักพระองค์ต่อไปให้มากขึ้น ๆ จงเริ่มต้นเหมือนกับผู้ฝึกงานใหม่ก่อน และครั้นแล้วพลังของความรักนั่นเอง จะทำให้เราเป็นผู้เชี่ยวชาญในศิลปแห่งความรักนี้ได้"

สำหรับข้าพเจ้านั้น ขอเสนอความเห็นต่อท่านผู้อ่านไว้ดังต่อไปนี้

อุ่นอกนกน้อย

อันความรัก ภักดี นี้หนาเจ้า
จะบังคับ ขับไสเอา หาได้ไม่
เพราะเป็นเรื่อง เกี่ยวสัมพันธ์ กันที่ใจ
เทศน์เท่าไร ถ้าไม่รัก ไม่ยักฟัง

ถ้าจะเกิด ก็ต้องอา— ศัยสาเหตุ
จากท่านครู ผู้พิเศษ มีมนต์ขลัง
คือเสน่ห์ รัดรึงใจ ให้อยากพึ่ง
ด้วยพลัง แห่งเมตตา และปรานี

ทำให้เกิด ประทับใจ ในดวงจิต
กล้าทนทุกข์ แห่งชีวิต ไม่หน่ายหนี
พลังท่าน เป็นดุจแสง แห่งชีวี
จุดประทีป ที่ริบหรี่ ให้เรืองรอง

ท่านเป็นดุจ ดวงเพลิงโรจน์ อันโชติช่วง
คอยจุดดวง เพลิงชีวิต ชนทั้งผอง
เกิดความหวัง ตั้งจิต คิดไผ่ปอง
ประพฤติตน ตามคัลลอง ของฝ่ายธรรม

จะว่าเป็น ฝ่ายอารมณ์ ก็สมเหตุ
แต่ก็เป็น ความพิเศษ ใช่เรื่องต่ำ
ปลูกฝังบุญ ไว้ที่ใจ ใช่ฝ่ายดำ
แม้จะไม่ เลิศล้ำ ก็นำทาง—

ไปสู่ขั้น อันประเสริฐ เลิศที่หลัง
เหมือนที่ดัง ในคัมภีร์ มีกล่าวอ้าง
ให้ยึดไว้ ไปก่อน จึงผ่อนวาง
เป็นแนวทาง ไม่ลักลั่น ตามขั้นตอน
ส่วนการหา **เหตุผล** ต้นปลายทั่ว
ก็ใช่ชั่ว ครูอาจารย์ ท่านกล่าวสอน
เป็นแต่ว่า อย่าให้ตึง ถึงตัดรอน
ความไหวอ่อน ของจิตใจ **ฝ่ายอารมณ์**
มิฉนั้น ครั้นไปไป จะจืดชืด
ทำให้ผืด ไม่สดชื่น ชักขื่นขม
มีแต่แล้ง แห้งผาก ตากแดดลม
ไม่สุขสม เซ็งเป็นบ้า อย่าบอกใคร
เพราะเหตุนั้น ท่านบาบา จึงสอนสั่ง
นำพลัง แห่งความรัก มาเพิ่มให้
จักได้เกิด ความปลาบปลื้ม ดื่มน้ำใจ
เป็นดวงไฟ จุดมุมืด ที่ชืดเย็น

ให้อุ่นอก นกน้อย เผ้าคอยแม่
จ้องตาแล หวังให้ ท่านได้เห็น
ที่เย็นชืด ฝีผดเหน็บหนาว ทั้งเช้าเย็น
ก็กลายเป็น อุ่นอก นกน้อยเอย

บทที่ ๑๔

ความล้ำลึก ที่แม้นึก ก็ไม่ถึง

ท่านนั้นเป็น อมตะ พระกุมาร
เล่นอยู่ใน อุทะยาน คือสวนศรี
ยังจิตใจ ของผู้ใหญ่ ให้ยินดี
ด้วยความที่ ไร้เดียงสา และน่ารัก
ผู้ใหญ่ที่ เคยทำผิด คิดกลับตัว
เลิกทำชั่ว เพราะรักท่าน นั้นหน่วงหนัก
ท่านมีเสน่ห์ เย้ายวน คอยชวนชัก
ใครที่รัก— ท่านต้องทำ กรรมดีเอย

วี. เค. โกคัล

การให้การศึกษาใหม่แก่มนุษย์

มีหลายคนคิดว่า ท่านสวามีประกาศความเป็นอวตารของท่านในครั้งแรก ณ ที่ประชุม ไส บาบาแห่งโลกที่กรุงบอมเบย์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ซึ่งครั้งนั้นคงจะ

เป็นครั้งแรกได้ยินคำประกาศเช่นนั้นของท่าน แต่ตามความจริงแล้ว ท่านสวามีได้เคยประกาศความเป็นองค์อวตารของท่านแก่สาวกของท่านในอินเดีย ก่อนหน้านั้นหลายปีมาแล้ว

ในสุนทรพจน์ที่กล่าวปราศรัยต่อประชาชนเป็นครั้งแรก ซึ่งได้มีการลงพิมพ์ไว้แล้วในวารสารที่ชื่อว่า Sathya Sai Speaks เล่ม ๑ ท่านได้กล่าวว่า "คำกล่าวของเราวันนี้ คงจะเป็นเรื่องใหม่สำหรับเธอก็จริงอยู่... แต่สำหรับเราแล้ว มันมิใช่เรื่องใหม่เลย เราได้เคยให้คำแนะนำแก่ประชาชนหมู่ใหญ่มาแล้วก่อนหน้านี้ เป็นแต่ว่ามิได้ปรากฏตัวในสภาพเช่นนี้เท่านั้น เมื่อใดก็ตามที่ นิรกระ คือพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีรูปร่างมาปรากฏเป็น สกระ คือพระเป็นเจ้าที่มีรูปร่าง ก็แสดงว่ามีเรื่องที่ต้องกระทำอย่างสำคัญละ และก็มีวิถีทางที่จะกระทำได้หลายอย่างด้วยกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นเวลายุคใดสมัยใดก็ตาม จุดประสงค์ของการมาปรากฏร่างนั้น ก็มีเหมือนกันทุกครั้ง นั่นคือการมาให้การศึกษาแก่มนุษย์เสียใหม่ (re-education) เพื่อให้มนุษย์เข้าใจได้ถูกต้องตามความเป็นจริง"

ลีลา มหิมา และอุปเทศ

ครั้นแล้วท่านก็ได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านได้เคยกล่าวกับสาวกมาก่อนแล้ว คือว่า ในระหว่างระยะเวลา ๓๒ ปีแรกของชีวิตของท่านนั้น ท่านได้แสดงปาฏิหาริย์ทั้งแบบ ลีลา คือเพื่อเล่นสนุกบ้าง และในแบบ มหิมา คือเพื่อเอาจริงเอาจังบ้างสลับกันไป ทั้งนี้เพื่อทำให้มนุษย์ผู้ร่วมสมัยกับพระองค์มีความสุขความรื่นเริงกันบ้าง หลังจากระยะเวลานั้นแล้ว ท่านกล่าวว่า ท่านจะได้ใช้เวลามากขึ้นสำหรับ อุปเทศ คือการสั่งสอนมนุษย์ผู้หลงผิดให้กลับเข้าทางที่ถูก และก็นำเขาไปในทางแห่งการปฏิบัติคุณธรรม คือ สัตยะ ธรรมะ ศานติ และ เปรม อย่างไรก็ตาม นี้มิได้หมายความว่า ในช่วงเวลาที่กล่าวมานี้ท่านจะไม่ได้แสดงปาฏิหาริย์แบบ ลีลา หรือว่าแบบ มหิมา กันเลย เป็นแต่ว่ามีความหมายว่า จะเป็นระยะเวลาที่เน้นหนักในการปลูกฝัง ธรรม ให้มากขึ้นเป็นพิเศษ ซึ่งทั้งนี้หมายถึงการแก้ลักษณะที่บิดเบี้ยว (crookedness) ของจิตใจ พร้อมกันนั้นก็นำมนุษยชาติกลับไปสู่หนทางที่เรียกว่า สนันตนธรรม คือหนทางที่มีมาแต่ดั้งเดิมนั่นเอง

ท่านไส บาบากล่าวเช่นนั้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๓ อันเป็นตอนที่ท่านมีอายุได้ ๒๗ ปี และความจริงดังกล่าวนั้นก็เกิดขึ้นแล้ว ปัจจุบันท่านกำลังขมักเขม้น "ให้การศึกษา" แก่มนุษย์ผู้หลงผิดเสียใหม่ อิทธิปาฏิหาริย์แบบเล่นสนุก และแบบเอางานเอาการของท่าน อาจจะเกิดขึ้นไม่ค่อยบ่อยเหมือนเดิมนัก แต่ก็มิใช่ว่าจะหมดสิ้นหรือว่าหายไปเลยทีเดียว

บางครั้งในโอกาสพิเศษจริง ๆ ท่านสวามีจะเน้นหนักในเรื่อง ลีลา คือปาฏิหาริย์แบบเล่นสนุกของท่านอีก ซึ่งก็ทำให้สาวกของท่านเกิดความปีติร่าเริงกันอีกครั้งหนึ่ง เช่นเดียวกับในสมัยก่อนโน้น นาย ที. นิตย-นันทะ เมนอน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้หนึ่งในมหาวิทยาลัย ได้เขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้า เล่าให้ฟังถึงการเดินทางไปพักผ่อนในวันหยุดพร้อมด้วยคณะอาจารย์จำนวนหนึ่งที่แคชเมียร์ในปี ค.ศ. ๑๙๘๐ โดยเล่าว่า "ในระหว่างการเดินทางครั้งนั้น ทุกคนได้รับความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมาก ที่ได้เห็นองค์ภควันแสดงปาฏิหาริย์ให้ดูหลายอย่างเหลือเกิน เช่นเด็ดเอาผลไม้นานาชนิดออกมาจาก

ต้นแอปเปิ้ลต้นหนึ่ง เรียกว่าใครจะต้องการผลไม้อะไร ก็เด็ดมาจากต้นไม้ต้นเดียวนั้นได้เสมอ นอกจากนั้นก็มีการหยิบเอาวัตถุอะไรต่ออะไรหลายอย่างขึ้นมาจากพื้นทรายเนรมิตแหวนให้กับนายทหารหนึ่ง โดยเสกมันออกมาจากดอกกุหลาบตูมดอกหนึ่ง หยิบเอาหิมะขึ้นมากำมือหนึ่ง แล้วก็เนรมิตเปลี่ยนให้เป็นล๊อคเก็ต เพื่อแจกจ่ายกับเหล่าทหารโดยทั่วกัน ฯลฯ"

ต้นไม้แห่งอวตาร

ในระหว่างการปาฐกถาในการฉลองพระศิวะครั้งใหญ่ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ท่านกล่าวว่า อวตารองค์นี้จะไม่เลือกสถานที่แห่งอื่น นอกจากสถานที่เป็นที่เกิดเพื่อให้เป็นศูนย์กลางแห่ง ลีลา มหิมา และอุปเทศ คือต้นไม้ต้นนี้จะไม่ต้องถูกย้ายไปปลูก (หรืองอกงาม) ที่อื่น แต่มันจะงอกงามในที่ ๆ มันชำแรกดินออกมานั่นเอง ลักษณะพิเศษอีกอย่างหนึ่งก็คือ พระราม พระกฤษณะ และอวตารองค์อื่น ๆ ได้ใช้ชีวิตเกี่ยวข้องอยู่กับวงศาคณาญาติเป็นส่วนใหญ่ แต่อวตารองค์นี้เกิดมาเพื่อเป็น

หลักชัยของ ภักตะ (คือสาวกผู้มีความภักดี) ทั้งหลาย ของ สาธุ คือนักบวชนักพรตทั้งหลาย และ สาธกะ ผู้ค้นคว้าหาความจริงทางวิญญาณทั้งหลาย อวตารองค์นี้ไม่บูชาใครไม่สวดอ้อนวอนอะไรต่อใคร เพราะว่าได้เป็นผู้สูงสุดเองอยู่แล้ว ดังนั้นอวตารองค์นี้จะสอนให้มนุษย์ทั้งหลายรู้จักบูชาและสวดอ้อนวอน

ท่านผู้ไม่เคยสวดอ้อนวอนใคร

จะเห็นได้ว่าศูนย์กลางของ "ต้นไม้แห่งอวตาร" องค์นี้ก็ยังอยู่ ณ ที่ที่ต้นไม้นั้น "ชำแรกขึ้นมาจากผืนดิน" แต่ทว่ากิ่งก้านสาขาของต้นไม้นี้กำลังเจริญงอกงามแพร่ขยายไปทั่วโลกแล้ว และสาวกทั้งหลายก็กำลัง "เด็ด" ผลมารับประทานกันอยู่ด้วยความชื่นบาน

พระเยซูไครสต์ยังสวดอ้อนวอนต่อพระบิดา ท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิก็สวดอ้อนวอนต่อองค์พระผู้มีความเป็นหนึ่งที่ท่านเรียกว่า ฟาเกียร์ใหญ่ หรืออัล่าห์ แต่เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ก็ปรากฏว่าไม่มีใครได้เห็นหรือได้ยินข่าวว่า ท่านไส. บาบาสวดอ้อนวอนต่อใครเลย

หมายความว่าในการกลับชาติมาเกิดครั้งนี้ องค์อวตารไม่มีความรู้สึกในด้านทวิภาวะ (คือความเป็นสอง) เลย ท่านเป็นผู้มีสภาพเช่นเดียวกันกับพระพรหม ซึ่งเป็นผู้ทรงความเป็นหนึ่งไม่มีสองจริง ๆ

เครื่องหมายขององค์อวตาร ๗ ประการ

ในปาฐกถาที่ประสันตินิลยัมในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (ซึ่งเป็นปาฐกถาเรื่องสุดท้ายของวารสารชื่อ Sathya sai Speaks เล่ม ๑) ท่านสวามีได้บอกให้ผู้ฟังของท่านทราบถึงเครื่องหมายต่าง ๆ อันเป็นนิมิตหรือลักษณะประจำองค์อวตาร ในบรรดาเครื่องหมายเหล่านั้น มีอยู่ที่จะนำมากล่าวในที่นี้ ๗ ประการดังต่อไปนี้คือ ความรุ่งโรจน์ (Splendour) ความเจริญรุ่งเรือง (Prosperity) ปัญญา (Wisdom) ความไม่ยึดมั่นถือมั่น (Non-attachment) การเนรมิตร (Creation) การรักษาไว้ (Preservation) และการทำลาย (Destruction)—ทั้ง ๗ นี้เป็นเครื่องหมายที่เที่ยงแท้ไม่แปรผันขององค์อวตารแห่งท่านผู้เป็น มหาศักติ คือมีเดชยิ่งใหญ่

แม้เมื่อ พระองค์ผู้มีความเป็นทิพย์ได้มาถือเอาร่างกาย (หยาบ) คือมาปรากฏให้เห็นในร่างมนุษย์แล้ว คุณลักษณะทั้ง ๗ นั้นก็ยังคงมีอยู่ ซึ่งผู้มีนัยน์ตาอันสามารถเห็นได้ ก็จะได้เห็น ท่านสวามีได้กล่าวสรุปว่า "เมื่อใดที่คุณลักษณะทั้ง ๗ นี้ปรากฏอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแหละ คือองค์พระผู้เป็นเจ้า"

มีบุคคลหลายคน ซึ่งรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ที่ได้เคยอยู่กับท่านไส บาบามา ก็ได้สังเกตเห็นคุณลักษณะดังกล่าวแล้ว ซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้ปรากฏการณ์อันเป็นมายาของโลก คือในการกระทำของท่านทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการทำอะไรที่ไหนก็ตาม ก็รู้สึกว่าท่านมีความรุ่งโรจน์ คือมีลักษณะเด่นกว่าผู้อื่นตลอดเวลา นี้คือความรุ่งโรจน์ นอกจากนั้น ผลงานของท่านที่ปรากฏอยู่ในโลกเวลานี้ ก็แสดงให้เห็นชัดแจ้งแล้วถึงความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าของภารกิจขององค์ท่าน ในด้านปัญญานั้น แม้ว่าสำหรับบางคนในระยะแรก ๆ อาจจะยังไม่สามารถเห็นได้นักก็ตาม แต่เมื่อเวลาล่วงไปสักระยะหนึ่ง ก็จะสามารถเห็นได้ว่า องค์ท่านมีปัญญาลึกซึ้ง

และสามารถเห็นกาลไกลได้อย่างดียิ่ง สำหรับความไม่ยึดมั่นถือมั่น เราทั้งหลายก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ท่านเป็นผู้ที่ไม่ติดข้องอยู่ในโลก หรือเหยื่อล่อของโลกอย่างใด ๆ เลย ความสามารถในด้านเนรมิตของท่าน เราเห็นได้แจ่มชัดแล้ว จากการที่ท่านได้เนรมิตอะไรต่าง ๆ มานับไม่ถ้วน และต่อมาเราก็ได้เห็นอีกด้วยว่า องค์ท่านได้สร้างสรรค์ภาวะที่เกื้อกูลแก่เรา ทั้งในด้านวัตถุ และด้านวิญญาณ พร้อมกันนั้นก็ดำรงรักษาไว้ซึ่งส่วนที่เป็นความดีความงามแก่เรา และกำจัดหรือทำลายอิทธิพลที่เป็นบาปร้าย สภาวะที่เลวทรามและสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของเก่าเกินที่จะเป็นประโยชน์อะไรได้ นอกจากจะเป็นเครื่องถ่วงความก้าวหน้าโดยส่วนเดียว

โรงเรียนที่ให้บทเรียนยากที่สุด

มีบางคนถามปัญหาว่า "ก็ถ้าท่านไส บาบา มีฤทธิ์อำนาจสูงสุดจริง ๆ แล้วละก็ เหตุใดท่านจึงไม่ทำให้ความทุกข์และความยากจนหมดไปจากโลกมนุษย์เสียที?"

บางครั้ง ท่านไส บาบา ก็ตอบปัญหานี้เหมือนกัน โดยกล่าวถึงการสนทนาระหว่างท่านพระกฤษณะ กับ วิธุระ ในครั้งโบราณ ซึ่งได้มีการสอบถามปัญหากันแบบเดียวกันนี้มาแล้ว โดยวิธุระถามว่า

วิธุระ— ทำไมท่านจึงได้มีส่วนร่วมในการฆ่าทหารเสียนับจำนวนเป็นแสน ๆ คน ในการรบที่ทุ่งกุรุเกษต อันที่จริง ท่านน่าจะหลีกเลี่ยงการฆ่ากันอย่างโหดร้ายเช่นนั้นเสียก็ได้ โดยการ (ใช้ฤทธิ์) เปลี่ยนความคิดของนายทัพของทั้งสองฝ่ายเสีย เพื่อไม่ให้เขายินดีในการฆ่าฟันกันอีกต่อไป

พระกฤษณะ— นี่ คุณ ฉันได้มอบคุณสมบัติและอำนาจ (ในการตัดสินตกลงใจเอง) แก่ทุก ๆ คนแล้ว นอกจากนั้นฉันยังได้ให้เสรีภาพตามสมควรแก่ทุกคนที่จะใช้อำนาจนั้น ตามที่เขาเห็นว่าสมควรอย่างไร นี่แหละคนเราทุกคนจะได้เรียนรู้ (บทเรียนแห่งชีวิต) ได้ดีขึ้นก็เพราะจิตใจของเขาสามารถดำเนินการได้ (โดยเสรี) แบบนี้ เรียกว่าประสบการณ์ของเขาเองนี่แหละ เป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดของเขา แม้ว่าจะเป็นโรงเรียนที่เข้มงวด

คือให้บทเรียนที่ยากที่สุดก็ตาม ยกตัวอย่างเช่น คนเราบางคนอาจจะรู้ (โดยทฤษฎี) ว่า ไฟนั้นถ้าไปถูกเข้ามันก็ต้องไหม้ คือเป็นความทุกข์หนัก แต่นั่นแหละ (บางคนนั้น) ถ้าไม่โดนไฟไหม้นิ้วเสียบ้าง เขาก็ไม่มีทางจะรับเชื่อได้เลย

มนุษย์มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี

ในความหมายที่กว้างขวางออกไป ปัญหานี้ก็คือว่า เหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธาศักดานุภาพ ผู้มีพระมหากรุณาต่อสัตว์โลกทั้งปวง เมื่อได้ส่งองค์อวตารมาในรูปร่างต่าง ๆ เช่นเป็นพระราม พระกฤษณะ พระพุทธเจ้า พระเยซูไครสต์ และท่าน ไส บาบาแล้ว จึงไม่ช่วยขจัดปัดเป่าความทุกข์ของมนุษย์ให้หมดไปเสียเลย หรือไม่ก็หาทางกำจัดสถานการณ์ที่ชั่วร้ายนี้ออกไปให้หมดจากสังคมมนุษย์เสียเล่า ? คำตอบในเรื่องนี้ก็คือว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบเจตนารมณ์อันเป็นเสรี (free will) ขั้นหนึ่งมาให้แก่มนุษย์แล้ว ทั้งนี้หมายความว่า เป็นการสมควรที่จะให้มนุษย์รู้จักใช้เสรีภาพของเขา

ให้ถูกต้องด้วย มิฉะนั้นเขาก็จะไม่มีทางที่จะเรียนบทเรียนแห่งชีวิตได้เลย โดยการที่เขาต้องได้รับความทุกข์โศกที่เขาทำให้เกิดขึ้นเองนี่แหละ เขาก็จะได้รับบทเรียนดังกล่าวนั้นเป็นอย่างดี ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะพึงปกปักรักษาเขาไว้จากความทุกข์ยากเช่นนั้นตลอดกาลแล้วไซร้ เขาก็จะไม่มีโอกาสได้เรียนรู้บทเรียน ซึ่งเป็นของจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับความเจริญในทางวิญญาณของเขาเอง นี้หมายความถึงความเจริญหรือความก้าวหน้า จากระดับมนุษย์ปุถุชนคนมีกิเลสหนาไปสู่ภาวะที่เป็นมนุสฺสเทโว คือตัวเป็นมนุษย์ แต่ใจเป็นเทพยดา และต่อไปจนกระทั่งถึงความสมบูรณ์ เทียบเท่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นเส้นทางเดินของชีวิตของเขาที่จะต้องเป็นไปเช่นนั้น

รูปร่างอันแท้จริงขององค์อวตาร

อีกคำถามหนึ่ง ที่บางครั้งเรามักจะได้ยินถาม คือว่า “เหตุใดท่าน ไส บาบา จึงไม่แสดงร่างของท่านให้พวกชาวมนุษย์เห็นอย่างเต็มที่ คือให้มีความรุ่งโรจน์

สุกสว่าง เจิดจ้า หรือว่างดงามอย่างที่สุดเลยทีเดียว ทั้งนี้เพื่อว่าจะได้ไม่ต้องมีปัญหาอีกต่อไปว่าท่านเป็นใคร และคนทั้งหลายก็จะได้ยอมรับกันทั่วไปว่า ใช่แล้ว ท่านเป็นองค์อวตารของพระผู้เป็นเจ้าแน่ ๆ ทีเดียว ?

ท่านศรี เอาโรพินโท ได้ตอบคำถามข้อนี้โดยกล่าวว่า การปรากฏองค์ของท่านในสภาวะอันหาขอบเขตจำกัดมิได้ โดยให้มีความรุ่งโรจน์โชติช่วงอย่างไม่ต้องลดหย่อนผ่อนความเข้มข้นลงมาเลยนั้น สำหรับมนุษย์ในระดับปุถุชนที่ยังมีจิตใจต่ำต้อยด้อยพัฒนา คือยังถูกจำกัดอยู่ด้วยความยึดมั่นถือมั่นในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ จะกลายเป็นสภาวะที่แรงกล้าเกินไปจนเขาทนดูไม่ได้เลย... (The infinite presence in its unmitigated splendour would be too overwhelming for the separate littleness of the limited individual and natural man...)

ดร. วี. เค. โกคัค ผู้เคยได้รับการศึกษามาแล้วทั้งทางตะวันออกและตะวันตก และได้เคยอยู่ร่วมชายคาเดียวกันกับท่านไส บาบามาแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ได้

เขียนข้อความนี้ไว้ว่า "รูปร่างของท่านผู้พ้นโลกมีสภาวะครอบงำจักรวาลทั้งปวงนั้น เป็นแหล่งแห่งพลังงานและเป็นภาพที่มีคุณค่าสูงส่งสำหรับบุคคลผู้หลุดพ้นแล้ว (จากโลกหรือว่าจากอำนาจของกิเลศ) แต่สำหรับคนธรรมดาสามัญที่ยังเป็นปุถุชนแล้ว จะเป็นภาพที่แรงกล้าเกินไปจนทนดูไม่ได้ เลยกลายเป็นภาพที่น่าหวาดเสียวหรือว่าน่าตกใจ และในที่สุดก็จะไม่มีทางติดต่อเข้าใจกันได้เลย" (The form of the transcendent and universal being is a source of power and a sublimating vision to the liberated spirit, but to the normal man it is overwhelming, appalling and incommunicable) เขากล่าวต่อไปว่า "แต่การที่เราเห็นรูปร่างมนุษย์ขององค์อวตาร แล้วก็ทึกทักเอาว่าท่านคงไม่มีอะไรเหนือมนุษย์เลยนั้น ก็เป็นการพลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย คือโอกาสที่จะได้เห็นว่า ในการที่องค์ท่านได้มาปรากฏในร่างมนุษย์เช่นนั้น ก็เท่ากับเป็นการนำเอาคุณลักษณะของมนุษย์และของพระผู้เป็นเจ้าให้มาผสมผสานรวมอยู่ในร่างเดียวกัน" (to see the human

form of the Avatar as merely human is to miss the conjunction of the human and divine in the manifestation as such)

แต่ผู้ที่มีสายตาไกลและเข้าใจสิ่งที่ลึกซึ้งได้ เขาก็ย่อมมองเห็นองค์อวตารที่มาแฝงอยู่ในร่างมนุษย์ได้จริง ๆ เขากล่าวต่อไปอีกว่า "เราจะ "เห็น" หรือว่าจับความจริงดังกล่าวแล้วได้ โดยการพิจารณาดูการยิ้มที่มีเสน่ห์ตรึงใจของท่าน ดูประกายแห่งความรุ่งโรจน์ที่ออกจากท่าน ที่รู้สึกว่าจะมีอะไรเหนือมนุษย์ธรรมดาสามัญ ดูที่ดวงหน้าของท่านให้ดี ๆ ดูที่การแสดงปาฏิหาริย์ในแบบต่าง ๆ ของท่าน และก็ดูที่รังสีที่ออกมาจากรอบ ๆ องค์ท่าน"

การลงโทษด้วยเมตตา

ท่านไส บาบาเอง เมื่อเขียนเรื่องราวของพระกฤษณะไว้ในบทความของท่านที่ชื่อ ภควตา วาหินี ก็กล่าวว่า "การกระทำของท่านพระกฤษณะนั้น แม้ว่าจะเป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุด แต่ก็อาบเอิบด้วยความหวาน

ชื่นอย่างที่สุด แม้ความทุกข์ที่ท่านก่อให้เกิดเพื่อลงโทษคนบางคนบ้าง ก็เป็นสิ่งที่หวานชื่น...ดังนั้นจึงไม่มีใครคิดจะโกรธท่านแม้แต่เล็กน้อย เหตุผลในเรื่องนี้ก็คือความรักหรือ เปรม นั่นเอง ทั้งนี้เพราะว่าการกระทำและคำพูดของท่านนั้น มีองค์ประกอบคือความรักด้วยเมตตาแฝงอยู่ทั้งสิ้น"

จากการที่ข้าพเจ้าได้รู้จักคุ้นเคยกับท่านไส บาบาและสาวกของท่านตลอดมา ข้าพเจ้าก็คิดว่าคำบรรยายถึงท่านพระกฤษณะดังกล่าวแล้ว ก็น่าจะใช้ได้กับท่านไส บาบาด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะแม้ว่าบางครั้งท่านจะดุด่าว่ากล่าวบรรดาศิษย์บ้าง ทุกคนก็รู้สึกว่ามีความรักความปรารถนาดีแฝงอยู่อย่างแน่นอน และเราก็ได้มารู้สึกว่า ความรักความปรารถนาดีที่แท้จริงนั้น จะต้องเป็นเหมือนมีดขลิบหรือแต่งต้นไม้ที่คมกริบทีเดียว (คือพร้อมที่จะตัดแต่งกิ่งหรือใบที่เกินความต้องการออกไปได้ทันที) และเราก็ได้รู้สำนึกอีกด้วยว่า การที่เราถูก "ขลิบหรือตัดแต่ง" ด้วยมีดดังกล่าวแล้วนั้น แม้มันจะทำให้ได้รับความเจ็บปวดบ้าง แต่มันก็เป็นสิ่งจำเป็น

อย่างยิ่ง เพื่อว่าเราจะได้เจริญงอกงามหรือก้าวหน้าไปด้วยดี โดยเป็นผู้มีคุณธรรมประกอบด้วยโดยไม่บกพร่อง

ท่านผู้พิชิตมาร

สาวกที่เป็นชาวตะวันตกบางคน คิดว่าท่านไสบาบาเป็นท่าน ผู้พิชิตมาร ที่มาแสดงองค์ให้เซ็นต์ยอห์นเห็น ดังที่มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ (ของชาวคริสต์) ในบทที่เรียกว่า Book of Revelations ในการพรรณาถึงนิมิตที่อยู่พ้นนิมิตคือกาลและอวกาศเช่นนั้น เราจะเห็นว่าข้อความที่กล่าวถึง เป็นภาษาที่มีความหมายเป็นสัญญลักษณ์หรือทำนองอุปมาโวหารฉะนั้น (คือไม่ได้มีความหมายตรงตามตัวหนังสือ) ดังนั้น ต่างคนต่างก็ตีความจากสำนวนเดียวกันนั้น แตกต่างกันออกไปตามความเห็นของตนเอง แต่เมื่อกล่าวโดยทั่วไปก็น่าจะสรุปได้ว่า เป็นการกล่าวถึงการกลับมาอีกครั้งหนึ่งของพระ-ผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ (Godman) คือองค์อวตาร ผู้ซึ่งจะมาปราบปรามพลังชั่วร้ายทั้งมวล และสถาปนาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นในโลกมนุษย์ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ตอนหนึ่ง เซ็นต์ยอห์นเขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และเห็นม้าขาวตัวหนึ่ง มีท่านผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลังของมัน ท่านผู้นั้นชื่อว่า ซื่อตรงและสัจจริง (Faithful and True) และท่านพิพากษาและกระทำสงครามโดยธรรม"

มีหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อ THE HIDDEN MANNA ผู้แต่งเป็นหญิงชื่อ แพตริเซีย โนเรลลี่ แบ็คเคอเล็ท เธอพยายามตีความหมายของภาพนิมิตของเซ็นต์ยอห์นตามหลักโหราศาสตร์ของจักรวาล และจักรราศรี ซึ่งเธอกล่าวว่าพวกนักบวชในสมัยก่อนรู้เรื่องนี้ดี เธอกล่าวว่าเทพเจ้าผู้พิชิตมาร (The Conqueror) นั้น อันที่จริงก็คือพระกาลกิอวตาร ซึ่งมีคำกล่าวไว้ในคัมภีร์ปุราณะของฮินดูว่าขี่ม้าขาว

สำหรับท่านสวามีนั้น ท่านไม่เคยบอกใครๆ ว่าท่านเป็นกาลกิอวตาร แต่ก็มีบุคคลหลายคนได้เคยเห็นภาพนิมิตเป็นภาพอวตารองค์หนึ่งขี่ม้าขาว และการเห็นนิมิตนี้ เขาก็ได้เห็นเมื่ออยู่ต่อหน้าท่านด้วย ดังนั้น แพททริเซีย ผู้แต่งหนังสือเล่มดังกล่าวข้างต้นจึงได้ตี

ความว่า ท่านผู้พิชิตมารในคัมภีร์ดังกล่าว (ของศาสนาคริสต์) นั้น ก็คือ เทพชื่อสกันทะ(Sakanda) ผู้มาเกิดใหม่เป็นเทพ สุพราหมเนียม (Subramaniam) ซึ่งเป็นบุตรของพระศิวะนั่นเอง ที่นี้ท่านไส บาบานั้น บรรดาสาวกก็เชื่อกันทั่วไปว่าท่านเป็นอวตารของพระศิวะเองเลยทีเดียว แต่ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านสวามีกล่าวว่า ไม่มีความแตกต่างอะไรเลยในบรรดารูปร่างต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้า มนุษย์เราไปแบ่งพระผู้เป็นเจ้าออกเป็นหลายๆ อย่างไปเอง เช่นเป็นพระศิวะ วิษณุ พรหม สุพราหมเนียม และอื่นๆ อีก แต่ทั้งหมดนั้นก็เป็นเพียงปางต่างๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดพระองค์เดียวโดยแท้

ในศาสนาฮินดู องค์พระผู้เป็นเจ้าดังกล่าวนี้ อาจจะเรียกว่าพระอิศวรหรือพระมหาเทพก็ได้ หรือบางคราวก็เรียกเพียงว่าพระศิวะเท่านั้น ในคัมภีร์ ปุราณะมีกล่าวว่า พระวิษณุผู้เป็นพระเจ้าปางธำรงรักษา ได้กล่าวกับพระศิวะว่า "ท่านเป็นใคร? เราเป็นใคร? และพระพรหมเป็นใคร? — ทั้งหมดนี้ก็คือสามส่วนของท่านเองน่ะแหละ เพราะท่านคือองค์วิญญาณอันสูงสุด ทั้ง

หมดนั้นเพียงแต่แตกต่างกันในความเป็นปางหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง คือเป็นปาง เนรมิตขึ้นมา ธำรงรักษาไว้ และทำให้สูญสลายไป...ท่านเป็นพระพรหมผู้เดียว ส่วนเราทั้งหลายผู้มีคุณลักษณะมีรูปร่างต่าง ๆ กัน เป็นเพียงส่วนย่อยของท่านนั่นเอง"

ตรีมูรติ (พระผู้เป็นเจ้า ๓ ปาง)

ที่นี้ในเมื่อพระศิวะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งมีรูปร่าง (God-with-Form) อันเป็นผู้สูงสุด คือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่แสดงออกมาของพระพรหมที่ไม่มีรูป ที่เป็นผู้สูงสุด เช่นนี้แล้ว ทางภาคหรือปางสูญหายละลายของตรีมูรติ (คือพระเจ้าสามปาง) ก็จำต้องมีชื่อเรียกบ้าง ท่านจึงได้ชื่อว่า รุทระ ทั้งหมดนั้นจึงรวมเรียกกันเป็นดังนี้ พระพรหม ปางสร้างสวรรค์หรือเนรมิต พระวิษณุ ปางธำรงรักษา และพระรุทระ ปางทำลาย เรียกว่าสามในหนึ่ง (Three-in-one) โดยมีพระศิวะเป็นผู้แทนของทั้งสามเหล่านั้น

ส่วน สกันทะ (Skanda) ซึ่งเป็นบุตรของพระศิวะ ก็เป็นอีกปางหนึ่ง ของท่านผู้ทรงความเป็นหนึ่ง พระเจ้าปางนี้ไม่ได้มีลักษณะที่ลึกซึ้ง ที่ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นได้ในสมาธิ แบบพระศิวะเช่นนั้น แต่ท่านเป็นผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับชาวโลก และกิจการงานของโลกอย่างเข้มแข็งทีเดียว เรียกว่าเป็นองค์ "แนวหน้า" ในการทำสงครามต่อสู้กับพลังร้าย ๆ ทั้งหลาย

ในคัมภีร์ ศิวะปุราณะ มีคำกล่าวว่า พระพรหมได้กล่าวกับพระเจ้าปางทั้งหลายว่า "เพื่อประโยชน์แห่งเธอทั้งหลาย บัดนี้ศิวะได้มาอยู่ที่นี่แล้ว ในรูปร่างของบุตรของเขาเอง" คำกล่าวนี้ ก็ไขออกมามีความหมายว่า บัดนี้ พระศิวะ ได้มาทำหน้าที่ชนิดเอาจริงเอาจังเป็นทัพหน้า คือเคลื่อนไหวรวดเร็วแบบบุตรชายของเขาแล้ว

แพทตริเซียเชื่อว่าคัมภีร์ปุราณะเป็นการบรรยายเรื่องราวของสากลจักรวาลนั่นเอง คือเป็นการกล่าวถึงวัฏฏจักรของกาลเวลา และการปรากฏการณ์ของความจริงขั้นสูงสุดว่าด้วยโครงสร้างของความจริงเช่นนั้น นอกจากนั้น เธอยังเชื่อด้วยว่าเรื่องราวในคัมภีร์ปุราณะลง

รอยกันได้กับการเห็นภาพนิมิตต่าง ๆ ของเซ็นต์ยอห์น

เกี่ยวกับคุณสมบัติคือความเข้มแข็งในด้านการทำงานนั้น แน่ละ ไม่มีใครจะตั้งข้อสงสัยหรือว่ารังเกียจท่านไส บาบาได้เลย เพราะทุกคนได้เห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้ที่ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเสียจริง ๆ ไม่รู้ว่าไปเอาพละกำลังมาจากไหน ท่านไม่ใช่เป็นพระโยคี ผู้หลีกไปจากโลก โดยใช้เวลาในการทำสมาธิเป็นส่วนใหญ่ แต่ทว่าท่านเป็น "**นักทำ**" ที่เข้มแข็งเหลือประมาณ เป็นผู้ที่มีส่วนในการต่อสู้กับพลังที่ร้าย ๆ อย่างแข็งขัน เพราะพลังที่ร้ายเหล่านั้นย่อมจะเป็นปฏิปักษ์ต่อแสงสว่างแห่งสัจธรรมที่ท่านนำมาให้แก่ชาวโลกโดยทั่วไป

สงครามในยุคของอวตารองค์ต่าง ๆ

ส่วนเรื่องที่ว่าท่านเป็นองค์อวตารของพระศิวะนั้นก็ปรากฏว่าท่านไม่ได้ปฏิเสธ ดังนั้น จะเป็นการหมายความต่อไปได้ไหมว่า ท่านกำลังแสดงบทบาทของบุตรชายของท่าน คือ สกันทะ (คือหนุ่มที่เข้มแข็งว่องไว) สาวกที่เป็นชาวตะวันตกบางคน ที่มีส่วนร่วมในขบวน

การไส บาบามักจะเชื่อเช่นนั้น ดังนั้นเขาจึงเชื่อต่อไปว่า องค์ท่านก็คงจะเป็น "ผู้พิชิตมาร" ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ของศาสนาคริสต์ และก็เชื่อว่า ท่านจะต้องเป็นพระกาลกิ อวตาร ด้วยแน่ ๆ ถ้าข้อสันนิษฐานเหล่านี้ถูกต้องจริง ก็หมายความว่า เหตุการณ์ของโลกคงจะเป็นไปตามที่กล่าวไว้ในเรื่องภาพนิมิตของเซ็นต์ยอห์น และในคัมภีร์ปุราณะ คือว่าต่อไปในโลกเราจะเกิดมีการปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่างพลังที่เป็นฝ่ายตรงกันข้าม ซึ่งก็จะทำให้เกิดมีความยุ่งยากร้ายแรงไปทั่วโลกอย่างขนานใหญ่แน่นอน ตามประวัติเราจะเห็นว่า องค์อวตารคือพระรามก็ยกกองทัพฝ่ายธรรมของท่านเข้าห้ำหั่นกับกองทัพยักษ์อย่างถึงพริกถึงขิง องค์อวตารคือท่าน พระ-กฤษณะ ก็มีส่วนร่วมในการรบนองเลือดที่ทารุณโหดร้ายอย่างยิ่งที่ทุ่งกุรุเกษตร ที่นี้ในยุคขององค์อวตารคือพระกาลกิหรือว่า "ผู้พิชิตมาร" ของท่านเซ็นต์ยอห์นนั้น ก็มีข้อความพยากรณ์ไว้ว่า จะเกิดมีสงครามที่น่าสยดสยองร้ายแรงกว่าที่ได้เคยเกิดขึ้นมาแล้วมากทีเดียว

แต่แม้ว่า คำพยากรณ์ครั้งโบราณและภาพนิมิตของเซ็นต์ยอห์นจะเป็นเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นแล้ว จริงๆ ตามที่ได้บันทึกไว้แล้วนั้นก็ตาม มนุษย์เรา (ในปัจจุบันนี้) ก็อาจจะ "ตีความ" คือว่า แปลความหมายผิดไปก็ได้ เพราะในเรื่องเช่นนี้อย่างดีที่สุด คนอย่างเราก็ได้แต่ "จับทิศทางของลมโดยดูว่าฟางปลิวไปทางไหน" เรียกว่าสันนิษฐานบ้าง เดาบ้าง ตามเรื่อง จะเอาแน่นักก็คงจะไม่ได้ เพราะภาษาสัญญลักษณ์หรืออุปมาโวหารนั้นเป็นเรื่องที่อ่านเข้าใจยาก (คืออาจแปลความหมายไปได้หลายนัย) และจะคิดคำนวณกะเวลาให้แน่นอนลงไปทีเดียว ก็คงจะไม่ได้

อวตารผู้ "พลิก" ประวัติศาสตร์โลก

หลายคนมีความรู้สึกว่าบัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่องค์อวตารผู้ยิ่งใหญ่จะต้องเสด็จมาปราบยุคเข็ญ หรือว่ามาพลิกประวัติศาสตร์โลกเสียที *(เพราะว่าถ้าไม่ "พลิก" หรือ พลิกไม่ได้ก็คงจะต้องพินาศกันหมดทั้งโลก)* แต่ที่นี้การสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นมาในโลกมนุษย์นี้

เป็นเรื่องที่ควรจะต้องกระทำให้ได้ในเร็ว ๆ นี้ หรือว่าจะเกิดมีขึ้นในระยะเวลาต่อไปในข้างหน้าอีกหลายร้อยปี ก็ไม่มีใครรู้ได้แน่นอน เรียกว่ามนุษย์อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลายคงไม่สามารถรู้เรื่องอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้โดยไม่ผิดพลาด นอกจากนั้น เราก็ไม่มีทางที่จะรู้ได้แน่นอนอีกเหมือนกันว่า ท่านไส บาบาองค์นี้เป็นท่านผู้ "พิชิตมาร" ตามข้อความในศาสนาคริสต์ หรือว่า จะเป็นพระกาลกิ อวตาร หรือว่าจะเป็นเพียงท่านผู้กรุยทางไว้สำหรับองค์อวตารอีกองค์หนึ่งที่จะมาเกิดในอนาคตกันแน่ พูดไปพูดมาก็คงจะต้องลงเอยกันในแบบที่ว่า ตอนนี้เราก็ได้แต่เดาผิด ๆ ถูก ๆ ไปตามเรื่อง ต่อเมื่อถึงเวลาแล้ว ก็รู้ได้เองน่ะแหละ

มีข่าวลือเกิดขึ้น คือลือกันใหญ่เลยทีเดียวว่า ท่านไส บาบาได้กล่าวถึงเหตุการณ์และสภาวะในอนาคต โดยท่านบอกว่า จะมีเหตุการณ์ที่น่าตกใจอย่างยิ่งและมีผลกระทบกว้างไกลมากทีเดียว เหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นในระยะเวลาต่อจากนี้ไปไม่นาน ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่าน โดยมีคนอื่น ๆ อีกหลายคนร่วมฟังอยู่ด้วย

ท่านก็ตอบว่า ท่านไม่เคยกล่าวว่า จะมีสงครามอันร้ายแรง ที่มีผลคือความพินาศมหาศาลทั่วโลก กำลังจะเกิดขึ้น ดังที่มีข่าวลือกันเช่นนั้นเลย

แต่ก็มีผู้ให้ความเห็นว่า ท่านจะพูดเช่นนั้นได้หรือ แม้ว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้จริง ๆ ? เพราะคำพูดของบุคคลเช่นท่าน ย่อมจะต้องก่อให้เกิดผลร้ายแรงมหาศาลแก่จิตใจของบุคคลทั่วโลกอย่างแน่นอน ยิ่งกว่านั้น เมื่อคนส่วนมากคาดหวังถึงเหตุการณ์อันน่าสยดสยองเช่นนั้นอยู่เรื่อย ๆ ก็อาจจะเกิดพลังความคิดอันมหาศาล เป็นการทำให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดได้จริง ๆ หรือว่าเกิดเร็วยิ่งขึ้น ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว มันอาจจะไม่ถึงกับหลีกเลี่ยงไม่ได้เสียทีเดียว ดังนี้ก็เป็นได้

ที่นี้เราจะรู้ได้อย่างไรว่า อะไรเป็นสิ่งที่ถูกลิขิตไว้แล้ว และอะไรยังไม่ถูกลิขิตเช่นนั้น ? เราอาจจะเชื่อคำของเชคสเปียร์ที่ว่า มีพระผู้เป็นเจ้าที่กำหนดชะตาชีวิตของเราไว้แล้ว แม้ว่าเราจะพยายามปลุกปล้ำให้มันเป็นไปอย่างไรก็ตาม (There is a divinity that shapes our ends, rough-hew them how we will) แต่นั่น

แหละ ในการที่เราพยายามปลุกปล้ำให้มันเป็นไปตามที่เราต้องการนั้น เราอาจจะก่อให้เกิดผลร้ายแรง ซึ่งพระ-ผู้เป็นเจ้าไม่ได้ต้องการให้เกิดขึ้นแก่เราเลยก็เป็นได้

"ตัวละคร" แห่งจักรวาล

ท่านผู้เขียนบทละครอันยิ่งใหญ่ (The Great Dramatist) (ซึ่งในที่นี้หมายถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า) ก็เป็นเช่นเดียวกับนักเขียนบทละครที่เป็นมนุษย์ทั้งหลายนี้เหมือนกัน คือท่านย่อมรู้อยู่ว่า สากลจักรวาลอันเป็นเวทีละครขององค์ท่านนี้ เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อใด จบเมื่อใด และในระหว่างนั้น ๆ จะมีเหตุการณ์ที่สำคัญอะไร ๆ เกิดขึ้นบ้าง แต่ท่านก็มีแผนการณ์ของท่านอยู่เหมือนกัน คือท่านได้สร้างสรรค์ตัวละครขึ้นมา โดยให้ตัวละครแต่ละตัวมีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี สามารถตัดสินใจเอาเองได้ว่า จะทำหรือไม่ทำอะไร ด้วยเหตุนี้ "ตัวละคร" ขององค์ท่าน จึงไม่ได้ถูกปั้นหรือชักให้กระโดดโลดเต้นไปมาเหมือนกับตัวหุ่น (หรือตัวหนังตะลุง) ที่ถูกเชิดและชักไปมาตลอดเวลา ไม่มีวิญญาณหรือเจตนารมณ์

อันเป็นเสรีของตนเองเลย ทั้งนี้หมายความว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเชิดและชักมนุษย์เหมือนกับว่าเป็นผู้ที่ไม่มีจิตใจอะไรเลย แน่ละ ก็ถ้าพระองค์กระทำเช่นนั้น ตัวละครต่าง ๆ ก็จะกลายเป็นวัตถุไร้วิญญาณ แล้วจะมีอะไรที่น่าสนใจใยดีอีกต่อไป? ที่สำคัญก็คือ "ตัวละคร" ของพระองค์เหล่านั้น จะมีโอกาสสร้างสมอบรมบารมีได้อย่างไร?

ท่านผู้เขียนบทละครที่ยิ่งใหญ่ (คือองค์พระผู้เป็นเจ้า) ก็เหมือนกันกับนักเขียนบทละครทั้งหลายที่เป็นมนุษย์ คือสร้างเรื่องละครขึ้นมาด้วยอารมณ์สนุกเพลิดเพลิน (creates in joy) แต่สำหรับองค์ท่าน (พระผู้เป็นเจ้า) นั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านคงจะต้องสร้างสรรค์มนุษย์ (ซึ่งเป็นตัวละคร) ขึ้นมาโดยมีความมุ่งหมาย (อย่างอื่นอีกด้วย) (Create for a purpose) *(เช่นอาจจะเป็นว่าเพื่อให้สร้างสมอบรมบารมี แล้วจะได้บรรลุความสมบูรณ์ในบั้นปลาย ดังนี้ก็ได้)*

สมมติว่าบทละครของจักรวาลเรื่องนี้ ท่านผู้แต่งได้กำหนดตอนจบของเรื่องไว้ให้แล้วว่าจะให้จบอย่างไร ซึ่ง

ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ก็คงจะต้องมีแนวทางบางอย่างอันจะเป็นเครื่องกำหนดให้ "ตัวละคร" คือพวกเราทั้งหลายนี้ปฏิบัติ หรือดำเนินไปตามทางนั้น ๆ เพื่อว่าจะได้ไปสู่ตอนจบของเรื่องดังที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ให้แล้ว แต่ทีนี้ ในระหว่างที่ยังไม่จบเรื่องนี้ ตัวละครที่กำลังพัฒนาตนเองไปเรื่อย ๆ โดยที่มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรีของตนเองเป็นเครื่องประกอบอยู่ด้วย ก็อาจจะสร้างแนวโน้มขึ้นเอง เพื่อทำให้เรื่องดำเนินไปตามแนวทางที่เขากำหนดขึ้นลง เช่นนี้ก็อาจเป็นได้ กระมัง เหตุปัจจัยที่แทรกซ้อนเข้ามานี้ ก็ได้แก่ความเข้าใจกันและกันผิด ปัญหาต่าง ๆ ความดิ้นรนทะเยอทะยาน การสู้รบกัน ความทุกข์ และความเดือดร้อนอื่น ๆ อีกนานาประการ ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เกิดขึ้นมาจากอาวุธมหาประลัยที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเอง คือ ความอยากด้วยอำนาจความมืดบอด (ไม่รู้โทษของความอยากนั้น) ความเห็นแก่ตัว ความทะเยอทะยานอยากเด่นอยากดังคนเดียวหรือฝ่ายเดียว ความอยากจะได้เห็นเรื่องน่าตื่นเต้นโดยคิดว่าเป็นความสนุกดี ความหวาดกลัว ความเกลียดชัง และความเขลาไม่รู้จริงเป็นต้น

"ตัวละคร" ผู้มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรีของตนเอง

ตอนนี้มีปัญหาเกิดขึ้นอีก คือว่าท่านผู้แต่งเรื่องผู้ยิ่งใหญ่ (the Great Author) (คือพระผู้เจ้านั้น) จะสามารถรู้ล่วงหน้าได้ไหมว่า ตัวละครที่พระองค์สร้างขึ้นมา ซึ่งเป็นตัวละครที่มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี สามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวของเขาเองนั้น จะตัดสินใจทำอะไร ในเมื่อเขาประสบกับสถานการณ์อย่างนั้น ๆ ในเวลานั้น ๆ ทั้งนี้หมายความว่าพระองค์จะรู้หรือเปล่าว่าตัวละครของพระองค์เหล่านั้นจะแสดง นอกบท หรือเกินบท อย่างไรไปบ้างเมื่อใดและอย่างใด ? ทั้งนี้เพราะว่าเขาเหล่านั้นก็มีอำนาจในตัวเอง (ซึ่งพระองค์ได้ประทานมาให้แล้ว) พอสมควรอยู่เหมือนกัน ? ท่านผู้กัตตัญญูทั้งหลาย (คือผู้ที่เห็นเหตุการณ์ของโลก อันเป็นเหตุ-การณ์ที่น่าเศร้าสลดใจ ซึ่งได้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า) ก็เป็นพยานแห่งโศกนาฏกรรม ที่มนุษย์ก่อให้เกิดขึ้นแก่ตนเองอย่างน่าสยดสยองเหลือประมาณ แต่ที่นี้องค์ท่านผู้แต่งเรื่องนี้ขึ้นมาเองนั้นเล่า ท่านจะสามารถรู้ล่วงหน้า

ได้ไหมหนอว่า เหตุการณ์ในโลกอันเดือดพล่านเหมือนกับน้ำเดือดในกะทะใบใหญ่ ที่สัตว์โลกทั้งปวงต่างวิ่งวุ่นสับสนอลหม่านดังคนบ้ากันทั้งโลกนี้ จะลงเอยกันในแบบใด? ก็นั่นน่ะซี ท่านอาจจะรู้ก็ได้กระมัง หรืออาจจะไม่รู้ก็ได้อีกน่ะแหละ

แต่ถึงอย่างไร ๆ "ตัวละคร" ทั้งหมดในเรื่องละครดังกล่าวแล้วนี้ ก็ล้วนแต่เป็นลูก ๆ ของพระองค์ทั้งสิ้น คือว่า ล้วนแต่ถือกำเนิดเกิดมาจาก "วัตถุธาตุอันศักดิ์สิทธิ์ (Divine Substance) ของพระองค์เหมือนกับทุกคน เขาคงจะฉลาดขึ้น และเข้มแข็งยิ่งขึ้น จากการที่เขาต้องตะเกียกตะกายสู้กับความทุกข์ที่เขาได้ก่อขึ้นมาเอง ในขณะที่เขาแสดงบทละครแห่งชีวิตของเขาตลอดมา พระผู้เป็นเจ้าย่อมทรงรักเขาทุก ๆ คน คือทั้งหมดทั้งโดยส่วนตัวเป็นรายบุคคล และโดยส่วนรวม ซึ่งความจริงดังกล่าวนี้ ท่านสวามีก็ได้แสดงให้เราทั้งหลายได้เห็นแล้ว

ความเข้าใจเรื่องตนเองและเรื่องพระผู้เป็นเจ้า

และในที่สุด เมื่อม่านของฉากสุดท้ายของละครเรื่องนี้ถูกรูดปิดลง พระองค์ก็จะทรงนำเอาตัวละครทั้งหมดกลับคืนไปไว้แทบเท้าของพระองค์ เพื่อกลับไปสู่สภาพอันศักดิ์สิทธิ์โดยที่เขาทั้งหมดก็จะได้รับทราบถึงสภาวะนั้นด้วยตนเองอย่างเต็มที่ และนั่นก็หมายความว่าจะเป็นความสุขชั่วนิรันดร

มีความจริงจากเรื่องละครที่มนุษย์แต่งขึ้นบางแง่บางมุม ที่พอจะนำมาเปรียบเทียบให้เห็นเค้าความจริงอันยิ่งใหญ่ได้บ้างเหมือนกัน ดังที่นักศึกษาวิชาลึกลับ (หรือว่า "ลึกล้ำ") กล่าวกันว่า "ข้างล่างเป็นอย่างไร ข้างบนก็เป็นอย่างนั้น (as below, so above) ความจริงของสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ จักรวาล หรือพระผู้เป็นเจ้าก็ตาม เป็นเรื่องที่ "ลึก" เหลือเกิน ซึ่งคำพูดคำบรรยายของเราอันเปรียบเหมือน "จอบหรือเสียม" นั้น ขุดลงไปเท่าใดๆ ก็ไม่มีวันถึงได้เลย อีกนัยหนึ่ง มันเป็นสิ่งที่กว้างใหญ่ไพศาลเหลือที่จะคณนา ซึ่งคำพูดคำบรรยายของเรา อันเปรียบเหมือน "กรง" นั้น เราไม่สามารถจะสร้างให้กว้างใหญ่

จนกระทั่งจะสามารถจับสัจธรรมเหล่านั้นมาใส่ในกรอบคำพูดของเราได้เลย แต่หลักความจริงที่ว่า "ข้างบน" และ "ข้างล่าง" มีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดนั้น ก็มีเค้ามูลอยู่ที่เดียว ดังที่เทนนีสัน (กวีผู้หนึ่ง) กล่าวไว้ตอนที่เขาเด็ดดอกไม้ดอกเล็กๆ ดอกหนึ่งมาจากรอยร้าวเล็กๆ ของกำแพงแห่งหนึ่ง ซึ่งเขากล่าวไว้ดังนี้ "นี่นะดอกไม้เอ๋ย ถ้าฉันสามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ว่าเจ้าเป็นอะไร ตั้งแต่รากขึ้นมา และอย่างอื่นๆ อีกจนหมดทุกแง่ทุกมุมแล้วละก็ ฉันก็คงจะเข้าใจได้ถ่องแท้ทุกแง่ทุกมุมเหมือนกันว่า พระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์เป็นอะไรกันแน่"

แต่ในเรื่องนี้ท่าน ไส บาบา ได้เคยกล่าวไว้ว่า "ก็ในเมื่อเรายังไม่สามารถรู้และเข้าใจว่า เราเองเป็นอะไรเช่นนี้แล้ว เราจะไปสามารถรู้และเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ได้อย่างไร?

ไม่มีใคร จะเข้าใจ ความลึกลับ
หรือรู้สึก ว่าจะเป็น เช่นเพียงไหน
คือสภาพ ของเรานั้น เป็นฉันใด
จะมัวเมา เดาไป ก็ป่วยการ

ข้อยกเว้น นั้นก็มี วิธีหนึ่ง
คือจะต้อง เข้าถึง อย่างกล้าหาญ
หลอมละลาย กายใจสู่ กระแสธาร
เพื่อวิญญาณ นั้นจักเป็น เช่นกับเรา
ไม่ต้องพัก คิดเหตุผล ต้นและปลาย
ดีหรือร้าย เพื่อหนักใจ ไปเปล่าๆ
"โดดลงมา" อย่าพักเลี่ยง ยอมเสี่ยงเอา
ครั้นแล้วเจ้า จะรู้สึก ความลึกซึ้ง
ผู้อยากรู้ ความจริง สิ่งเลิศล้น
ต้องยอมตน อุทิศให้ อย่างใจถึง
มัวสงสัย ก็ตายเปล่า เผ้ารำพึง
จะรู้จริง สิ่งลึกซึ้ง ได้อย่างไร ?
เหมือนอย่างว่า ผู้อยากรู้ รสขนม
มัวแต่ดม จะรู้รส กันเมื่อไหร่ ?
ไม่ต้องคิด เหตุผลสิ้น กินเข้าไป
คิดทำไม ? กินให้หมด รู้รสเอง

ต่อจากนั้น ก็เป็นอัน เห็นแจ้งแน่
ได้รู้ซึ้ง ถึงแม้ พูดไม่เก่ง
อธิบาย ไม่ได้ ใช่ต้องเกรง
เพราะตนเอง ได้เห็นจริง ทุกสิ่งอัน
นี่คืออา— ณาจักร ของพระองค์
เจ้าได้พบ โดยถูกตรง ทุกสิ่งสรรพ์
พร้อมสัจจะ บริสุทธิ์ เมตตาพลัน
ซึ่งเจ้านั้น ได้เอิบอาบ กำซาบทรวง
ณ จุดนี้ เป็นอันไม่ ต้องวอนขอ
ทุกสิ่งรอ มีไว้ให้ ไม่ต้องห่วง
นึกสิ่งใด ก็ต้องได้ ไม่ต้องทวง
สิ่งทั้งปวง มีอยู่พร้อม น้อมให้เอย.

บทที่ ๑๕

คำแนะนำสำหรับผู้ที่จะไปนมัสการ ท่านไส บาบา

"เมื่อพระองค์ ทรงเมตตา ให้ข้า ฯ เห็น
ดวงหน้าว่า พระองค์เป็น เช่นไรนั่น
ย่อมจักเป็น ความรุ่งโรจน์ โชติช่วงอัน
ประทับใจ ข้า ฯ นั้น นิรันดร"

— บทสวดของเก่า

บทสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าเขียนขึ้นเพื่อให้เป็นการตอบคำถามที่มีผู้ถามบ่อย ๆ โดยเฉพาะผู้ที่ต้องการจะไปให้เห็นองค์ท่านไส บาบาด้วยตาของตนเองเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขา และยิ่งสำหรับชาวตะวันตกด้วยแล้ว รู้สึกว่าจะมีปัญหาและความลึกลับมากมายเหลือเกิน ในการที่เขาจะเดินทางไปพบพระบรมครูที่ยิ่งใหญ่ในทาง

วิญญาณในอินเดียในปัจจุบันนี้ เช่นเขาสงสัยว่า การที่จะไปนมัสการท่านนี้ เขาจะต้องได้รับอนุญาตจากองค์ท่านก่อนไหม ? การเดินทางกว่าจะไปถึงจะลำบากแค่ไหน ? สถานที่พักเป็นอย่างไร ? อาหารมีเป็นแบบไหน ? จะต้องนุ่งห่มแบบไหนเข้าไปหาท่าน ? จะไปเวลาไหน ตอนไหนของปีจึงจะดีที่สุด ? อยู่ได้นานเท่าใด ? ตอนนั้นท่านสวามีจะไปอยู่ที่ไหน ? ไปแล้วจะได้มีโอกาสพบท่านหรือเปล่า ? พบแล้วจะได้เข้าสนทนากันไหม ? ฯลฯ ทั้งหมดนี้เป็นปัญหาสำคัญ ๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจะพยายามตอบปัญหาเหล่านั้นทีละข้อดังต่อไปนี้

๑. การไปหาท่าน ต้องได้รับอนุญาตจากท่านก่อนหรือไม่ ?—ขอตอบว่าในฐานะที่เป็นองค์อวตาร ท่านไสบาบา จึงเป็นครูของมนุษย์ชาติทั้งมวล และเป็นศาสดาของทุก ๆ คน ที่พร้อมที่จะรับการนำทางในทางวิญญาณของท่าน

อย่างไรก็ตาม ท่านเคยกล่าวว่า ไม่มีใครไปหาท่าน นอกจากว่าท่านจะเรียกให้เขาไปเสียก่อน แต่นั่นแหละ เสียงเรียกขององค์ท่านดังกล่าวมานั้น ไม่ใช่

สิ่งที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะพึงได้รับโดยทางไปรษณีย์ หรือโดยให้ใคร ๆ เป็นผู้แทนไปเชิญให้ไปหา เรื่องนี้เป็น "เสียงเรียก" ทางวิญญาณ ถ้าใครคนหนึ่งรู้สึกอยากไปนมัสการท่านอย่างรุนแรง ก็มีทางเป็นไปได้ว่า เขาคงจะได้ยิน "เสียกเรียก" จากภายในนั้นบ้างแล้ว หรือไม่ก็อาจจะหมายความว่าเขาผู้นั้น พร้อมแล้ว หรือว่ากำลังจะพร้อมแล้ว ที่จะรับสิ่งที่องค์ท่านกำลังจะให้แก่เขา

แต่ก็มีเหมือนกันที่บางครั้งเสียงเรียกเกิดขึ้น และบุคคลนั้นก็ไปติดต่อโดยทางกายเนื้อก่อนที่เขาจะเป็นผู้พร้อมในจิตสำนึก เรื่องเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าองค์ท่านเรียกมาแล้ว ก่อนที่เขาจะได้ยิน คือก่อนที่วิญญาณอันกำลังหลับไหลของเขาจะงัวเงียตื่นขึ้นมา ซึ่งเป็นดังที่นักแต่งบทเพลงสวดคนหนึ่งกล่าวไว้

ดังนั้น จึงปรากฏว่ามีบางคนที่ไม่ค่อยจะเต็มใจหรือแน่ใจดี หรือบางทีก็ขัดขืนต่อเสียงเรียกของท่านเลยทีเดียว ในการพบกันครั้งแรก แต่ถ้าเขาไม่ดึงดันจนเกินไป และให้โอกาสครั้งต่อ ๆ ไปบ้าง ก็คงจะเป็นเวลาไม่นานนักที่ "ประตู" ใจของเขาจะเปิดกว้างออก

ครั้นแล้วแสงสว่างและความรัก ก็จะหลั่งไหลเข้ามาสู่ใจของเขาเป็นการใหญ่ทีเดียว ทั้งนี้ข้าพเจ้าพูดจากประสบการณ์ที่เคยเห็นมาเองจริง ๆ

แต่เมื่อกล่าวถึงด้านการขออนุญาตภายนอกแล้ว ก็กล่าวได้เลยว่า ไม่มีความจำเป็นอย่างใด ที่ผู้ตั้งใจจะไปนมัสการท่านจะต้องได้รับอนุญาตก่อน ไม่ว่าจะเป็นโดยลายลักษณ์อักษรหรือโดยวาจาก็ตาม และไม่ว่าเขาจะไปนมัสการท่านที่อาศรมแห่งไหน ๆ ก็ตาม

๒. **เวลาที่ผู้ไปนมัสการนั้น ท่านจะอยู่ที่ไหน** — อาศรมที่เป็นหลักของท่านคือ ประสันติ นิลยัม ซึ่งอยู่ติดกันกับหมู่บ้าน ปุตตะปาระตี ในแคว้นอันธรประเทศ ห่างจากเมือง บังกาลอร์ไปทางเหนือประมาณ ๑๐๐ ไมล์เศษ ท่านมีที่พักแห่งที่สองที่เรียกว่า บรินดาวัน อันเป็นที่ที่ท่านออกมากระทำ "ทารชัน" คือให้ผู้ที่มานมัสการได้พบเห็นตัวทั่วกัน สถานที่แห่งนี้อยู่ใกล้สถานีรถไฟชื่อ ไวท์ฟิลด์ ห่างจากเมืองบังกาลอร์ไปทางตะวันออกประมาณสองสามไมล์ โดยอยู่บนเส้นทางสายที่จะไปกรุงมัทราส

โดยปกติ ท่านไส บาบาจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่อาศรมแห่งใดแห่งหนึ่งในสองแห่งนี้ แต่โดยมาก มักจะอยู่ที่ประสันติ นิลยัม มากกว่าที่ บรินดาวัน

นาน ๆ ครั้ง ท่านก็ออกไปทัศนาจร ณ สถานที่แห่งอื่น ๆ ในอินเดียบ้างเหมือนกัน แต่เท่าที่ปรากฏจนถึงวันที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ คือ เดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๘๑ ท่านไม่เคยไปอยู่ที่อื่น นอกจากอาศรมสองแห่งนั้นนานเกินกว่าสองหรือสามอาทิตย์เลย ผู้ไปนมัสการอาจทราบเรื่องนี้ได้จากเจ้าหน้าที่ฝ่ายติดต่อ ที่ประสันติ นิลยัม อำเภอนันตปุระ แคว้นอันธรประเทศ แต่ไม่มีใครบอกได้ว่าในวันข้างหน้าวันนั้น ๆ ท่านไส บาบาจะไปไหนหรือว่าอยู่ที่ไหน ไม่มีใครเลย แม้แต่เงาของท่านเอง (even his own shadow) ที่จะสามารถรู้ล่วงหน้าได้

ดังนั้น จึงมีทางที่เป็นไปได้อยู่ว่า ผู้ไปนมัสการอาจจะต้องรออยู่ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ บ้าง ก่อนที่จะได้พบองค์ท่าน เนื่องจากเมืองบังกาลอร์เป็นศูนย์กลางของอาศรมทั้งสองแห่งนั้น ดังนั้นผู้ไปนมัสการก็พอจะรออยู่ที่เมืองนี้ได้ด้วยความสะดวกสบาย หรือไม่ก็ไปรอ

ท่านอยู่ที่ ประสันติ นิลยัม นั้นเอง และในระหว่างที่รออยู่ผู้ไปนมัสการ ก็อาจจะได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างโดยที่เขาจะนึกไม่ถึงเลย

๓. แล้วเรื่องการเดินทาง ที่พัก และอาหารเป็นอย่างไรบ้าง ฯ จากบังกาลอร์ ท่านอาจจะเดินทางไปยังประสันติ นิลยัม โดยรถยนต์ส่วนตัว หรือแท็กซี่ หรือรถประจำทางก็ได้ ถ้าไปโดยรถประจำทางก็ถูกเงินดี แต่เสียเวลาประมาณ ๕ ชั่วโมง ซึ่งแม้ว่าจะเป็นประสบการณ์ที่น่าสนใจดีอยู่ แต่ก็ไม่ค่อยจะสะดวกสบายนัก ถ้าไปแท็กซี่ ก็จะเสียเวลาราว ๓ ชั่วโมงกว่า ๆ ผิวถนนขณะนี้ลาดยางหมด หรือว่าเกือบหมดแล้ว

เรือนพักผู้ไปเยือนกำลังถูกสร้างขึ้นเรื่อย ๆ ที่ประสันติ นิลยัม เพื่อเป็นที่พักของผู้ไปเยือน ผู้เข้าพักต้องเสียค่าห้องบ้าง เพื่อเป็นค่าไฟฟ้าและค่าทำความสะอาด แต่ทว่าราคาก็ไม่แพงเลย

ห้องพักนั้นมีน้ำก๊อก ห้องส้วม และฝักบัวอาบน้ำ แต่ส่วนมากไม่มีเฟอร์นิเจอร์ ดังนั้น ผู้ไปเยือนจึงควรนำเครื่องนอนต่าง ๆ ติดตัวไปด้วย บางคนนำกระเป๋าหนัง

เล็ก ๆ บรรจุที่นอนเล็ก ๆ ไปด้วย บ้างก็นำที่นอนอัดลมไป บ้างก็นำเตียงผ้าใบไป อย่างไรก็ตาม การไปเยือนท่านเช่นนี้ ต้องคิดว่าเป็นการบำเพ็ญตบะ (คือยอมทนลำบากบ้าง) จะให้มีความสะดวกสบายหรูหราแบบตะวันตกทุกอย่างนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้

แต่ถ้าภายในบริเวณอาศรม ไม่มีที่ว่างเลยจริง ๆ ผู้ไปเยือนก็อาจหาห้องพักได้ในตลาด นอกเขตอาศรม ประสันติ นิลยัม ซึ่งเป็นห้องเล็ก ๆ มีหลายแห่งด้วยกัน โดยมีเฟอร์นิเจอร์ "สมัยพระเจ้าเหา" (primitive) ประดับประดาให้บ้าง

เวลาที่จะมีปัญหาเรื่องที่พักอาศัยเป็นอย่างมาก ก็คือช่วงที่กำลังจะมีงานฉลองใหญ่อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันนี้ยังมีเหลืออยู่สองอย่าง คือ ทัสสาระ และวันเกิดของท่านสวามี งาน ทัสสาระ มีขึ้นในระหว่างเดือนตุลาคม เป็นเวลาหลายวัน กำหนดจะเริ่มต้นเมื่อใดนั้น ต้องดูปฏิทินจันทรคติ ส่วนงานฉลองวันเกิดนั้น เริ่มต้นราวสองสามวันก่อนวันเกิดของท่านสวามี ซึ่งท่านเกิดวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน การฉลอง (วันเกิด)

นี้โดยปกติก็มีการจัดการประชุมกันขึ้น ซึ่งบางครั้งก็ทั่วประเทศอินเดีย และบางครั้งก็ขยายออกไปเป็นทั่วโลก โดยจัดกันเป็นเวลาหลายวันก่อนวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน เท่าที่ได้ประสบมา ก็ปรากฏว่าในระหว่างเวลามีงานฉลองครั้งใหญ่ ๆ ที่ประสันติ นิลยมนั้น ห้องที่พักเต็มจนล้นทุกคราว และแล้วก็ยังมีผู้คนอีกเป็นจำนวนมาก นับเป็นจำนวนหลายพัน ต้องออกมานอนกันกลางแจ้งแลสลอนเต็มไปทั่วบริเวณ

สำหรับเรื่องอาหารนั้น ก็เป็นอาหารแบบอินเดีย ราคาไม่แพง และเป็นอาหารมังสวิรัติ ซึ่งจะหาซื้อได้ที่โรงเลี้ยงของอาศรม บางคนชอบออกไปซื้อผักที่ตลาดและนำกลับมาปรุงกินเองโดยใช้เตาน้ำมันก๊าส หรือเตาเชื้อเพลิงอะไรก็ได้ ที่นำมาเองเพื่อความประสงค์ดังกล่าว หรือไม่ก็มีบางคนไปรับประทานอาหารที่ร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งใดแห่งหนึ่งในตลาด ในบรรดาร้านทั้งหลายเหล่านี้มีอยู่ร้านหนึ่งหรือสองร้านที่กำลังเปลี่ยนแนวการขายโดยค่อย ๆ หันมาขายอาหารแบบตะวันตก เพื่อให้ถูกใจพวก "ฝรั่ง" ที่ไปเยือน

ในระหว่างที่ท่านไส บาบาพักอยู่ที่บรินดาวัน ส่วนมากของผู้ไปนมัสการก็พักกันที่โฮเต็ลในบังกาลอร์ และเดินทางออกไปนมัสการท่านทุก ๆ วัน โฮเต็ลนี้มีมากพอให้เลือกได้ นับตั้งแต่มาตรฐานโลก ไปจนถึงระดับรองลงมา ซึ่งคิดค่าบริการย่อมเยาว์ และดังนั้นอะไร ๆ ก็ลดระดับลงมาตามกันด้วย

ถึงแม้ว่าบรินดาวันจะอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟไวท์-ฟีลด์ แต่รถไฟก็ไม่ค่อยหยุดที่สถานีนี้ ส่วนรถประจำทางที่แล่นไปตามถนนที่ผ่านอาศรม ถึงแม้ว่าจะมีมากคันแต่ก็แน่นจนล้นเสมอ ดังนั้น ผู้ไปเยือนจำนวนมากจึงเลือกเดินทางโดยแท็กซี่จากบังกาลอร์ โดยใช้วิธีหลาย ๆ คนรวมกันว่าจ้าง แล้วก็ช่วยกันออกค่าโดยสารกัน โดยบอกให้รออยู่ที่บรินดาวันก่อน จนกว่าท่านสวามีจะเสร็จจากการให้ทารชัน ต่อจากนั้นก็ให้นำกลับมาส่งที่บังกาลอร์ด้วย วิธีนี้แต่ละคนก็จะเสียเงินค่าโดยสารไม่มากนัก

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่อยากเสียค่าที่พักโฮเต็ลและค่าโดยสารแท็กซี่ทุกวัน ก็ยังมีทางเลือกอยู่ คือพัก

เสียที่หมู่บ้าน กาดุโกดิ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บรินดาวัน หรือไม่ก็ตามบ้านต่าง ๆ นอกกำแพงบรินดาวันนั้นเอง ทั้งนี้หมายความว่าจะต้องทนต่อสภาพที่มีอยู่ได้ คือเป็นที่อยู่แบบง่าย ๆ มีบริการความสะดวกแบบ "ดีกดำบรรพ์" จริง ๆ มีบางคนไปอยู่ที่ตัวเมืองไวท์พิลด์เลย ซึ่งเป็นเพียงเมืองเล็ก ๆ เท่านั้น แต่ว่าการไปมาจะไม่ค่อยสะดวก ถ้าจะเดินก็ไกลเกินไป รถประจำทางก็นาน ๆ จึงจะมาคันหนึ่ง แท็กซี่ก็หายากเต็มที

๔. **เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม**—ควรใช้เสื้อผ้าชุดเบา ๆ สำหรับสวมในฤดูร้อนก็พอ สำหรับข้าพเจ้าเอง ก็ยังไม่เคยปรากฏว่าต้องใช้เสื้อผ้าสำหรับฤดูหนาวเลย ไม่ว่าจะอยู่ที่ไวท์พิลด์หรือปุตตะปาระตี

สตรีที่ไปรอรับการทารชันจากองค์ท่าน มักห่มผ้าส่าหรีกัน แต่ก็มีบางคน สู้ผ้าส่าหรีไม่ไหว (คือคงจะห่มแล้วก็หลุดครั้งแล้วครั้งเล่า และเวลาเดินก็เก้งก้างเต็มที) ก็ใช้นุ่งกะโปรงยาว คลุมลงมาถึงข้อเท้าเลย อย่างไรก็ตาม ขอให้ผู้ที่ไปนมัสการพึงระลึกไว้ว่า ตนกำลังไปนมัสการองค์อวตารแล้ว ก็ควรแต่งตัวให้เรียบร้อย เป็นการแสดงความเคารพต่อท่านบ้าง

สำหรับผู้ชาย โดยมากก็สวมกางเกงและเสื้อเชิ๊ต แบบง่าย ๆ เบาสบาย ซึ่งจะทำด้วยผ้าฝ้ายหรือผ้าฝ้ายผสมใยสังเคราะห์ก็ได้ บริการซักรีดที่นั่นมีพอ และราคาก็ไม่แพง ผู้ชายส่วนมากก็นิยมใช้เครื่องแต่งกายสีขาว ทั้งนี้จะทำให้เกิดความเยือกเย็น และก็ดูเหมาะสมกับสถานที่ด้วย เสื้อนอกใหญ่นั้นไม่ค่อยมีผู้ใดสวมกัน ถ้าในระหว่างช่วงเวลาที่มีอากาศเย็น ก็มักจะใส่เสื้อกันหนาวที่กลัดกระดุมที่หน้าอก หรือไม่ก็เป็นแบบคอกลมสวมทางศีรษะก็ได้

๕. ควรจะอยู่นานสักเท่าไร จึงจะดี? — ผู้ไปนมัสการที่ต้องเดินทางจากแดนไกล คือจากต่างประเทศก็ดี หรือจากส่วนอื่น ๆ ของประเทศอินเดีย (ซึ่งบางครั้งก็ไกลมากเกือบจะเท่าต่างประเทศ) ก็ดี ควรจะมีกำหนดอยู่อย่างน้อยสักสองหรือสามสัปดาห์ ถ้าเป็นไปได้ การรีบร้อนกระหืดกระหอบไปนมัสการท่านจากระยะทางไกลแล้วก็พักอยู่เพียงวันสองวันนั้น จะได้ประโยชน์ไม่คุ้ม (กับเวลาและเงินทองที่เสียไป) เพราะจะทำให้ผู้ไปนมัสการไม่ได้รับประสบการณ์บันดาลใจ ไม่ทำให้เกิด

การเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญภายในจิตใจของตนเอง และไม่ได้เป็นผลให้จิตใจของตนประณีตขึ้นเท่าที่ควร ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นหน้าที่ขององค์อวตาร จะโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน ดังนั้นจึงมีหลายคนที่กระหืดกระหอบไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นของแปลก ๆ ใหม่ ๆ เสียมากกว่า ประเภทนี้ไปแล้วก็รีบกระหืดกระหอบกลับ กลับมาแล้วก็บอกว่าไม่เห็นจะมีอะไรน่าดูที่ไหนเลย นอกจากมีคนคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีแดงมีผมฟู ๆ อยู่รอบศีรษะเท่านั้นเอง แน่นอนละ ก็ท่านที่อุตส่าห์เดินทางไปจากระยะทางไกลด้วยลำบาก และเสียเงินไปเป็นจำนวนไม่น้อยนั้น ต้องการเพียงแค่จะไปดูคนผมฟูใส่เสื้อคลุมสีแดง ๆ เท่านั้นเองหรือ?

บางครั้ง ท่านสวามีก็อาจจะสั่งให้บางคนอยู่เป็นเวลานานเท่านั้นเท่านี้ คือถ้าท่านเห็นว่าสมควรเมื่อใดท่านก็บอกให้ผู้นั้นไปได้ แต่ถ้ายังคิดว่าไม่สมควร ท่านก็บอกให้อยู่ไปก่อน หรือบางทีท่านก็บอกให้ผู้ไปนมัสการบางคนอยู่ต่อไป นานกว่าที่เขาได้กำหนดไว้แต่เดิม เรียกว่าเรื่องทั้งหมดนี้องค์ท่านรู้ดีว่า ผู้ไปนมัสการคน

นั้น ๆ ควรจะอยู่เป็นเวลานานเท่าใด จึงจะได้รับผลตามที่เขาผู้นั้น ๆ ควรจะได้ในช่วงระยะเวลานั้น ดังนั้นเมื่อท่านทำเครื่องหมาย หรือว่าบอกให้อยู่ต่อไป ก็จงพร้อมที่จะอยู่ต่อได้เสมอ ถ้าสถานการณ์อำนวยให้ แต่นั่นแหละลงท่านสั่งเช่นนั้นละก็ สถานการณ์ก็มักจะอำนวยให้ พอที่เขาผู้นั้นจะอยู่ต่อได้เสมอ (มิฉนั้นท่านก็คงจะไม่สั่งให้อยู่ต่อเป็นแน่)

๖. ทัศนคติ และการพบเป็นส่วนตัวผู้ไปนมัสการ

ท่าน จงไปด้วยความหวัง แต่ก็อย่าถึงกับคาดหมายเอาเองเลยว่า จะต้องได้พบท่าน ได้สนทนากับท่าน ฯลฯ อย่างโน้นอย่างนี้ตามที่ตนต้องการ เพราะประโยชน์ที่เขาจะพึงได้รับจากการไปอยู่เฉพาะหน้าท่าน และได้เห็นองค์ท่านนั้น จะแตกต่างจากประโยชน์ที่เขาได้คาดหมายไว้แต่เดิมมากทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่าไปโดยตั้งความปรารถนาไว้ว่า ถึงอย่างไร ๆ คราวนี้ ท่านจะต้องเรียกเราเข้าไปพบเป็นการส่วนตัวแน่นอน ปัจจุบันนี้ คลื่นแห่งประชาชนที่หลั่งไหลมาจากทุกมุมโลก เพื่อมานมัสการท่านนั้น เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมากมายมหาศาล

จริง ๆ จนกระทั่งการที่องค์ท่านจะเรียกใครเข้าพบเป็นการส่วนตัวสักคนหนึ่งนั้น เป็นโอกาสที่เกิดขึ้นได้ยากนักหนาทีเดียว

แต่การเข้าพบเป็นกลุ่ม ๆ นั้นยังมีทางพอเป็นไปได้อยู่ และท่านไส บาบาก็ได้ใช้เวลาวันละหลายชั่วโมงในการนี้ คำว่า "กลุ่ม" นี้อาจหมายถึงบุคคลผู้เดินทางมาด้วยกันจากที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือว่าท่านอาจจะเรียกตัวบุคคลเป็นรายคน แต่ว่าหลายคนด้วยกัน เพื่อให้เข้าไปพบท่านพร้อมกันดังนี้ก็ได้ และหลังจากที่ได้สนทนากับผู้เข้าไปพบเป็นรายกลุ่มแล้ว ท่านอาจจะเรียกคนบางคนเข้าไปพบเป็นส่วนตัวจริง ๆ ดังนี้ก็ได้ หรือว่าอาจไม่เรียกเลยก็ได้ และในเรื่องเช่นนี้ท่านเองแต่ผู้เดียวจะรู้เหตุผลว่า เหตุใดจึงเรียกบางกลุ่มหรือบางคนเจ้าไปพบเป็นการส่วนตัวเช่นนั้น มีคนหลายคนพยายามตั้งข้อสังเกตและคิดเดาเอาต่าง ๆ นา ๆ ว่าน่าจะเป็นเช่นนั้นเช่นนี้กระมัง แต่ท่านผู้เดียวเท่านั้น ที่รู้เหตุผลของท่านโดยเฉพาะ (ซึ่งท่านไม่ได้บอกใคร) (ข้าพเจ้าคิดว่า) เนื่องจากท่านสามารถเห็นทั้งอดีตและ

ปัจจุบันของทุกคนว่า เขามีปัญหาอย่างไร ๆ และตลอดจนถึงความเป็นไปในอนาคตอย่างแจ่มแจ้งเช่นนี้ ท่านต้องรู้เหตุผลและความจำเป็นของแต่ละรายได้เป็นอย่างดี ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่านก็จะต้องรู้แจ้งแทงตลอดอีกเหมือนกันว่า อะไรจะพึงเป็นประโยชน์เกื้อกูล ทั้งทางวัตถุและทางวิญญาณ แก่บุคคลนั้น ๆ ดังนั้นการได้พบท่านเป็นการส่วนตัว บางครั้งนอกจากว่าเป็นสิ่งไม่จำเป็นแล้ว ยังอาจทำให้เกิดผลเสียอีก ก็อาจเป็นได้

ตัวอย่างที่ ๑

มีตัวอย่างรายหนึ่ง เป็นหนุ่มชาวตะวันตกผู้สนใจแสวงหาสัจธรรม เขาพยายามนั่งอยู่ในแถวของผู้ที่ไปรอนมัสการท่านเป็นเวลาถึงหลายเดือน ก็ยังไม่ได้ถูกเรียกให้เข้าไปพบสักที แต่ในตอนหลังเขาจึงได้มารู้สึกว่าการที่ไม่ได้ถูกเรียกเข้าไปนั้น เป็นการดีแก่เขาเอง จริง ๆ เขากล่าวว่า “เวลาที่ท่านสวามีปรากฏร่างขึ้นในเสื้อคลุมสีแสดของท่าน พร้อมทั้ง “ลอย” มาหาพวกเราในระหว่างที่ท่านออกให้การทารชันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึก

ว่าผมบนศีรษะตั้งชันขึ้นทันที สำหรับข้าพเจ้าในตอนนั้นเกิดความคิดขึ้นมาเองว่า ใช่แล้ว นี่แหละคือองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาหาเรา อาการเช่นนี้เป็นได้ทุกวัน คือพอเห็นท่านที่ไร ก็เกิดขนหัวลุก (ด้วยความปีติ) ทุกที ข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่า นี่ถ้าท่านสวามีเรียกเราเข้าไปพบเสียก่อนแล้ว เราก็คงจะได้เห็นแต่คุณลักษณะในด้านความเป็นมนุษย์ของท่านเท่านั้นเอง และจะไม่ได้เห็นท่านในลักษณะพิเศษ ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้งถึงขนาดนี้"

ตัวอย่างที่ ๒

ตัวอย่างที่สอง เป็นหญิงสาวจากประเทศออสเตรเลีย เธอได้ไปนั่งรวมอยู่กับฝูงชนที่รอเฝ้าท่านในระหว่างทารชันเช่นเดียวกัน เธอนั่งคอยอยู่เป็นเวลาหลายสัปดาห์ ก็ปรากฏว่าไม่ได้ถูกท่านเรียกให้เข้าไปพบเลย ทำให้ผู้ที่รู้จักเธอเกิดความประหลาดใจเป็นอันมาก พวกเขารู้ว่าเธอเป็นคนที่มีจิตใจดี และได้ปฏิบัติก้าวหน้าในทางวิญญาณไปแล้วมากทีเดียว เขาจึงนึกทึก

ทักเอาเองว่า ท่านสวามีคงจะต้องเรียกเธอเข้าไปพบทันทีอย่างแน่นอน แต่เธอกล่าวว่า "ท่านไส บาบาเป็นพระศาสดาของดิฉัน ดังนั้นองค์ท่านจะต้องรู้ดีว่าดิฉันควรจะถูกเรียกเข้าไปพบท่านหรือไม่และเมื่อใด เรื่องนี้ดิฉันขอมอบไว้ในความกรุณาของท่าน สุดแท้แต่ท่านจะเห็นดีเห็นควรแต่ผู้เดียว"

นี่เป็นทัศนคติที่ฉลาดมาก และทุกคนที่ไปนมัสการท่าน ก็ควรจะยึดถือทัศนคติเช่นนี้ไว้ประจำใจ จริงอยู่ เราทุกคนเป็นมนุษย์ปุถุชน และก็เป็นธรรมดาที่อยากจะเข้าพบท่านเป็นส่วนตัวกันทุกคน แต่การที่จะตั้งความหวังว่าจะต้องเข้าพบให้ได้นั้น เป็นการให้ความสำคัญแก่การเข้าพบมากเกินไป ซึ่งอาจทำให้เกิดผลอันไม่เป็นที่พึงปรารถนาแก่จิตใจของตนเองในภายหลัง ผลอันไม่เป็นที่พึงปรารถนาดังกล่าวแล้วนั้น ก็ได้แก่อกุศลธรรมต่างๆ ที่จะไหลพรั่งพรูกันออกมาเป็นขบวน เช่น ความอิจฉาริษยาผู้อื่น ความรู้สึกว่าตนเป็นผู้ที่ท่านไม่ต้อนรับเสียแล้ว และก็เกิดความว้าเหว่ใจขึ้นมา และแล้วก็ยังมีความโน้มน้อมที่จะวิพากย์วิจารณ์คนอื่น และ

ก็ชิงชังคนอื่น ๆ ที่ท่านสวามีเรียกเข้าไปพบก่อนตนเองอีกด้วย

ทีนี้เราลองคิดดูเถิดว่า การที่เราไปนมัสการท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์อย่างท่านไส บาบานี้ เราไปเพื่อจะพอกพูนกิเลสคืออกุศลธรรมให้เกิดขึ้นแก่จิตใจของตนเองเช่นนี้ละหรือ? อารมณ์อันเป็นอกุศลเหล่านี้ มันเป็นสิ่งที่ทำอันตรายแก่ตนเอง และเป็นสิ่งที่เราทั้งหลายก็คุ้นเคยกับมันดีอยู่แล้ว *(โดยที่ไม่จำเป็นต้องไปนมัสการท่านเลย มันก็เกิดบ่อย ๆ เหลือเกินแล้ว)* ยิ่งกว่านั้น ในการปฏิบัติธรรม เราก็ต้องพยายามขจัดหรือบรรเทามันให้มากที่สุดเสียด้วยซ้ำไป แต่แล้วก็ดูเอาเถอะ *(ทั้ง ๆ ที่อยู่ต่อหน้าท่านและอยู่ในนิวาสสถานของท่านนั่นแหละ)* เจ้ากิเลสตัวร้าย ๆ พวกนี้ มันก็ยังแอบดอดมาโจมตีจิตใจของเราจนได้ รู้สึกว่ามันจะซึบซาบมาเหมือนกับน้ำ ที่ไหลซึมเข้ามาในเรือตามรูรั่วฉะนั้น

ตัวอย่างที่ ๓

ตัวอย่างที่สาม คือนายบ๊อบ นายเจมี แห่งกรุงเอเธนส์ ประเทศกรีก เล่าถึงเรื่องของเขาเองที่น่าสนใจ

มาก เขาเล่าว่าเขาต้องคอยชะแง้แลอยู่ในระหว่างช่วงเวลาที่รอให้ท่านเรียกเขาเข้าไปพบ ซึ่งช่วงนั้นก็เป็นระยะเวลานานโขอยู่ และก็ทำให้เขาเกิดความทรมานใจมากเหมือนกัน เพราะต้องคอยแล้วคอยเล่าอยู่เช่นนั้น เขาจึงลองใช้วิธีการอันประหลาดพิสดารแก่ตนเอง คือว่า เมื่อใจมันอยากจะอิจฉะริษยาคนอื่นที่ท่านเรียกเข้าไปพบ ก็ปล่อยให้มันอิจฉาไปดูสักพักหนึ่ง ครั้นแล้วก็**ตั้งสติ และตั้งใจ** กำจัดความรู้สึกอันเป็นอกุศลของตนเช่นนั้น โดยการสร้างความรู้สึกที่เป็นกุศลขึ้นมาแทนที่ให้ได้ เช่นเขาจะพยายามกำจัดความริษยาและกิเลสตัวอื่น ๆ ที่มาด้วยกันกับมัน โดยการปลูกความรักความปรารถนาดี ให้กับบุคคลที่ถูกเรียกเข้าไปพบ และก็อนุโมทนาด้วยมุทิตาจิต คือพลอยยินดีไปด้วยกับเขาเหล่านั้น โดยคิดว่า เออ นี่พวกนั้นเขาโชคดีจริง ๆ นะ ขอให้เขามีความสุข ๆ เถิด*

---

* น่าคิดว่า วิธีการเช่นนี้ก็คือการปฏิบัติสติปัฏฐานของพระพุทธศาสนา ข้อเวทนา จิต และธรรมรวมกันนั่นเอง

อาจเป็นไปได้ว่า ท่านสวามีก็คงจะแอบช่วยเขาอยู่เหมือนกัน โดยที่ว่าพอบ๊อบรู้สึกว่า ไม่ค่อยจะชอบหน้าใคร ท่านก็เรียกคนนั้น ๆ เข้าไปพบ ให้บ๊อบเห็นอย่างนั้นแหละ ครั้งแรก ๆ เขาก็รู้สึกสะเทือนอารมณ์มากทีเดียว แต่ต่อมาเขาก็**ได้คิด** ,หรือว่า**คิดได้** ว่าสัตว์โลกทั้งหลายทั้งปวงก็ล้วนเป็นฉายาของพระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น และบางครั้งหากเขาเกิดความรู้สึกอย่างรุนแรง ว่าถูกท่านทอดทิ้ง และมีความว้าเหว่ใจเป็นอย่างมาก เขาก็ระลึกขึ้นมาได้ว่า "เราทุกคนนี้เป็นเงาฉายของอาตมาอันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว เราจะยอมตนให้พ่ายแพ้ต่อความคิดอันเป็นอกุศลเช่นนี้ด้วยเหตุใด ?" เขากล่าวว่าพอเขาคิดได้เช่นนี้ เขาก็รู้สึกว่าสามารถปล่อยวางความคิดผูกพันอยู่กับรูปร่างอันเป็นวัตถุไปได้มากทีเดียว และแล้วก็คิดอุ่นใจว่าถึงอย่างไร ๆ อาตมนของเขาก็ยังอยู่ในสภาวะที่เรียกได้ว่า "โอ.เค." คือไม่เป็นไรน่ะ (Atmic Okayness)

เป็นอันว่า ในระหว่างที่ต้องนั่งคอยแล้วคอยเล่าเฝ้าแต่คอยอยู่นั้น บ๊อบก็ได้มีโอกาสเรียนบทเรียนที่

สำคัญและมีค่ายิ่ง คือการสำรวจตนเองอย่างไม่เข้าข้างตนเอง ได้เป็นผู้มีความอดทน ความสามารถในการทำใจให้เป็นกลาง (คืออุเบกขา) และความปล่อยวาง เป็นต้น นอกเหนือสิ่งอื่นใด เขาก็ได้รู้ความจริงอันยิ่งใหญ่ว่า ผู้แสวงหาสัจธรรมทุกคนจะต้องหัดทำใจให้ปล่อยวางจากการยึดมั่นถือมั่นในรูปร่างให้ได้ ทั้งนี้เพื่อว่าเขาจะได้สามารถค้นหาพบพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งสถิตอยู่ภายในจิตใจของเขาเอง ในตอนสุดท้าย (บ๊อบได้กล่าวสรุปว่า "ในไม่ช้า ท่านไส บาบาจะมีผู้นับถือกันทั่วไปว่า ท่านเป็นองค์อวตาร และตอนนั้น อย่าว่าแต่การเข้าพบท่านเป็นส่วนตัวเลย แม้แต่การเห็นท่านในระหว่างการออกมาทารชัน ก็อาจจะเป็นโอกาสที่หาได้ยากเต็มที เมื่อคำนึงถึงความจริงข้อนี้ พวกเราทุกคนต้องเป็นผู้ฉลาดหาประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับตนเองในทางที่ชอบ ทั้งนี้โดยการเพ่งถึงสภาวะขององค์ท่านในทางวิญญาณ ซึ่งในสภาวะเช่นนี้ ท่านสามารถจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ทุกแห่งหน เมื่อไรก็ได้ เราควรหัดให้ทัศนคติเช่นนี้มีประจำใจของเราอยู่เสมอ ต่อจากนั้น เราก็ต้องพยายามบำเพ็ญ

เพียรทางจิต ทำสมาธิ และนึกมอบผลของการกระทำของเราทุกอย่างให้องค์ท่านเป็นผู้ตัดสิน (คืออย่าไปตั้งข้อเรียกร้องเอาเองว่า จะต้องได้ผลเช่นนั้นเท่านั้น) ถ้าเราทำได้เช่นนี้ เราก็จะสามารถเข้าพบองค์ท่านเป็นส่วนตัว **ได้ทุกขณะจนตลอดชีวิตของเราทีเดียว** (we can have a moment-to-moment interview throughout life)*

ดังนั้นขอให้เราทั้งหลายจงอย่าตีราคาการได้พบองค์ท่านเป็นส่วนตัวให้เกินควรไป มันจะกลายเป็น "ปมอินเตอร์วิว" (interview complex)** *(ซึ่งจะทำให้เกิดปมเขื่อง เมื่อได้สมประสงค์ และเกิดปมด้อยเมื่อผิดหวัง)* มิฉะนั้น มันจะทำให้เกิดความสับสน และความขัดแย้งกันขึ้นในใจ ทำให้เสียโอกาสที่เราจะสามารถเข้า "นั่งใกล้" (in the vicinity of) องค์ท่านด้วยใจไปเปล่าๆ ขอให้เราจงทำใจให้สงบ เยือกเย็น มีความอดทน มีสติ

---

* เรื่องนี้นำมาจากวารสาร Sanathana Sarathi ของอาศรมฉบับเดือนธันวาคม ๑๙๗๙

** คือการได้เข้าไปพบท่านในห้องนั้น เขาเรียกว่าเป็นการได้อินเตอร์วิว (interview) กับท่าน

ตั้งมั่น แล้วระลึกไว้เสมอว่า ผลอันยิ่งใหญ่มาก หรือว่าอาจจะยิ่งใหญ่ที่สุดก็ว่าได้ว่านั้น จะเกิดขึ้นจากการได้สัมผัส หรือการได้ทารชัน กับองค์ท่านเป็นการ**ภายใน** *(ด้วยใจสนองใจ)* ซึ่งเป็นสิ่งที่จะอธิบายออกมาให้เห็นจริงด้วยคำพูดไม่ได้เลย แต่หลายต่อหลายคนก็ได้พบความจริงดังกล่าวนี้ด้วยตนเองมาแล้ว

ตัวอย่างที่ ๔

ตัวอย่างที่ ๔ ได้แก่ มูราลี เอนเกลส์ ผู้มาจากอเมริกา เธอได้บรรยายถึงการทารชันของท่านสวามีและผลที่เกิดขึ้นแก่เธอไว้ดังต่อไปนี้

"ท่านไส บาบาไม่ได้เอาใจใส่ดิฉันเลย นี้หมายถึงทางด้านภายนอกเท่าที่ทุกคนเห็นกันอยู่ ดิฉันรู้ดีว่าทำไมท่านจึงทำเช่นนั้น ก็เพราะท่านรู้ว่าจิตใจของดิฉันในขณะนั้น เอิบอาบซาบซ่านไปด้วยความปีติปลาบปลื้มอย่างเหลือเกิน ที่ได้เห็นองค์ท่านมาอยู่ในที่ใกล้เช่นนี้ ดิฉันรู้สึกว่าดิฉันกำลังมองดูท่านผู้เป็นศูนย์รวมของ

ความรักความเมตตาทั้งมวล คล้าย ๆ กับว่าเป็น "ความรักที่ตกผลึก มาสิงหรือแฝงอยู่ในร่างนั้น" เลยทีเดียว

อีกตอนหนึ่ง เธอกล่าวว่า "ท่านสวามีเดินผ่านดิฉันไปอย่างเงียบ ๆ ท่านเดินอ้อมต้นไม้ไป แล้วก็เดินข้ามบริเวณนั้นไป เพื่อเข้าสู่ที่พักของท่าน ตอนนี้ดิฉันหลับตาแล้ว แต่ดวงหน้าของท่าน ผมของท่าน และรูปร่างของท่าน ยังคงปรากฏเป็นนิมิตอยู่ในห้วงนึกของดิฉันตลอดเวลา พอแล้ว — การที่ดิฉันได้เพียงแต่เห็นท่านแค่นี้ก็เป็นการพอเพียงแล้ว ดิฉันนั่งอยู่ที่นั่น ไม่อยากลุกไปไหน ๆ และไม่ต้องการลืมตาขึ้น เพื่อเห็นภาพอื่น ๆ อีกเป็นเวลานาน ขากลับที่พัก ดิฉันขึ้นรถดิฉันพูดอะไรไม่ออกเลยจริง ๆ ดิฉันได้แต่ "ดื่มด่ำ" อยู่กับปีติที่องค์ท่านได้โปรดประทานให้ดิฉันตลอดเวลา

เมื่อมาถึงที่พัก ดิฉันก็รีบขึ้นบันไดเข้าห้อง พร้อมกับนึกดีใจว่า ตนเองคงจะไม่ต้องพูดกับใครอีกอย่างน้อยก็เป็นเวลาสองชั่วโมง ดิฉันนอนลงบนเตียง ดื่มด่ำอยู่กับปีติในนิมิตนั้น — ในความรักของดิฉันที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า"

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว ก็น่าจะสรุปได้ว่า ถึงแม้ว่าท่านสวามีจะดูเหมือนกับว่าไม่ได้เอาใจใส่เรา ไม่ได้สนใจเราเลยก็ตาม แต่ท่านก็สามารถ "เห็น" เราได้ ข้าพเจ้าเองเชื่อว่า ท่านสามารถจะเห็นทุกคนที่ไปอยู่ที่ประศันติ นิลยัม ที่ไปรอพบท่านอยู่ ณ ที่นั้น และท่านก็แผ่ความรักของท่านไปให้แก่ทุกคนโดยทั่วถึงกัน

ครั้นแล้ว ก็จะถึงเวลา หรือว่าขณะที่สำคัญยิ่ง คือท่านจะมองตรงมาที่นัยน์ตาของเรา แล้วก็ยิ้มให้และบางทีก็จะพูดด้วย ตอนนี้แหละที่ทำนบน้ำตาของหลายต่อหลายคนพังกันเป็นแถบ ๆ ทุกคนเหล่านั้นร้องไห้ออกมาทันที — ใช่แล้ว เขาร้องไห้ ร้องด้วยความปีติ ตื้นตันใจ ไม่มีใครสามารถอธิบายปรากฏการณ์เช่นนี้ได้ว่าเหตุใดความปลาบปลื้มชนิดที่ "ดื่มน้ำใจกัน" เช่นนั้นจึงหลอมละลาย กลายเป็นน้ำตาแห่งความสุข ที่ไหลทะลักออกมาถึงขนาดนั้นได้

สมมติว่า โดยไม่ได้คาดฝัน ท่านบังเอิญถูกเรียกตัวให้ไปพบท่านสวามีในห้อง ก็จงคิดเสียว่านั่นเป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่ง ถูกละ มันเป็นโอกาสสำคัญอยู่ แต่ก็

มิใช่ว่า จะเป็นโอกาสที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้ดำเนินตามข้อปฏิบัติของท่าน ไส บาบา

การที่เราจะได้เห็นอะไรหรือว่า จะได้เกิดความรู้สึกอย่างใดในระหว่างการพบท่านในห้อง หรือว่าในที่อื่น ๆ นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับแต่ละคนเป็นราย ๆ ไป และขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า แต่ละคน ๆ ได้ทำอะไรให้แก่ตนเองอย่างไร *(คือว่าสุดแล้วแต่ทัศนคติ และภูมิหลังในเรื่องกรรมหรือบารมี ความโน้มน้อมของแต่ละคน)* ผลที่เกิดขึ้นแก่จิตใจจึงจะให้เหมือนกันไปหมด ย่อมไม่ได้ ทั้งนี้ก็เป็นไปดังที่พระเยซูไครสต์ได้กล่าวไว้ว่า

"Blessed are the pure in heart for they shall see" God

ผู้มีใจ ใสสะอาด บริสุทธิ์
เพราะได้หลุด จากมลทิน สิ้นทั้งผอง
จะเป็นผู้ สบโชคดี ที่ได้มอง
เห็นรูปทอง ของพระผู้— เป็นเจ้าเอย

ภาคผนวก

(๑) สาระแห่งเวทานตะ

คัมภีร์อุปนิษัทอันเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์พระเวทนั้น ไม่ได้เป็นคำสอนที่วางไว้อย่างมีระบบแบบแผน ดังนั้นจึงเกิดมีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้เป็นระเบียบขึ้นมา และก็ได้ทำให้เกิด เวทานตสูตร หรือ พรหมสูตร ขึ้นในภายหลัง แต่คำพูดสั้น ๆ ที่มีความหมายลึกซึ้งมากที่มีอยู่ในคัมภีร์ดังกล่าวนั้น ทำให้สามารถตีความไปได้ต่าง ๆ ดังนั้นตลอดเวลาอันยาวนานมาจนถึงปัจจุบันนี้ จึงมีครูอาจารย์หลายท่าน อธิบายความหมายของข้อความเดียวกันนั้นไม่ตรงกัน จริงอยู่ อาจจะมีลงรอยกันได้ในบางประเด็น แต่ส่วนที่แตกต่างกันก็ยังคงมีอยู่เสมอ

ผลก็คือ เกิดมีกลุ่มหรือสำนักต่าง ๆ เกิดขึ้น สุดแล้วแต่ว่า จะอธิบายความหมายตามแนวของตน ๆ ไป อย่างไรในข้อความในเวทานตสูตร มีสำนักหรือกลุ่มที่

สำคัญอยู่สามสำนักคือ อทไวตะ วิศิษฐ์ อทไวตะ และ ทไวตะ

อทไวตะ หรือว่า เอกนิยม (Monism) ได้รับการอธิบายโดยท่าน อาทิ สังกะระ ส่วน วิศิษฐ์ อทไวตะ หรือ qualified non-dualism เป็นอรรถาธิบายของท่านรามนุชะ และ ทไวตะ หรือ ทวินิยม เป็นมติของท่านมัธวะ

แต่ทุกสำนักก็เห็นพ้องต้องกันว่า มีพระพรหมในฐานะที่เป็นสภาวะที่เป็นไกวัลย์ทางวิญญาณ (Spiritual Absolute) อยู่จริง ๆ และก็เป็นสาเหตุมูลฐานของจักรวาลนี้โดยวิธีใดวิธีหนึ่งด้วย และทุกสำนักก็เห็นทำนองเดียวกันอีกอย่างหนึ่ง คือว่า ความเข้าใจเรื่องพระพรหมซึ่งไม่สามารถจะเกิดขึ้นจากการสักแต่ว่า หาเหตุผลอย่างเดียวนั้น จะนำไปสู่การหลุดพ้น ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของทุก ๆ คน

ส่วนที่เห็นไม่ลงรอยกันก็คือสภาพของพระพรหมและความสัมพันธ์ระหว่างพระพรหมกับคนแต่ละคน

ท่านสังกะระ มีความเห็นว่าพระพรหมเป็นสภาพที่ไม่มีคุณลักษณะ (without attributes) อันจะพึงบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ และเห็นต่อไปว่า พระผู้เป็นเจ้าที่มีรูปร่างทั้งหลาย (God-with-Form) ซึ่งรวมทั้งพระอิศวร อันเป็นปรากฏการณ์สูงสุดของพระพรหมนั้น เป็นผลของมายาทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่าสากลจักรวาลนี้มีการแปรเปลี่ยนไปต่าง ๆ ก็เพราะเกิดจากพระพรหมผู้ไม่มีคุณลักษณะนั้นเอง คือเป็นการทำให้ "ดูเหมือน" ว่า จะมีการแปรเปลี่ยนไปเช่นนั้นด้วยอำนาจของมายา คือความลวงตาให้เห็นเป็นต่าง ๆ ความจริงแล้ววิญญาณของแต่ละคนเป็นสิ่งที่แทรกซึมไปได้ทุกหนทุกแห่งและมีสภาพเช่นเดียวกันกับพรหม วิถีทางที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้นคือ ญาณ หรือว่าความรู้ (ปัญญา)

ส่วนท่าน รามนุชะ ให้อรรถาธิบายว่า พระพรหมมีคุณลักษณะที่เป็นบุคคล (มีตัวตน) อยู่เหมือนกัน คือว่ามีลักษณะที่ดีงามอันหาขอบเขตมิได้ วิญญาณของแต่ละคนต่างก็เป็น ปาง หรือ ผลงาน ของพระพรหม วิญญาณเหล่านี้ได้เกิดขึ้นมีมานานชั่วกัปป์กัลป์แล้ว และก็

คงจะมีอยู่เป็นเช่นนี้ไปอีกนานเท่านาน วิญญาณของแต่ละบุคคลนี้ หากสามารถเข้าใจพระพรหมได้ ก็จะไปเกิดในพระหมโลก และก็จะเข้าถึงสภาวะของพรหมที่นั่น ไม่ต้องกลับมาสู่โลกเกิดตายคือโลกมนุษย์อีกต่อไป โลกมนุษย์นี้มีความจริงอยู่ในตัวเองเหมือนกัน คือเป็นความจริงในด้านสัมพัทธ์ (relative truth) นี้หมายความว่าถึงอย่างไร ๆ โลกนี้ก็ไม่ใช่สักแต่ว่าเป็นผลของมายาเท่านั้น สำหรับปฏิปทาเพื่อความหลุดพ้นของสำนักนี้ คือ ความภักดี ไม่ใช่ ญาณหรือปัญญา

สำนักที่สาม คือของท่านมัธวะ มีความเห็นไปในทำนองทวิภาวะ (dualism) คือถือว่า พระพรหมเป็นพระเจ้าซึ่งเป็นบุคคล มีคุณสมบัติอันเลอเลิศ พระพรหมก็ดี วิญญาณของแต่ละบุคคลก็ดี เป็นสิ่งที่มีสิรภาพและเป็นอยู่มีอยู่ชั่วนิรันดร พระพรหมเป็นผู้สร้างวิญญาณทั้งปวง และสร้างสากลจักรวาลด้วย สิ่งทั้งนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง ๆ ไม่ใช่เป็นเพียงเงาฉายที่เป็นเพียงมายาเท่านั้น ส่วนอุบายวิธีที่จะทำบุคคลไปสู่ความหลุดพ้นคือความภักดี

ท่านไส บาบาได้เคยกล่าวถึงมติของเวทานตะทั้งสามประการนี้ ท่านกล่าวว่า "เอกนิยม" ซึ่งสังกะระอธิบายจากข้อความในคัมภีร์พระเวทนั้น เป็นการแก้ปัญหาที่ง่ายเกินไป ไม่สามารถจะสนองความปรารถนาอันเกิดจากเสียงเร่งเร้าภายในของบุคคลส่วนมากได้ เพราะคนส่วนมากมีแรงกระตุ้นอยู่ภายในสองประการคือ ความปรารถนาที่จะหาอะไร ๆ มาบูชาให้ได้ และแล้วก็ต้องการจะอุทิศตนเองให้แก่พลัง หรือสิ่งอะไรสักอย่างที่มีอำนาจเหนือตน การที่จะให้เขาเข้าถึงความจริงภายในว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นแบบนั้น (คือคิดนึกเก็งความจริงเอาเฉย ๆ) ย่อมเป็นไปไม่ได้ เขาจะต้องอาศัยการประพฤติตนให้อยู่ในระเบียบวินัย และการมุ่งมั่นอุทิศตนเพื่อสิ่งที่สูงกว่าด้วย นี้จะเป็นการทำให้อารมณ์และการกระทำต่าง ๆ ของเขามีคุณค่าสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ

ส่วนท่านรามนุชะ ได้อธิบายคัมภีร์พระเวทและคัมภีร์ทางศาสนาต่าง ๆ ไปอีกแง่หนึ่ง ซึ่งทำให้อทไวตะมีลักษณะพิเศษ จึงมีชื่อเรียกว่า วิศิษฐ์ อทไวตะ ซึ่งแปลว่า อทไวตะอันมีลักษณะพิเศษ การที่จะให้มนุษย์

หลอมละลายเข้าสู่พระผู้เป็นเจ้านั้น ก็จะต้องใช้การอุทิศตนด้วยความภักดี

แต่การที่จะให้มีการยอมมอบกายถวายชีวิต และขจัดความรู้สึกเรื่องตัวตนโดยสิ้นเชิงนั้น เป็นของเหลือวิสัยสำหรับผู้ปฏิบัติส่วนมาก ทั้งนี้เพราะจะให้น้ำตาลลิ้มรสและชื่นชมในความหวานของน้ำตาลนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ ผู้ที่จะชื่นชมความหวานของน้ำตาล จะต้องเป็น (สิ่งที่ไม่ใช่น้ำตาลเช่น) มด (เป็นต้น) ดังนั้น ท่านมัธวะ จึงสนองความปรารถนาของมนุษย์ในด้านนี้ โดยตั้งหลักว่า แต่ละบุคคลจะต้องมีอยู่เป็นอยู่แยกจากพระผู้เป็นเจ้าผู้มีสภาพเป็นสากลเสมอไป คือเรียกว่าจะมีการหลอมละลายไม่ได้ (เพราะจะไม่มี "มด" แต่จะกลายเป็น "น้ำตาล" ไปหมด)

อีกประเด็นหนึ่ง อทไวตะถือว่าการได้รู้เห็นความจริงเพียงแว่บหนึ่ง ก็เป็นการทำให้ได้รู้ว่า อาตมา คือวิญญาณ (Spirit) เท่านั้นมีอยู่เป็นอยู่ นอกนั้นเป็นมายาทั้งสิ้น แต่วิศิษฐ์ อทไวตะบอกว่า แม่น้ำเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของทะเล *(คือถ้าจริงก็ควรต้องจริงด้วย*

กัน ถ้าเป็นมายาก็มายาด้วยกัน) ทางอทไวตะให้ความเห็นว่า ความบริสุทธิ์อันเกิดจากความชื่นชมนับถือบูชาเป็นการเพียงพอแล้วที่จะทำให้พระผู้เป็นเจ้ากรุณาโปรดให้ความช่วยเหลือแก่เรา

อย่างไรก็ตาม มีทางที่พอจะทำความเข้าใจได้ว่าแม้มติที่อธิบายอุปนิษัทดังกล่าวแล้ว จะดูเหมือนว่ามีการขัดแย้งกันก็ตาม แต่ความจริงก็มิได้เป็นเช่นนั้นทั้งหมดนั้น แสดงให้เห็นถึงความพยายามของครูอาจารย์สำนักต่าง ๆ ที่จะอธิบายถึงความจริงที่อยู่เหนือความคิดคำนึงและการหาเหตุผล ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่อยู่ในโลกที่มีความเป็นคู่แห่งสิ่งตรงกันข้ามทั้งสิ้น ดังนั้น ความเข้าใจของแต่ละสำนัก ที่ได้บรรยายออกมาเป็นคำพูดต่าง ๆ กันนั้น จึงเป็นเพียงความจริงสัมพัทธ์ (relative truths) (หรือความจริงขั้นสมมติ) ซึ่งก็มีความเหมาะสมแก่ประชาชนที่มีความเจริญทางวิญญาณอันได้พัฒนาขึ้นมาถึงระดับนั้น ๆ โดยเฉพาะ

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านสวามี วีเรสวรนันทะ ได้ให้ความเห็นไว้ว่า เกือบทุกบทในคัมภีร์อุปนิษัทเริ่มต้นด้วย

คำสอนแบบ ทวิภาวะ คือมีความเป็นสอง (dualistic)... และจบลงด้วยการบรรยายอย่างไพเราะ ถึงสภาวะที่เป็นอทไวตะ (คือหนึ่งไม่มีสอง) คือว่าในขั้นแรกท่านก็สอนให้เข้าใจว่ามีท่านผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้สร้างสากลจักรวาล เป็นผู้ธำรงรักษาสากลจักรวาล และแล้วก็เป็นผู้ทำลายสากลจักรวาล ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างไปรวมกันอยู่ที่เดิม พระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นเป็นผู้อันประชาชนพึงเคารพบูชา เป็นผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่และปรากฏเหมือนว่าเป็นอยู่**นอก (หรือเหนือ)** ธรรมชาติ ต่อมาครูอาจารย์ผู้เดียวกันนั้นก็สอนว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้อยู่นอกเหนือธรรมชาติดอก แต่ว่าแฝงอยู่ **ใน** ธรรมชาตินั้นเอง ครั้นแล้วในที่สุดแนวคิดทั้งสองนั้น ก็เป็นอันต้องปล่อยวางไปอีก โดยท่านสอนว่า อะไรก็ตามที่เป็นจริงก็คือพระผู้เป็นเจ้าทั้งนั้น (whatever is real is He) ดังนั้นจึงไม่มีความแตกต่างอะไรดอก.....เป็นอันว่า พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะแฝง (the Immanent One) นั้น ในที่สุดก็ถูกประกาศว่าเป็นอย่างหนึ่งอย่างเดียวกันกับพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในวิญญาณของมนุษย์นั่นเอง (ข้อความนี้มีอยู่

ในเรื่อง Introduction to Brahma Sutras, Adavita Ashrama, Calcutta Swawi Vireswarananda)

(๒) หลักมูลฐานของพรหมวิทยา
(Theosophy)

มีหลักการ ๓ อย่างอันเป็นมูลฐานของพรหมวิทยา ดังต่อไปนี้*

(๑) มีอยู่ – "สิ่ง" หรือ "สภาพ" (Principle) ที่สามารถปรากฏอยู่ได้ในที่ทั้งปวง เป็นนิรันดร ไม่มีขอบเขต ไม่เสื่อมสลาย จะคิดเก็งหรือฝันเอาว่าเป็นอย่างไร ๆ ก็ไม่ได้ เพราะว่าสิ่งหรือสภาวะนั้นอยู่เหนือหรือพ้นวิสัยแห่งความคิดนำนึงของมนุษย์ ดังนั้น ถ้าไปบรรยายหรืออธิบายหรือเปรียบเทียบเข้า ก็ยิ่งเป็นการลดคุณค่าลงมาอีก เพราะเป็นสิ่งที่จะคิดเท่าไร ๆ ก็คิดไปไม่ถึง ในเรื่องนี้ มันทุกยะ ได้กล่าวว่าเป็นสิ่งที่ "คิดก็ไม่ออก บอกก็ไม่ถูก" (unthinkable and unspeakable)

---

* ข้อความเกี่ยวกับพรหมวิทยาต่อไปนี้ นำมาจากหนังสือเรื่อง The Secret Doctrine ของ H.P. Blavatsky

"สิ่ง" (หรืออะไรก็ตาม) ที่เป็นต้นเค้าอันนิรันดรและหาขอบเขตมิได้นั้นแหละ เป็นรากฐานที่ไม่มีราก (the rootless root) (คือตั้งอยู่ได้เองไม่ต้องมีอะไรเป็นรากต่อไปอีกแล้ว) ที่กำลังมีกำลังเป็นอยู่ และที่จะมีจะเป็นต่อไป แน่ละ สิ่ง (หรืออะไรก็ตาม) นี้ปราศจากคุณลักษณะทั้งปวง *(คือไม่สูงไม่ต่ำ ไม่ดีไม่ชั่วไม่ใช่อดีต ไม่ใช่อนาคต ฯลฯ)* และโดยส่วนเนื้อหาสาระแล้ว ก็ไม่ได้สัมพันธ์กันกับความมีความเป็นที่ปรากฏออกมา คือที่เป็นสภาพจำกัดมีขอบเขต (the manifested, finite Being) นี้เลย สิ่งนี้น่าจะเรียกว่า "ความเป็นอยู่" (Beness) มากกว่าที่จะเรียกว่า "ผู้เป็นอยู่" (Being) และเป็นสิ่งที่จะคิดฝันหรือเดาเอาอย่างไร ๆ ก็ไม่ถูก (คือไม่ถึงความจริง) ทั้งสิ้น

(๒) มีอยู่ — ความเป็นนิรันดรของจักรวาลโดยประการทั้งปวง ซึ่งเป็นภูมิอันหาขอบเขตมิได้ จักรวาล (หรือว่าเอกภพ) นี้มีจำนวนมากมายเหลือคณนา เป็นดุจสนามเล่นชนิดหนึ่ง ที่มีการปรากฏขึ้นแล้วก็สูญหายไป ทั้งหมดนี้เรียกว่า "ดวงดาวที่ปรากฏออกมา"

(manifesting stars) และ "ประกายไฟแห่งความเป็นนิรันดร (sparks of Eternity)"

การปรากฏขึ้นและการสูญสลายไปของโลกทั้งหลายนั้น เป็นเสมือนกระแสน้ำที่ไหลขึ้นแล้วไหลลงกลับเข้ามาแล้วกลับออกไปอยู่เช่นนี้เป็นประจำ

(๓) วิญญาณทั้งปวงมีลักษณะความเหมือนกันในขั้นมูลฐาน (fundamental identity) กับวิญญาณใหญ่ที่ครอบครองอยู่ในสากลจักรวาล (Universal Over-soul) โดยที่วิญญาณใหญ่ดังกล่าวแล้วนี้ เป็นปางหนึ่งของมูลรากอันไม่มีผู้ใดสามารถรู้ได้ (Unknown Root) อนึ่ง วิญญาณทุก ๆ ดวงมีพันธกรณีที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งทั้งนี้เป็นไปตามหลักกรรมอันเป็นวงเวียนเช่นนั้น และทั้งนี้หมายความว่าวิญญาณจะต้องเป็นไปเช่นนั้น ตลอดระยะเวลาที่กำหนดไว้ (term)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือว่า ไม่มีวิญญาณอันเป็นสภาพทิพย์ดวงใด สามารถจะมีความเป็นอยู่ที่เป็นอิสระโดยรู้สึกตัวได้ ก่อนที่ประกายไฟดวงน้อย ซึ่งแตกตัว

ออกมาจากสาระธาตุอันบริสุทธิ์ ของวิญญาณใหญ่นั้น จะได้

(ก) ผ่าน (วิวัฒนาการ) ทุกขั้นตอนของโลกที่มีปรากฏการณ์ของ "มันวันตระ" นั้น ๆ และ

(ข) ทำให้เกิดเอกลักษณ์ขึ้นมา ซึ่งครั้งแรก ๆ ก็โดยแรงกระตุ้นตามธรรมชาติ และครั้นแล้วก็โดยความเพียรซึ่งได้รับการจูงใจให้เกิดขึ้นเอง และซึ่งเป็นการคิดหาอุบายวิธีด้วยตนเอง และทั้งนี้ก็ได้รับการตรวจสอบโดยหลักกรรมด้วย อาศัยกรรมวิธีดังกล่าวนี้ วิญญาณก็ได้พัฒนาผ่านระดับสติปัญญาเรื่อยขึ้นมาทุกขั้นตอน คือนับตั้งแต่ขั้นต่ำที่สุดจนถึง "มนัส" ขั้นสูงที่สุด จากระดับแร่ธาตุ มาถึงพืช และต่อมาจนถึงเป็น ธยานิพุทธะ หรือหัวหน้าเทพยดาผู้ศักดิ์สิทธิ์สูงสุด* (In other words, no divine soul can have an independent (con-

---

* ข้อความในย่อหน้านี้ทั้งย่อหน้า เป็นข้อความที่แปลยากมาก เพราะเป็นสำนวนวิชาการมีศัพท์อันลึกซึ้งเฉพาะเรื่องซึ่งไม่มีการให้ความหมายอธิบายไว้เลย ข้าพเจ้าจึงคัดลอกข้อความเดิมมาด้วย เพื่อท่านผู้อ่านจะได้พิจารณาหาคำแปลที่ถูกต้องเอาเองบ้าง เพราะผู้แปลเองก็ไม่มีความรู้วิชาการแขนงนี้ของสำนักนี้ซึ่งมีศัพท์แปลก ๆ มีความหมายเฉพาะมากมายเหลือที่จะคณนา

scious) existence before the spark which issued from the pure essence of the Oversoul has (a) passed through every elemental form of the phenomenal world of that *manvantara,* and (b) acquired individuality, first by natural impulse, and then by self-induced and self-devised efforts (checked by its *Karma*), thus ascending through all the degrees of intelligence from the lowest to the highest *manas,* from mineral and plant to the holiest archangel (*Dhyani Buddha*).

(๓) หลักปรัชญา Perennial โดยสังเขป*

ความจริงแนวคิดและความรู้เห็นอันลึกซึ้งของปรัชญาสายนี้ได้เกิดมีมาแล้วแต่ครั้งโบราณ ชนิดที่นับ

---

* ผู้ต้องการทราบข้อความที่ละเอียดยิ่งขึ้นกว่านี้ โปรดดูบทที่ ๒๗ ของชุดไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๓ ส่วนผู้ที่ต้องการศึกษาให้รู้อย่างเต็มที่ โดยศึกษาจากตำราโดยตรง โปรดอ่านเรื่อง Perennial Philosophy โดย Aldous Huxley.

ไม่ได้ว่าจะมีมาตั้งแต่เมื่อใด แต่ชื่อดังกล่าวนี้ได้มาเกิดขึ้นโดยนักปรัชญาผู้หนึ่ง ผู้ชื่อว่า ไลบนิตซ์ ซึ่งเป็นผู้นำคำ (ภาษาลาติน) ว่า Philosophia Perennis มาใช้เป็นครั้งแรก แนวคิดดังกล่าวนี้เป็นส่วนร่วมหรือว่า ส่วนที่เหมือนกันที่สามารถจะสกัดคือเลือกออกมาได้มากที่สุดจากวิชาสาขาเทววิทยาในศาสนาชั้นสูง (higher religions) ทั่วไป เป็นแต่ว่าเมื่อกาลเวลาล่วงไป ๆ หลักการหรือแนวคิดดังกล่าวก็พลอยลบเลือนหรือว่าไม่ค่อยจะมีผู้เข้าใจได้ถูกต้องเหมือนเดิม แต่ร่องรอยของ Perennial phliosophy เรายังจะพบได้ว่ามีอยู่ในนิยายปรัมปราของชนเผ่าดั้งเดิมในทุก ๆ ส่วนของโลก และความรู้อันเป็นอกาลิโก (timeless wisdom) นี้ ช้า ๆ นาน ๆ ก็มีผู้มาให้อรรถาธิบายให้มนุษย์ทั่วไปได้มีความกระจ่างแจ้งและถูกต้องขึ้นเสียทีหนึ่ง เป็นดังนี้เรื่อยมาครั้งแล้วครั้งเล่าในอดีต

หลักการของ Perennial Philosophy อาจจะอธิบายได้โดยย่อดังต่อไปนี้

(๑) มีสัจธรรมที่เป็นนิรันดร คือไม่มีการเปลี่ยนแปลง แฝงอยู่เบื้องหลังโลกเราที่มีปรากฏการณ์ต่าง ๆ และเป็นโลกที่มีอยู่เป็นอยู่เพียงชั่วระยะเวลาอันน้อยนิดเท่านั้น สัจธรรมดังกล่าวนี้ได้รับการขนานนามต่าง ๆ กัน โดยครูต่าง ๆ กันตลอดเวลาหลายยุคหลายสมัย เช่น เรียกว่า พรหม บ้าง พระผู้เป็นเจ้าบ้าง พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นอรูป หรือว่า แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ (Divine Ground) ความเต็มในที่ว่าง (Void-plenum) แสงสว่างอันแจ่มใสของความว่าง ไกวัลย์ (Absolute) และนิพพาน แต่ถึงแม้จะเรียกให้เป็นอย่างไร ๆ ก็ตาม สัจธรรมที่เป็นหนึ่งและเป็นอย่างเดียวนี้ มนุษย์สามารถจะเข้าถึงได้และรู้แจ้งได้โดยตรงโดยอาศัยสถานการณ์บางประการ

แม้ว่าสัจธรรมอันหาขอบเขตมิได้นี้ เราจะนำมาอธิบายให้เห็นแจ้งรู้จริงภายในขอบเขตของสติปัญญาอันจำกัดของมนุษย์ไม่ได้ก็ตาม แต่สัจธรรมนี้ก็สามารถมาถือเอาสภาพของบุคคลได้ ดังจะเห็นได้จากเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามประการของศาสนาคริสต์และฮินดู

เรามักจะทึกทักเอาว่าสิ่งทั้งหลายที่เรารับรู้ได้ด้วยสัมผัสของเรานั้น มันจะต้องเป็นจริง *(เพราะว่าถ้าไม่จริงแล้ว เราจะสัมผัสได้รู้ได้อย่างไร ?)* แต่นั่นแหละ เราก็ได้รู้ (โดยหลักการ) แล้วว่า มันเป็นส่วนหนึ่งๆ ของการเปลี่ยนแปลงที่ไหลเลื่อนไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุดยั้ง ดังที่เทนนีสัน (กวีผู้หนึ่ง) ได้กล่าวไว้ว่า "ภูเขาทั้งหลายเป็นเพียงเงาเท่านั้น มันเปลี่ยนแปลงจากรูปร่างเช่นนี้ไปสู่รูปร่างอื่นอีก ไม่มีอะไรที่อยู่คงที่ โดยไม่เปลี่ยนแปลงเลย ทุกอย่างละลายหายไปเหมือนกับหมอก แม้กระทั่งแผ่นดินที่เข้มแข็งและหนานี้ ก็มีอุปมาเหมือนกับเมฆ คือมันเปลี่ยนรูปไป และแล้วก็หายไป" ดังนั้น เมื่อเรามองดูสรรพสิ่งทั้งหลายด้วยสายตาที่ยาวออกไป โดยให้กวาดออกไปตลอดระยะเวลาอันยาวนานจริงๆ แล้ว สิ่งทั้งหลาย ก็มีแต่เพียงความจริงชนิดชั่วคราวเท่านั้นเอง และอันที่จริง ความจริงชั่วคราวชนิดนี้ก็มีอยู่ภายในใจของเราเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะสัจธรรมอันเป็นไกวัลย์ (Absolute Reality) ย่อมครอบงำหมดทุกอย่างดังกล่าวแล้ว

(๒) มนุษย์เรามีส่วนสัมพันธ์กับสัจธรรมนั้นเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะสัจธรรมนั้น นอกจากว่าจะครอบงำสิ่งทั้งหลายแล้ว ยังแฝงอยู่ในสิ่งทั้งหลาย ซึ่งรวมทั้งมนุษย์ด้วย และโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์ก็อยู่ในฐานะที่จะรู้เห็นสัจธรรมนี้ด้วยเหมือนกัน การรู้เห็นดังกล่าวแล้ว มีเป็นขั้น ๆ ไป คือในระยะแรก ๆ เขาอาจจะรับรู้โดยประสบการณ์ของเขาเองบ้าง หรือโดยการอ้างอิงจากประสบการณ์ของผู้อื่นบ้าง ซึ่งจะเกิดขึ้นชั่วเวลาที่เขาเหล่านั้น ได้เห็นความจริงส่วนหนึ่งชั่วแว่บหนึ่ง แต่ในขั้นต่อไป อันเป็นขั้นที่เขาจะเข้าถึงหรือว่า รู้ได้อย่างเต็มที่นั้น เขาจะต้องพัฒนาอินทรีย์ทางวิญญาณของเขาให้ขึ้น **เหนือ** ระดับจิตใจที่คิดหาเหตุผลเสียก่อน เพราะสัจธรรมนั้นเป็นสภาพที่อยู่ **เหนือ** ความคิดคำนึงทั้งมวล ไม่ว่าจะเป็นความคิดที่สูงส่งและลึกซึ้งเพียงใดก็ตาม การรู้สัจธรรมแบบนี้ ซึ่งก็เป็นแบบที่ทุกคนสามารถจะกระทำได้เหมือนกันนั้น มีชื่อเรียกว่าการรู้โดยความเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือว่า รู้โดยญาณ (unitive or intuitive knowing) อาศัยความรู้ใน

ระดับดังกล่าวนี้เอง ที่แต่ละคนสามารถจะตระหนักได้โดยตรงว่า เขาเองมีเอกภาพ (คือความเป็นอย่างเดียวกัน) กับพระผู้เป็นเจ้า ที่เป็นดุจผืนปฐพีอันศักดิ์สิทธิ์ (Divine Ground) ฉะนั้น

(๓) ชีวิตของมนุษย์ทั้งหลายที่ดำเนินกิจการต่างๆ ประจำวันไปทุกวันนี้ เป็นชีวิตที่อยู่ในระดับของตัวตนขั้นต่ำ (lower ego) คือจะทำอะไรก็คิดถึงแต่ตัวตนขั้นต่ำเป็นใหญ่ทั้งสิ้น ดังนั้น เวลาที่เขาพูดว่า "ฉัน ของฉัน" เขาก็หมายถึงตัวตนขั้นต่ำนี้เสมอ แต่ตัวตนขั้นนี้ก็เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ได้เพียงชั่วคราว มิใช่ตัวตนที่ถาวรของเขาเลย เพราะตัวตนของเขานั้น เป็นส่วนหนึ่งของ สัจธรรมอันมีความเป็นหนึ่งนั้นในทางใดทางหนึ่งอยู่เสมอ

การที่มนุษย์ได้มาอยู่ในโลกนี้ ความหมายส่วนใหญ่ก็คือการหาให้พบว่าศูนย์กลาง (คือตัวตน) อันแท้จริงของเขาอยู่ที่ไหน และต่อจากนั้นก็จะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับจุดนั้นด้วยปัญญา แต่ว่างานนี้ก็ไม่ใช่ของง่าย เพราะมนุษย์ได้หลงงมจมอยู่กับโมหะอวิชาอย่างลึกซึ้งเสียแล้ว ดังนั้นเขาจึงต้องทำความเพียร

พยายามอย่างหนักและอย่างต่อเนื่อง เพื่อกำจัดความสำนึกในตัวตนขั้นต่ำให้หมดสิ้นไป เมื่อตัวตนจอมปลอมนี้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นหรือว่าถูกแปรรูป ทำให้กลายเป็นตัวตนที่แท้จริงขึ้นมาได้แล้ว บุคคลผู้นั้นก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ "เกิดใหม่ในทางวิญญาณ" (Spiritual re-birth) คือเป็นการเข้าสู่สภาวะที่เป็นความหลุดพ้น ความพ้น ความรอด การตรัสรู้ หรือว่า การหลอมละลายเข้ากับพระผู้เป็นเจ้า หรือจะเรียกโดยชื่ออื่น ๆ อีกก็ได้

แต่ชื่อทั้งหลายก็สามารถทำให้เราได้ความคิดคำนึงบ้างเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ในเมื่อเป็นการเรียกชื่อหรือการบรรยายถึงสภาวะคือความสุขอันสูงสุด อันเป็นจุดหมายปลายทางของการเดินทางของมนุษย์ เพื่อจะได้ไปถึง "แผ่นดินที่ไม่ได้อยู่ ณ ที่ไหนๆ เลย (land that is nowhere) ซึ่งเป็นบ้านเดิมในทางวิญญาณ **คือเป็นบ้านเก่าอันแท้จริง**ของเขาทั้งหลาย (true Spiritual Home) นั่นเอง.

จบเล่ม ๙

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๘๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๗

รถแห่งใจ

(ต่อจากปกหน้าด้านใน)

เมาฤทธิ์ ตัณหา กล้าเบ่ง
อวดเก่ง เป็นพวก ตีนผี
ถึงคราว ควรเร่ง เร็วรี่
หมดแรง ทุกที **"ผี" เอย**

ทางแก้ ต้องเดิน สายกลาง
ปัญญา หาทาง อย่าเฉย
ยึดมั่น สันดาน ที่เคย
อย่าปล่อย ตามเลย เคยตัว

กิเลศ ตัวโต โมหะ
ต้องละ ด้วยปัญญา ให้ทั่ว
ตัณหา พาให้ ไม่กลัว
ยอมมั่ว ถึงไหน ถึงกัน

เช่นนี้ จงใช้ สติ
ให้เกิด หิริ หวาดหวั่น
เกรงผล ความชั่ว กลัวมัน
เพื่อบรร- เทาฤทธิ์ ตัณหา

ผู้ขับ "รถ" ได้ เช่นนี้
เป็นอัน สวัสดี! ความบ้า
ลาก่อน! โมหะ อะ-วิชา
"รถ" ใจ ไม่ข้า ถึงปลายทาง

(บทที่ ๑๑ : ไสบาบากับพุทธศาสนา)

จงปล่อยวาง "ตะเกียง"

ตะเกียง ปรากฏ ต่าง ๆ
หลายอย่าง จนนับ ไม่ได้
แต่แสง สว่าง แห่งไฟ
ทั้งหมด นั้นไซร้ เหมือนกัน

ถ้าท่าน เพ่งมอง ตะเกียง
ความคิด จะเบี่ยง แปรผัน
เห็นเป็น นานา สารพัน
แข่งขัน ข่มกัน วุ่นวาย

จงเพ่ง เล็งดู ความสว่าง
ปล่อยวาง **"ตะเกียง"** ทั้งหลาย
เมื่อความ ยึดมั่น พลันคลาย
จักได้ เห็นชัด สัจธรรม

- ธูมิ

(บทที่ ๑๒ : ไสบาบากับศาสนาซิกส์, เชน, ปาระซีและยิว)

ราคาเล่มละ 40 บาท